mgyoe.com

SAMPLE BOOK

၁၉၇၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရ မြန်မာဝတ္ထုစစ်စစ်ကြီး

ဓမ္မဝိလာသ

စတုတ္ထအကြိမ်

လင်းယုန်သစ်လွင်

စာရေးဆရာကြီးများ၏ သုံးသပ်ချက်များနှင့်အတူ

mgyoe.com

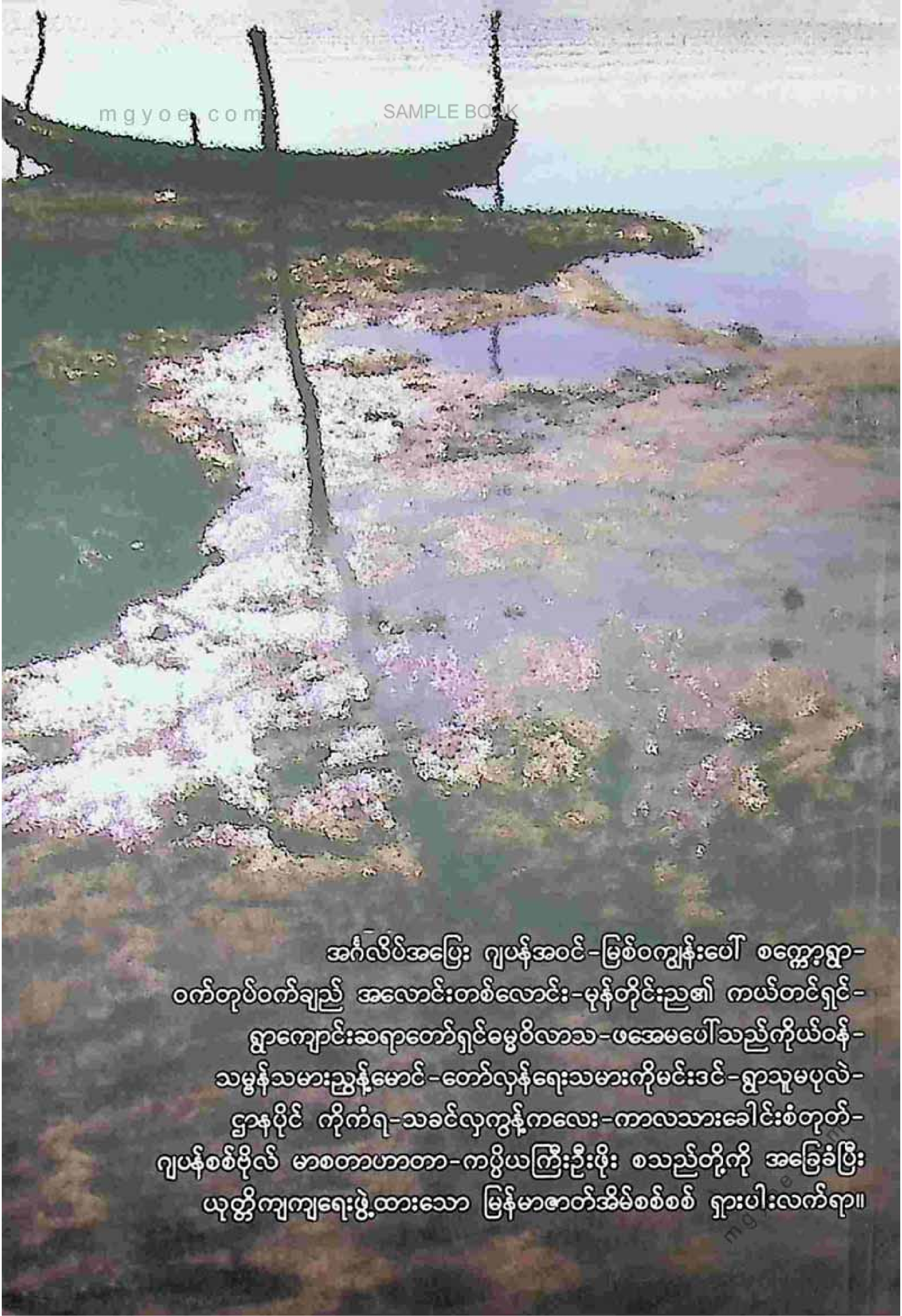

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်-မြစ်ဝကျွန်းပေါ် စကျော့ရွာ-
ဝက်တုပ်ဝက်ချည် အလောင်းတစ်လောင်း-မုန်တိုင်းည၏ ကယ်တင်ရှင်-
ရွာကျောင်းဆရာတော်ရှင်ဓမ္မဝိလာသ-ဖအေမပေါ်သည့်ကိုယ်ဝန်-
သမ္မန်သမားညွန့်မောင်-တော်လှန်ရေးသမားကိုမင်းဒင်-ရွာသူမပုလဲ-
ဌာနပိုင် ကိုကံရ-သခင်လှကွန့်ကလေး-ကာလသားခေါင်းစံတုတ်-
ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မာစတာဟာတာ-ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုး စသည်တို့ကို အခြေခံပြီး
ယုတ္တိကျကျရေးဖွဲ့ထားသော မြန်မာဇာတ်အိမ်စစ်စစ် ရှုပါးလက်ရာ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဓမ္မဝိလာသဝတ္ထု ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

■

([illegible]) ကျပ်
စတုတ္ထအကြိမ်
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
၅၀၀ အုပ်

■

ပန်းချီ (ဦး) ဇော်မင်းက မေတ္တာဖြင့် ကူညီသော ဓာတ်ပုံကို
ရဲရဲ က မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းအဖြစ် ပြုလုပ်ပါသည်။

■

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁) ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊
ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေသည်။
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (၀၇၉၅၈)၊ မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်
၈၁/ခ၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းတွင် ပုံနှိပ်သည်။

■

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၅၀၁၆၀၄၁၀၀၈
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၅၀၁၇၄၆၁၂၀၈

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဝမ္မဝိလာသ

လင်းယုန်သစ်လွင်

စာအုပ်အကြောင်း
- ပထမအကြိမ် – ၁၉၇၁ခုနှစ် ဩဂုတ်လ
  ပုဂံစာအုပ်တိုက်
- ဒုတိယအကြိမ် – ၁၉၇၃ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
  ကျော်ကျော်စာပေ
- တတိယအကြိမ် – ၁၉၇၇ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
  သစ္စာစာပေ
- စတုတ္ထအကြိမ် – ၂၀၀၉ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
  ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး၊
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး၊

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁– တူပြိုင်လေကူးမယ်ပ	၁၉၅၂ ခုနှစ်
၂– သက်ဆုံးကြော့ကေခိုင်	၁၉၅၃ ခုနှစ်
၃– ဆိုက်ကားသမား	၁၉၅၃ ခုနှစ်
၄– ချစ်တဲ့မပြန်	၁၉၅၄ ခုနှစ်
၅– ဘုံကျွန်	၁၉၅၄ ခုနှစ်
၆– မေတ္တာသာလျှင်	၁၉၅၅ ခုနှစ်
၇– လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ	၁၉၅၆ ခုနှစ်
၈– ကရုဏာလှိုင်း	၁၉၅၇ ခုနှစ်
၉– အမွေဆိုင်ညီအစ်ကို	၁၉၅၈ ခုနှစ်
၁၀– တရားခံ	၁၉၅၈ ခုနှစ်
၁၁– လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်
၁၂– နှင်းဆီပြိုင်လူသတ်မှု	၁၉၅၉ ခုနှစ်
၁၃– ငွေရတုဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်
၁၄– ရတနာခင်နှင့် လူသတ်ဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်
၁၅– အသက် သွေး ချွေး	၁၉၆၀ ခုနှစ်
၁၆– ချစ်သော မာမိ	၁၉၆၀ ခုနှစ်
၁၇– ခြေတော်တင်ခံမလေး	၁၉၆၁ ခုနှစ်
၁၈– မိုးတစ်ညဝယ်	၁၉၆၁ ခုနှစ်
၁၉– စံပယ်ခြံလူသတ်မှု	၁၉၆၁ ခုနှစ်
၂၀– သီတာသောင်ခြေဦး	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၁– မေတ္တာရနံ့ ပြယ်လေသော်	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၂– စောနန်းမွန်	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၃– ဘဝဇာတ်ဆရာထံတွင်	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၄– သမုဒ္ဒယသံယောဇဉ်	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၅– ဂလက်ဒီယေးတားဂိုဏ်း	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၆– သေနတ်တစ်ချက် အသက်တစ်ချောင်း	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၇– လျှို့ဝှက်ရတနာ	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၈– လူသတ်ပတ္တမြား	၁၉၆၂ ခုနှစ်
၂၉– မေတ္တာပုလဲပန်း	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃၀– ရွှေမနိုင် ခင်လေး	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃၁– သွေးသောက်စား	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃၂– သိန်းထိုက်ရတနာ	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃၃– ချစ်ရလေမည့် မွေးရပ်မြေ	၁၉၆၃ ခုနှစ်

mgyoe.com

၃၄– မေတ္တာနှောင်ကြိုး ၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃၅– သေမင်းတမန် လမ်းပေါ်ဝယ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်
၃၆– သောင်းဒီပါမြေ ၁၉၆၅ ခုနှစ်
၃၇– သမုဒယနှောင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်
၃၈– သက်စွန့်ဆံဖျား ၁၉၆၅ ခုနှစ်
၃၉– ယမုန်နာ တံငါဝတ္ထုတိုများ ၁၉၆၅ ခုနှစ်
၄၀– နှစ်ဦးမေတ္တာ ဆုံကြရာဝယ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်
၄၁– ရတနာနဒီ ၁၉၆၆ ခုနှစ်
၄၂– ခမင်းဆိပ်သို့ ရောက်လေသော် ၁၉၆၆ ခုနှစ်
၄၃– လျှို့ဝှက်ဂေဟာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်
၄၄– စစ်သူလျှိုဂိုဏ်း ၁၉၆၆ ခုနှစ်
၄၅– ကပ္ပတိန်မာဒင် ၁၉၆၇ ခုနှစ်
၄၆– ယိုးဒယား–မြန်မာမီးရထားလမ်းနှင့် ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း ၁၉၆၈ ခုနှစ်
၄၇– ပင်လယ်တံငါ ၁၉၇၁ ခုနှစ်
၄၈– ခမ္ဘဝိလာသ ၁၉၇၁ ခုနှစ်
၄၉– ဆားချက်မြေ ၁၉၇၃ ခုနှစ်
၅၀– ပါးစပ်လိုက်လား လက်လိုက်လား ၁၉၇၃ ခုနှစ်
၅၁– အလွှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်
၅၂– ခမ္မရက္ခိတ ၁၉၇၄ ခုနှစ်
၅၃– မိုးသောက်ကြယ် ၁၉၇၅ ခုနှစ်
၅၄– အနာဂတ်အတွက် မွေးဖွားခြင်း ၁၉၈၄ ခုနှစ်
၅၅– ကျွန်းပြန် စိန်တစ်ပွင့်*
၅၆– အိမ်ဖော် မြခင်*
၅၇– ကိုဖိုးခေါင်း*
၅၈– တို့ကျောင်းတော်သူ*
၅၉– ရွာခေါင်းဆောင်*
၆၀– ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်*
၆၁– သည်လယ်မြေ*
၆၂– ဆောင်းလပြာသို*
၆၃– အဖြစ်နှင့် အမှန်*
၆၄– ငပိပဒေသာ*
၆၅– လေ့*
၆၆– မြန်မာ့အာဟာရ ငပိနှင့်ငံပြာရည်*

* စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲ စာစဉ်များ– ထုတ်ဝေသူရက်စွဲ ရှာမတွေ့။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ရောဝတီတိုင်း ညောင်တုန်းမြို့တွင် အဖ ဦးဖိုးလူ၊ အမိ ဒေါ်နှင်းဦး တို့မှ ၁၉၁၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့ (၁၂၇၉ ခုနှစ် တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့)တွင် ဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်း ဦးအေးမောင် ဖြစ်သည်။ ညောင်တုန်းမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် အဋ္ဌမတန်းအထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

စစ်မဖြစ်မီက မော်လမြိုင်မြို့မှထုတ်ဝေသော 'ခေါင်းဆောင်' သတင်းစာတွင် နယ်သတင်းထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ် 'ဟံသာဝတီ' နှင့် 'ဗမာ့ခေတ်' သတင်းစာတွင် နယ်သတင်းထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိပြီး၊ 'လင်းယုန်သတင်းစာ' အလုပ်သမားသတင်းထောက်လုပ်ရာမှ 'မောင်သစ်လွင်' အမည်ဖြင့် စတင်ရေးသားရာမှ 'လင်းယုန်သစ်လွင်' ကလောင်အမည်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'လင်းယုန်ဂျာနယ်, ပြည်တော်သစ်ဂျာနယ်, လူထုဂျာနယ်' တို့တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ 'ရှုထောင့်ဂျာနယ်' အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၇–၅၈ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

 SAMPLE BOOK

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် စာရေးဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည် စာပေပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတိုဆုကို 'တို့ကျေးရွာ' ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

'ယိုးဒယား–မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်ကို ဂျပန်နိုင်ငံ 'မိနီချိသတင်းစာတိုက်' မှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် 'သီတာသောင်ခြေဦး' လုံးချင်းဝတ္ထုဖြင့် အနုပညာစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိပြီး၊

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် 'ယိုးဒယား–မြန်မာမီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ ဒုတိယဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆုကို 'ဓမ္မဝိလာသ' လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ 'ဓမ္မဝိလာသ' ကို ရေးသားစဉ်က ဆရာကြီး၏ အသက်မှာ ၅၄ နှစ် ရှိပြီ။

စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်အထိ လုံးချင်းစာအုပ် ၆၆ အုပ် ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် (၂၁–၈–၁၉၉၃ ရက်နေ့)တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အတွေးအမြင်

■ မိမိတို့သည် အမျိုးသားစာပေနှင့် မျိုးဆက်သစ်များအတွက် မိမိတို့ တတ်စွမ်းသမျှကို ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုစေတနာ, ထိုရပ်တည် လှုပ်ရှားမှုများနှင့်ပင် မိမိတို့၏ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ကုန်လွန် စေခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

လင်းယုန်သစ်လွင်

စာပေဂျာနယ်၊ အမှတ် ၈၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပထမအကြိမ် အမှာစကား

ကိုမောင်ဦး ခင်ဗျား–

ဓမ္မဝိလာသ ရေးပြီးလို့ ပို့လိုက်ပါတယ်။ ရက်ပေါင်း ၁၈၀ [၆ လ]လောက် ရေးရတယ်ခင်ဗျ။

၆ လလောက်ဆိုလို့ အံ့သြသွားသလား။ မအံ့သြပါနှင့်ဗျာ။ စားပွဲမှာ ရက်ပေါင်း ၁၂၀ [၄ လ]လောက် ထိုင်ရတယ်ခင်ဗျ။ နောက်ပြီး အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်မှု, ယုတ္တိဗေဒ ခိုင်လုံမှု, ရေမြေဒေသ သဘာဝမှန်ကန်မှု, ဇာတ်ဆောင်များရဲ့ လှုပ်ရှားမှု စတဲ့ အချက်အလက်တွေကို တွေးတောရတာ, လေ့လာရတာ, ဆွေးနွေးမေးမြန်းရတာက ရက်ပေါင်း ၄၀ [၁ လခွဲ]လောက် အချိန်ယူရပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုဟာ တစ်ခါရေး မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ တစ်ချို့ အခန်းများဟာဆိုရင် မကြိုက်ရင်း ပြင်ရင်း, သဘောမကျရင်း ဖျက်ရင်းနှင့် ၃–၄ ကြိမ် ပြင်ရေးရတယ်။ ‘ဓမ္မဝိလာသ’ဟာ ကျွန်တော့် စာရေးသက်မှာ အပင်ပန်းဆုံး, အကြိုးပမ်းရဆုံးနှင့် အားအထုတ် ရဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြင်တယ်, မအောင်မြင်ဘူး၊ ဝတ္ထုအရာမြောက်တယ်, မမြောက်ဘူး ဆိုတာကတော့ စာပေပညာရှင်ကြီးများနှင့် စာဖတ်သူများရဲ့ အဆုံးအဖြတ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချီးကျူးတာတို့, ကဲ့ရဲ့တာတို့ဟာ ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက်က တုန်လှုပ်ရမယ့်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော့် စေတနာကတော့ 'ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဝတ္ထုတွေထဲမှာ 'ဓမ္မ ဝိလာသ'လို ဝတ္ထုမျိုးဟာ ရှိသင့်တယ်, ရှိထိုက်တယ်' လို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အားထုတ်ကြိုးပမ်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ဝတ္ထုတွေမှာ တွေးခေါ် မြော်မြင် ပိုင်းဆိုင်ရာအတွက် အားဖြည့် ပေးထိုက်တယ်လို့ပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားရပါမယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ ယုတ္တိဗေဒ ခိုင်လုံမှု, ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု, တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုပေါ်မှာ အများဆုံး အားပြုထားလေတော့ ဖတ်တဲ့အခါမှာ ကျော်လွှား မသွားဖို့ အထူးလိုပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျော်လွှားသွားရင် တော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ဦးတည်ချက်အပေါ်မှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား နိုင်ပါတယ်။ မပြေမလည်နှင့် ယုတ္တိမဲ့သလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကဲ–ဒါပါပဲလေ။ တော်လောက်ပါပြီ။ မြန်မာဝတ္ထုရေးသမား တစ်ယောက်ရဲ့ မြန်မာဝတ္ထုစစ်စစ် တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

လင်းယုန်သစ်လွင်
၇–၆–၁၉၇၁

၇၄၂, ဇောတိကလမ်း
၁၆ ရပ်ကွက်, တောင်ဥက္ကလာပ
ရန်ကုန်မြို့။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၁

တစ်ရွာလုံးက ဆောင်းကိုပင် နှစ်ကြိုက်ကြသည်။

ဆောင်းသည် သူတို့အတွက် 'လေ့ဦးစိုသောရာသီ' ဟု အသိအမှတ်ထားကြသည်။ ယခုလည်း မနက်ခင်းသည် ဆောင်းနှင်းများဖြင့် မှိုင်းပျပျ ရီဝေနေသည်။ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး, ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး နှင်းလွှာက လွှမ်းခြုံထားသည်။ ကမ်းနှင့်ဆက်စပ်နေသော သဲသောင်ပြင်တွင်မူ မီးပုံကလေးများကို မြင်ရသည်။ လူသံများကို ကြားရသည်။ လှုပ်ရှားနေသောလူတစ်စုကိုလည်း မကွဲမပြားတွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့သည် လူသားတို့အတွက် အာဟာရရှာဖွေပေးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချမ်းအပူ မရှောင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းမသင့်လျှင် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရသည်။ ကျေးရူးမဲ့တို့ကမူ 'အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကောင်များ' ဟု သမုတ်ကြသည်။ သူတို့အကြောင်း စာဖွဲ့၍ စကားထဲ မထည့်လိုကြ။ သူတို့ကို လူရာမသွင်းချင်ကြ။

အရှင်းဆုံးဆိုရသော် သူတို့သည် 'တံငါသည်ကြီးများ' ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ မကြာခင်ကမှ ပိုက်သိမ်း၍ တက်လာကြသည်။ မီးပုံဘေးတွင် ၅ ယောက်တစ်တွဲ, ၆ ယောက်တစ်တွဲ မီးငွေ့ကိုလှုံရင်းမှ ဆောင်းအကြောင်း ရိုးမယ်ဖွဲ့ကြသည်။ သည်နှစ် ဆောင်း, မနှစ်က ဆောင်း, တမြန်နှစ်က ဆောင်း, ဟိုတုန်းဟိုတုန်းတွေက ဆောင်း။

နံနက်ခင်းသည် အနီးမြင်ပြတ်သားလျက် အဝေးလှမ်း၍မူ မှုန်ရီဝိုးတဝါးရှိနေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

နှင်းမြူများအကြားမှ ကမ်းပါးထိပ်တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို မြင်ရသည်။ ရွာကမ်းပါးသည် မြင့်မားမတ်စောက်သည်။ ဂရုတစိုက်မရှိသော် ကျွမ်းပြန်ဟပ်ထိုးကျနိုင်သည်။ ရဟန်းတော်သည် ရပ်တန့်ငြိမ်သက်နေခြင်း မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း သောင်ခြေရေစပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်ကြွမြန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ တံငါသည်များအနီးသို့ ရှင်ဓမ္မဝိလာသ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအခါ မီးပုံများဘေးရှိ တံငါသည်များအားလုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ တစ်ချို့က ခရီးဦးကြို စကားဆိုကြသည်။ မတ်တတ်မှနေလျက် သူတို့အားလုံး လက်အုပ်ချီကြသည်။

"စောစောစီးစီး ဘယ်ကြွမလို့တုံး ဘုရား"

တံငါအိုကြီးတစ်ယောက်က မေးလျှောက်သည်။

ဦးပဥ္ဇင်းက ခြေလှမ်းကို တန့်လိုက်သည်။ ပခုံးထက်မှ ယပ်ကို အနည်းငယ်တိမ်းဖယ်ပြီးနောက် တောက်ပသောမျက်လုံးများက တံငါသည်များအား တစ်ချက်မျှ ငုံ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

"ရန်ကင်းစံရာရွာက ဒြိမနက် ဆွမ်းစားပင့်ထားတယ်"

"ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးကို ခေါ်မသွားဘူးလား ဘုရား"

တံငါအိုကြီးက မေးလျှောက်ပြန်သည်။

"နေ့ချင်းပြန်မှာပဲ ဒကာကြီး။ ခရီး သိပ်မဝေးပါဘူး။ ညောင်တုန်းရောက်ရင် ရန်ကင်းစံရာရောက်တာပဲ။ ကပ္ပိယကြီးခေါ်သွားလည်း ဖြစ်တော့ အဖြစ်သား။ ခမျာ အသက်အရွယ်ကြီးပါပြီလေ။ ဦးပဥ္ဇင်းမရှိခိုက် ကျောင်းမှာ ကျိုးစောင့်၊ ကြက်စောင့်ပေါ့"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသည် တံငါသည်များနှင့် အတန်မျှ စကားရပ်ပြောသည်။ ပြီးနောက် သောင်ခြေ ကူးတို့သမ္ဗန်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ကြွမြန်းသည်။ တံငါသည်များသည် သဲသောင်ပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ်လျက် ဦးနှိမ်ချ၍ ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

mgyoe.com

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား မောင်ညို"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက မေးသည်။

"ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် ရှိပါသေးတယ် ဘုရား"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုက လက်အုပ်ချီ လျှောက်သည်။ ပြီးလျှင် "တပည့်တော် သမ္ဗန်ကို ရှေ့နားဆွဲပေးဦးမယ် ဘုရား" ဟုဆိုကာ သမ္ဗန်ဦးကို ရှေ့သို့ ဆွဲပေးသည်။

"သမ္ဗန်ပေါ်မှာ ဖရဲသီး, သခွားသီးတွေနှင့်ပါလား"

"မနေ့က တပည့်တော်အမေ ကိုင်းထဲ သွားတယ်ဘုရား။ အမျိုးတွေက ပေးလိုက်တဲ့ ဖရဲသီး, သခွားသီးတွေပါ။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို ရန်ကင်း စံရာပို့ပြီးရင် ညောင်တုန်းဈေးမှာ ရောင်းမလို့ပါ"

"အေး–အေး။ ကောင်းပါတယ်လေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ လကွယ်နေ့က ဒကာကြီး, ဒကာမကြီးများ ကျောင်းရောက်လာသေးသားပဲ"

ဦးပဥ္စင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကူးတို့သမ္ဗန်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ဖရဲသီး, သခွားသီးတောင်းများကို ရှောင်ကွင်းလျက် သမ္ဗန် ၅ ပိုင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ အသင့်ခင်းထားသော ကုလားထိုင်၌ ထိုင်သည်။ စင်စစ် ကူးတို့သမ္ဗန်များတွင် ကုလားထိုင်ဟူ၍ကား ထားရိုးမရှိ။ ကူးတို့သူကြီး၏ အစီအမံအရ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းတော်အတွက် သီးသန့်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကူးတို့တဲရှိရာမှ ကူးတို့သမ္ဗန်သမား ၃ ယောက် တို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား မတ်တတ်မှနေလျက် လက်အုပ်ချီကြသည်။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသ ရန်ကင်းစံရွာသို့ ဆွမ်းစားကြမည်ကိုကား သူတို့သိပြီး ဖြစ်သည်။

"ညနေ ပြန်ကြွမှာပဲမဟုတ်လား ဘုရား"

နောက်ရောက်လာသော ကူးတို့သမား ၃ ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က မေးလျှောက်သည်။ ၃ ယောက်စလုံး မောင်ညိုလိုပင် ဗလကောင်းကြသည်။

mgyobe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်ကြသည်။ ပြောင်တင်းနေသောအသားများသည် ရေနံရောင်ထနေသည်။

"ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး။ ညနေစောင်းလောက်တော့ ဦးပဥ္စင်းကို မောင်ညို လာကြိုရမှာ"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုသည် သမ္ဗန်ဦးတွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးစကို ငုတ်တိုင်မှ ဖြုတ်သည်။ ပြီးနောက် သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ ရွေ့ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ သောင်ခြေရေစပ်တွင်ရပ်နေသော ကူးတို့သမားတစ်ယောက်က သမ္ဗန်ဦးကို တွန်းထုတ်မည် ပြုသည်။

"နေကြဦးဟေ့။ နေကြဦးကွ။ ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် လာနေတယ်။ မြို့လိုက်မယ့်ခရီးသွားဆိုရင် တစ်လက်စတည်း ငါပဲ တင်သွားလိုက်မယ်"

သမ္ဗန်ပဲ့မှနေ၍ မောင်ညိုက ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးက စက္ကော့ရွာကမ်းပါးထိပ်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

ရှင်ဓမ္မဝိလာသနှင့် ကူးတို့သမား ၃ ယောက်ကလည်း မောင်ညိုကြည့်ရာ စက္ကော့ရွာကမ်းပါးထိပ်သို့ မျှော်ကြည့်ကြသည်။

ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးမိန်းမပျိုတစ်ဦး၏သဏ္ဌာန်ကို နှင်းမှုန်ထဲတွင် မသဲမကွဲမြင်ရသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကမ်းပါးထိပ်မှ သောင်ခြေရေစပ်ရှိရာသို့ ရေကြီးသုတ်ပျာဆင်းသက်လာသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်ရှိရာသို့လည်း လက်တစ်ဖက်က ဇေ့ယမ်းပြသည်။

မိန်းပျို၏လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ခုတော့ ပါလာသည်။ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အထည်များမှာမူ နွမ်းနွမ်းပါးပါး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်မှာ အတော်ကလေးချောမောလှပသည်။ တစ်ရွာတစ်ယောက် ဆိုလောက်သည်။ သို့သော် သူမက စိတ်ဆတ်ပုံ, ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကင်းမဲ့ပုံ သတ္တိခဲရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ကူးတို့သမ္ဗန်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လာနေသည်။ သောင်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ သူ့ခြေလှမ်းသည် တစ်ခါတစ်ခါ ပြေးတော့မယောင် ရှိလေသည်။

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

"သမ္ဗန်ပဲ့မှ မောင်ညိုက ဆိုသည်။

"ပုလဲနှင့် တူတယ်"

သောင်ခြေရေစပ်မှ တစ်ယောက်သောကူးတို့သမားက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသမှလွဲ၍ ကူးတို့သမား ၄ ယောက်စလုံးပင် ထိုအမည်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

"ဟုတ်တယ်ကွ။ ဟုတ်တယ်"

မောင်ညိုက အားပါးတရပြောသည်။

"မင်းဟာက ဘာဟုတ်တာတုံး"

သောင်ပေါ်မှတစ်ယောက်က မေးသည်။

"ပုလဲလေကွာ။ ပုလဲ"

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မောင်ညို အတိအကျပြောနိုင်သည်။

အငြင်းပွားဖွယ် မလို။ အမျိုးသမီးသည် ကူးတို့သမ္ဗန်အနီး ရောက်လာသည်။ သူ့အသက်သည် ၁၈ နှစ်ထက် မပို။ အပြေးအလွှားလာရသောကြောင့် အနည်းငယ်တော့ မောနေသည်။ သူမသည် ကူးတို့သမ္ဗန်ထက်မှ ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား မြင်လိုက်သည့်အခါ ပခုံးထက်က မုဒ့်တဘက်ကို ရင်ပတ်ပေါ်ဆွဲချလိုက်သည်။

"ဟဲ့-ပုလဲ ပါကလား။ မိန်းကလေး ဘယ်ကိုလဲ။ ညောင်တုန်းလိုက်မှာလား"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက မေးသည်။ ဦးပဥ္စင်းသည် ပုလဲအား အစူးအစိုက်မကြည့်။ မျက်လွှာချသည်။ ကိုယ်တော့်အသက်က ၃၀ ကျော်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည်။

"ခရီးကြုံရင် တပည့်တော်မ ဈေးဦးကျွန်းလိုက်ချင်လို့ပါဘုရား"

အမျိုးသမီးသည် လက်ကအထုပ်ကို သမ္ဗန်ဦးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ လက် ၂ ဖက်ယှက်လျက် ရှင်ဓမ္မဝိလာအား လျှောက်ထားသည်။ မျက်လွှာကို တစ်ချက်ပင့်လျက် ရွှန်းလဲ့သောမျက်လုံးက ကူးတို့သမားမောင်ညိုအား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

မောင်ညိုအပါအဝင် ကုုလားတို့သမား ၄ ယောက်က ဘာတစ်ခွန်း မပြော။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသ၏ အဆိုအမိန့်ကို အဓိက ဟု သူတို့ စိတ်မှတ်ပြုကြသည်။ ရဟန်းတော်၏စကားကို နားစွင့်ကြသည်။ မောင်ညိုသည် နှုတ်မဟဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုတောင်းနေသည်။

"ခရီးအကြံ့သားပဲ မောင်ညို။ ဈေးဦးကျွန်းသောင်ကို ကျော်ပြီးမှ ရန်ကင်းစံရာ ရောက်တာပဲ"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက အမိန့်ရှိသည်။

"လိုက်ခဲ့လေ။ လိုက်ခဲ့။ နင့်ကို ဈေးဦးကျွန်းသောင်စပ်မှာ ထားခဲ့မယ်။ ဟုတ်လား။ ကိုမာဒင်တို့ဈေးဆိုင်လေးနားဆို ပြီးတာပဲ။ အေး။ အပြန်ဝင်ခေါ်ပါဆိုလည်း ခေါ်မယ်။ ဦးပဉ္ဇင်းဟာ နေချိုနေအေးမှ ပြန်ကြွမှာ"

မောင်ညိုက ရွှန်းရွှန်းဝေပြောသည်။

"ဟုတ်သားပေါ့။ လိုချင် လိုက်သွား။ နောက်ထွက်မယ့်သမ္ဗန်ဆိုရင် အတော်ကြာအောင် နင် စောင့်ရလိမ့်မယ်"

တောင်ပေါ်မှ ကုုလားတို့သမားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

အခွင့်ရသည့်တိုင် ပုလဲ ဝိုင်နေသည်။ အမျိုးသမီးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်သေးဟန် ရှိသည်။ ရုတ်တရက် သူက နှုတ်ကစကားမထွက်။ ပြောချင်သည့်စကားကို သင့် မသင့်ချိန်ဆနေဟန် တူသည်။

"ကဲ။ လိုက်မှာဖြင့် တက်။ ဦးပဉ္ဇင်း နေသိပ်ပူနေမယ်"

မောင်ညိုသည် ပြောပြောဆိုဆို ခတ်တက် ၂ ချောင်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

"ကုုလားတို့ခက ဘယ်လောက်လဲ"

"ကုုလားတို့ခ။ ဟုတ်လား။ အံ့ပါရဲ့ဟာ။ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ပုလဲရာ။ ညောင်တုန်း ၁ မတ်။ ဈေးဦးကျွန်း ၁ မူး။ ဈေးဦးကျွန်းဟာ ခရီးတစ်ဝက်"

မောင်ညိုက ပြောသည်။

"တပည့်တော်မ ကုုလားတို့ကြေးပိုက်ဆံ မပြည့်ဘူးဘုရား။ ၁ ပဲတည်းပါတယ်"

* ၂ ပဲ – ၁ မူး၊ ၂ မူး – ၁ မတ်၊ ၂ မတ် – ၁ ငါးမူး၊ ၂ ငါးမူး – ၁ ကျပ်။

mgyoe.com

ပုလဲက မျက်လွှာချကာ ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား လျှောက်ထားသည်။

"ကဲပါလေ။ ကိုယ့်ရွာသူရွာသားတွေပဲဟာ။ ၁ ပဲပါလည်း ၁ ပဲပေါ့။ ကဲ–တက်တက်"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက အမိန့်ရှိသည်။

"ရပါတယ်ဟ။ ၁ ပဲ မပေးချင်လည်း နေပါ။ နင့်ပိုက်ဆံ နင်ပဲသုံးပါ။ အလကား ငါပို့ပေးပါမယ်။ နင့်ကို ငါ သနားတယ်"

"ဘာ–တော့်။ ကျုပ်ကို တော်က သနားတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟင်း–ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တယ် တော်။ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ကျုပ်အမေက တော်သနားဖို့ မွေးထားတာများ မှတ်လို့လား။ သနားစရာ မလိုပါဘူး။ တော့်မှာခြေနှင့်လက်နှင့်။ ကျုပ်မှာ ခြေနှင့်လက်နှင့်။ ဘယ်သူမှ မချွတ်ယွင်းဘူး။ တန်ရာတန်ကြေးကို အပြန်တော့ ကျုပ်ပေးမယ်"

ပုလဲက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကဲကဲဆတ်ပြန်ပြောသည်။ ထိုမျှပြောခြင်းကပင် ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းရှေ့မှောက်တွင် ဆင်ခြင်၍ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ပိုပိုကဲကဲ ပုလဲ ပြောမိပေလိမ့်မည်။

"ကဲ–မိန်းကလေး။ တက်တက်"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက အမိန့်ရှိသည်။

ထိုအခါမှ ကူးတို့သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ပုလဲ တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရှင်ဓမ္မဝိလာသရှေ့မှောက်၌ ပုဆစ်တုပ် ဝတ်ဖြည့်သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ကူးတို့သမ္ဗန်သည် စကျော့ရွာကမ်းခြေမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

၂

လှိုင်တံပိုးမရှိသည့်တိုင် မြစ်ရေက သွင်သွင်ကြွကြွစီးနေသည်။ စောစောကနှင့် မတူ။ နေရောင်က အစွမ်းကုန် ပွင့်လာသည်။ နှင်းမြူများလည်း ပြေးလေပြီ။ အမြင်တွေ ပြတ်သားလာသည်။ အလှအပတွေ ကြွရွလာသည်။ ထိုအခါ ရေရိပ်,

mgyee.com

ကမ်းရိပ်, သစ်ရိပ်, သောင်ရိပ်ဟူသမျှမှာ လူ့လောက၏အလှရတနာများဟု သတ်မှတ်ပေမည်။

ကူးတို့သမ္ဗန်သည် စကျော့ရွာကမ်းခြေနှင့် အတော်ကြီးဝေးကွာခဲ့လေပြီ။

"ဟဲ့–မိန်းကလေး။ အဝတ်ထုပ်ထဲက ဘာတွေလဲ။ ဒီအနား ယူထားဦးလေ။ မတော်တဆရေစိုကုန်မယ်"

"ပိုက်ကလေးတွေပါ ဘုရား။ ချည်ခင်တွေလည်း အနည်းအကျဉ်းပါတယ်ဘုရား။ ဈေးဦးကျွန်းက လယ်သမား,ကိုင်းသမားတွေကို ရောင်းဖို့ပါ။ မိုးတွင်းမိုးခါ လယ်လုပ်ချိန်ရောက်ရင် ချောင်းထဲ,အိုင်ထဲမှာ သူတို့တွေ ဟင်းစားရှာကြတယ်ဘုရား။ ချည်ခင်တွေကိုတော့ ရွာသစ်ကလယ်သမားတွေကို သူတို့ကတစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းကြပါတယ်ဘုရား"

ပုလဲသည် စကားဆုံးလျှင် သူ့အထုပ်ကို ထယူသည်။ ထို့နောက် မူလနေရာတွင် ပုဆစ်တုပ် ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

"ပိုက်တွေဟာ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ထိုးတာလား။ ချည်ခင်တွေဟာ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ကျစ်တာလား"

"မှန်လှပါဘုရား"

"နေစမ်းပါဦး။ ဒီအရင်တုန်းကကော မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ခုလိုပဲ လာရောင်းဖူးချဖူးသလား"

"ဟိုအရင်တုန်းကတော့ တပည့်တော်မ မလာဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်မအမေ လာပါတယ်။ တပည့်တော်မလာတာ ဒီလထဲမှာ ဒါပါဆို ၃ ခေါက်ရှိပါပြီ။ အမေဟာ ခုတလော ကျန်းမာတယ်လို့မရှိဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်မပဲ သွားလာနေရပါတယ်"

"ဩော်–ဩော်။ မိန်းကလေးအမေဟာ မကျန်းမာရှာပဲကိုး။ ဝါတွင်းတုန်းကတော့ ဥပုသ်ဇရပ်မှာ အတွေ့သားပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ထူထူထောင်ထောင်အရှိသားပဲ။

"အမေ့ရောဂါဟာ ခုလိုဆောင်းတွင်းဆိုရင် ပိုဆိုးလာပါတယ် ဘုရား။ တစ်ခါတစ်ခါ ရောဂါတိုးမှဖြင့် ၁၄–၅ ရက် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ပါဘူး။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒါကြောင့် ဆောင်းတွင်းရောက်မှာကို တပည့်တော်မ အင်မတန်ကြောက်ပါတယ် ဘုရား”

‘အင်း။ တစ်ရွာလုံးက ဆောင်းတွင်းကို သဘောကျကြတယ်။ ဆောင်းတွင်းကို နှစ်ခြိုက်ကြတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ’။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသက တွေးလေသည်။

“ဒါထက် ဝေဒနာဖြစ်တာ အတော်ကြာပလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်က စတာပါပဲဘုရား။ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီးကျတော့ အမေဟာ ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်ပြီး ဝေဒနာတစ်ခု စွဲကပ်တာပဲ ဘုရား”

နေသည် ထန်းတစ်ဖျားသာသာ မြင့်လေသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် မြစ်လယ်ရေကြောကို ဖြတ်ကျော်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ရေစီးအား ပိုသန်လာသည်။ မောင်ညိုက အားစိုက်၍ ခတ်သည်။ ပုလဲရှေ့တွင်ဖြစ်၍ အခါတိုင်းထက် ပိုခတ်သည်။ ‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း’ဟု သူ့အစွမ်းကို ပြလိုသည်။ ခတ်တက် ၂ချောင်းကို ဝိုက်ကာ ဝိုက်ကာ ဆွဲငင်တွန်းခတ်ပုံကပင် ယင်းသဘော ဆောင်သည်။

သွားရမည့်ခရီးက ၃ မိုင်ကျော်ကျော် ၄ မိုင်နီးနီး။ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် မြစ်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် တစ်ဘက်ကမ်းရောက်လျှင် သောင်ခြေတစ်လျှောက် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ခတ်ရပေဦးမည်။ သောင်ခြေသည် မုရင်းစပါးများစိုက်ပျိုးထားသော နုံးမြေ ဖြစ်သည်။ ထိုမုရင်းကွက်များကို ကျော်လွန်မိပါမှ ဆောင်းမြေပဲခင်းများ ဖြစ်သည်။ မြေပဲခင်းများကို အတော်ကြီးလွန်မိမှ ဈေးဦးကျွန်းရွာငယ်။

မကြာမီ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် တစ်ဘက်ကမ်းသောင်ခြေ ရောက်လာသည်။ ဆောင်းနေက အတော်ပင် အပူရှိန်ပြင်းလာသည်။ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ၍ တော်သေးသည်။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသက နေပူဘက်ကို ယပ်ဖြင့် ကာမိုးထားသည်။ ကူးတို့သမား မောင်ညိုက ခမောက်ကို ဆောင်းထားသည်။ ပုလဲက တဘက်ကို ခေါင်းထက် တင်ထားသည်။ မောင်ညိုမှာ တစ်ဘက်ကမ်း သောင်ခြေရောက်၍ ရေစီးအားသက်သာသွားသည့်တိုင် လေဆန်ကို လှော်ခတ်ရပြန်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ပုလဲ။ ဖရဲသီးတစ်လုံး ခွဲဟာ။ ဦးပဥ္စင်းကို ကပ်ရအောင်။ နောက်ပြီး နင်နှင့်ငါ စားရတာပေါ့"

မောင်ညိုက သမွန်ခတ်ရာမှ လှမ်းပြောသည်။

မုရင်းခင်းထဲမှ စာချောက်ရုပ်ကိုငေးကြည့်ကာ တွေးချင်ရာတွေးနေသော ပုလဲသည် မောင်ညိုရှိရာသို့ ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်သော် သူမက 'အင်း, အဲ' မလုပ်။ မောင်ညို့စကားကို နားထောင်ရအခက်, မထောင်ရ အခက် ဖြစ်နေသည်။

"ထဟာ။ ဟောဒီမှာ စားရှိသဟ။ ငါထမင်းစားတဲ့ ပန်းကန်လည်း ရှိတယ်"

မောင်ညိုက နောက်ထပ်ပြောပြန်သည်။

ပုလဲ ငြိမ်ထိုင်နေလို့ မဖြစ်တော့။ မောင်ညိုကို မလေးစားပေမယ့် ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းကိုကား လေးစားသည်။ ပုလဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်ရသည်။

"နင် ကြိုက်ပေ့, ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ ဖရဲသီးတစ်လုံးခွဲ။ ဒါမှ သွားရင်းလာရင်း နင်နှင့်ငါ ကုသိုလ်ရမယ်"

သမွန်ပဲ့ပိုင်းသို့ ပုလဲရောက်သည့်အခါ မောင်ညိုက ပြောသည်။ ပုလဲသည် ဓားနှင့် သံပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်ရင်းမှ မောင်ညိုအား မကျေမနပ်မော့ကြည့်သည်။ ပါးစပ်က စူပွစူပွလုပ်သည်။ အသံမထွက်၍ ဘာတွေပြောမှန်း မသိ။ ပုလဲအပြုအမူကို မောင်ညို မကျေမနပ်မဖြစ်မိ။ ပြုံးဖြီးဖြီးနှင့်။ 'ဒီကောင်မလေး လုံးကြီးပေါက်လှနှင့် တစ်ရစ်နေတာပဲ။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ကြာလေ လှလာလေပဲ' ဟု အတွေးပေါက်နေသည်။

ပုလဲသည် ဓားနှင့် ပန်းကန်ကို ရေဆေးသည်။ ဖရဲသီးတစ်လုံး ခွဲစိပ်သည်။ ၃ စိပ်ကို ဦးပဥ္စင်းအား ဆက်ကပ်သည်။ ကျန်သော ဖရဲသီးနှင့်ဓားကို မောင်ညို ရှိရာ သမွန်ပဲ့ပိုင်းသို့ သွားရောက်ချထားသည်။

"နင်လည်း စားဟ"

"မစားချင်ဘူး"

"အို-မဟုတ်တာပဲ။ စားပါ။ နေပူနေတုန်း ဖရဲသီးစားမှ နင့်ရင်ထဲ

mgyoe.com

mgyoe.com

အသည်းထဲ အေးသွားမယ်”

“ကျုပ်က တော့်လို ရင်ပူနေတာမဟုတ်ဘူး”

ပုလဲက မောင်ညိုအား ဘုန်းကြီးက နှုတ်ခမ်းစူလျက် မူလနေရာ၌ သွား ရောက်ထိုင်သည်။

“မိန်းကလေး။ ဒီနေ့ ပြန်မှာလား”

“မှန်လှပါ။ အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တပည့်တော်မ ညအိပ်ညနေ ဘယ်မှမသွားပါဘူးဘုရား”

“အတော်ပေါ့ဟာ၊ အတော်ပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ညနေအပြန်တော့ ငါ ဝင်ခေါ်မယ်။ ဈေးဦးကျွန်းသောင်ထိပ်က နင်စောင့်ပေါ့။ ရန်ကင်းစံရာမှာ ဦးပဥ္စင်းကို ဝင်ကြိုပြီး နင့်ကိုခေါ်ရအောင် လာခဲ့မယ်။ ငါ့ဖရဲသီး၊ သခွားသီးတွေဟာ ညနေ လောက် ကုန်မှာပဲ”

မောင်ညိုက သမ္ပန်ပဲ့ပိုင်းမှ လှမ်းပြောသည်။

သူသည် အငှားခတ်ရသော ကူးတို့သမ္ပန်သမား ဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့မူ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို ရရှိထားသည်။ သူ့တာဝန်သည် ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား ရန်ကင်းစံရာရွာသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန်နှင့် စကျော့ရွာသို့ ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စအတွက် ကူးတို့သူကြီးက မောင်ညိုအား တစ်နေ့လုံး အချိန် ပေးလိုက်သည်။

ပုလဲသည် မောင်ညိုရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ‘အင်း–သူ့သမ္ပန် နှင့် ပြန်မှဖြစ်မှာ။ သူ့ကိုပေးရမယ့် ပိုက်ဆံက ကျန်သေးတယ်’ ပုလဲက တွေးသည်။

“ညနေအပြန်မှာ အရှင်ဘုရားသမ္ပန်နှင့်ပဲ လိုက်ပါရစေဘုရား”

“လိုက်နိုင်သားပဲ မိန်းကလေး။ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဦးပဥ္စင်းဟာ နေချိမှ ပြန်ကြွ မှာဆိုတော့ မိန်းကလေး သိပ်များ နောက်ကျနေမလား။ အိမ်ကအမေကို ချက်ပြုတ် ကျွေးရမယ့် ကိစ္စတာဝန်တွေ လစ်ဟင်းများနေမလား”

“တပည့်တော်မ ရေချိုး နေအေးမှ ပြန်နိုင်မှာပဲဘုရား။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတစ်ခေါက်ကကျန်တဲ့ ကြွေးလေးတွေ တောင်းရ ပါဦးမယ်။ အမေ့အတွက် မနက်အရုဏ်လောက်ကထပြီး ဆန်ပြုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ငါးခြောက်ကလေးလည်း ဖုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“အင်း–အင်း။ ဒီအမေ ဒီသမီး ၂ ယောက်တည်းရှိတော့ အမေအိုကြီးအိုမကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရပေမှာပေါ့။ မိဘရဲ့အရိပ်အာဝါသဟာ အေးချမ်းသလို မိဘရဲ့ကျေးဇူးတရားနှင့် မေတ္တာစိတ်ဟာ အင်မတန်ကြီးမားတယ်။ မိအိုဖအိုကို လုပ်ကျွေးခြင်း, ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းတို့ဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အမြတ်တရားပဲ။ ဒါလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုဖို့က အကြောင်းဆုံဆည်းဦးမှ ဖြစ်တာကိုး။ အင်း– ဦးပဥ္ဇင်းရဲ့ မိဘ ၂ ပါးဟာ ဦးပဥ္ဇင်းငယ်စဉ်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားကြရှာတယ်”

“မွေးချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ရှိသေးလားဘုရား”

ပုလဲက ရှင်ဓမ္မဝိလာသအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ စာနာစိတ်ပြုမိသည်။

“ဦးပဥ္ဇင်းတစ်ပါးတည်းပဲ။ မိဘ ၂ ပါး ကွယ်လွန်သွားပြီးကတည်းက ဦးပဥ္ဇင်းအဖို့ လောကီအနှောင်အဖွဲ့ ဘာမျှမရှိဘူး”

ရှင်ဓမ္မဝိလာသ၏မျက်လုံးအစုံသည် သောင်ခြေရှိရာသို့ စူးစိုက်နေသည်။ သောင်ခြေတွင် လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသည်။ အဝေးအလှမ်းသို့ မျှော်ကြည့်လျှင် စိမ်းရောင်လွှမ်းနေသော မြေပဲခင်းများကို မြင်ရသည်။ မျက်စိမဆုံး ဖြစ်သည်။ ဈေးဦးကျွန်းရွာငယ်ကိုတော့ မျှော်ကြည့်လို့ မမြင်နိုင်။

ဈေးဦးကျွန်းသောင်သည် မှောက်ထားသောခမောက်တစ်လုံးနှင့် တူသည်။ အလယ်တွင် မြင့်မောက်သည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်က နိမ့်လျှောလျှော။ အရှေ့ စူးစူးအနိမ့်ပိုင်းတွင် ရွာငယ် ရှိသည်။ ရွာသို့သွားရာလမ်းသည် မြေပဲခင်းများ အလယ်တွင် စွပ်ကြောင်းဖွေးဖွေးရှိနေသည်။

မောင်ညိုသည် ဈေးဦးကျွန်းသောင်စပ်၌ သမ္ဗန်ကို ထိုးကပ်လိုက်သည်။

ပုလဲက ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား ဝတ်ဖြည့်သည်။

“မိန်းကလေးမှာ ဖိနပ်မျှ မပါပါကလား”

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက ကျယ်ပြောသောသောင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း အမိန့်ရှိသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဒီအချိန်လောက်က မပူသေးပါဘူးဘုရား။ မွန်းတည့်လောက်ဆိုမှ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူမှာပါ။ တပည့်တော်မကို သွားခွင့်ပြုပါဘုရား"

"အင်း–အင်း။ ညနေတော့ ဒီနေရာကစောင့်ပေါ့ မိန်းကလေး"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသသည် ပုလဲသွားရမည့်လမ်းကို မျှော်ကြည့်နေဆဲရှိသည်။ ရွာငယ်သို့ရောက်ရန် နာရီဝက်ခန့်လျှောက်ရမည်။ ပူသည်မှလွဲ၍ စိုးရိမ်ရန် စိုးစဉ်းမရှိ။ ပေါင်းသင်, ပေါင်းလိုက်နေကြသော ကိုင်းသမားများကို မြေပဲခင်းများအကြား၌ ၁ ယောက်စ, ၂ ယောက်စ မြင်ရသည်။

မောင်ညိုသည် ခတ်တက် ၂ ချောင်းကို လက်လွှတ်ပြီးနောက် မျက်နှာပေါ်ရှိချွေးများကို လုံကွင်းတစ်ထည်ဖြင့်သုတ်နေခိုက် ဖြစ်သည်။

ပုလဲသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အထုပ်ကို ယူသည်။ သမ္ဗန်ဦးပိုင်းမှနေလျက် သောင်ခြေရေစပ်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ မောင်ညိုရှိရာ သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ သွားသည်။ အိတ်ထဲက ပဲစေ့ကလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

"၁ ပဲလိုတာ အပြန်တော့ ရမယ်။ အပြန်ခ ၁ မူးလည်း တစ်ခါတည်း ပေးမယ်"

ပုလဲက ပိုက်ဆံကိုပေးရင်း ပြောသည်။

"နင်မလာမချင်း ဒီကပဲ ငါစောင့်မယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ လေ့ကြုံတက်ကြုံနှင့်များ လိုက်မသွားလေနှင့်နော်။ ငါ မောနေမယ်။ ဟုတ်လား။ ဖရဲသီး တစ်စိတ်တလေ ယူသွားဦးဟ။ လမ်းသွားရင်း စားသွားပေါ့"

မောင်ညိုက ပြောသည်။ ပုလဲပေးသော ပိုက်ဆံ ၁ ပဲကိုမူ ဂရုမစိုက်ပုံမျိုးနှင့် လှမ်းမယူဘဲ နေသည်။ ပြီး ဖရဲသီးတစ်စိတ်ကို ပုလဲသွားရည်ကျလောက်အောင် အားရပါးရနှင့် စားပြသည်။

ကူးတို့သမ္ဗန် ဆိုက်ကပ်သည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဈေးဆိုင်ငယ်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သောင်ခြေ၌ ကူးတို့သမ္ဗန်ဆိုက်သည်ကို မြင်သည့်အခါ ယောကျ်ားသည် ထိုင်ရာမှထလျက် သောင်ခြေရေစပ်သို့ သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။

မကြာမီ မောင်ညိုနှင့် ပုလဲအနီးသို့ ထိုသူ ရောက်လာသည်။ သူသည်

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

မိးခိုးရောင်သက္ကလပ်ဦးထုပ်စုတ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ မဓမခေါက်ဆိုး ထားသော ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနီညိုရောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ လုံကွင်းသည် ဒူးအထက် ပေါင်လယ် ရောက်နေသည်။ အရောင်အသွေးမှာလည်း မဓမခေါက်ဆိုး နီညိုရောင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ပါးသိုင်းမွေး, မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရုတ်တရက်အမြင်တွင် 'ဦးထုပ်ဆောင်းဇော်ဂျီ' ဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။

ထိုသူမှာ တံငါသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပိုက်သမားတံငါတစ်ယောက် တော့ မဟုတ်။ ကွန်သမားတံငါတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသော လက်တံ ၂ ဖက်ပေါ်တွင် အပြိုင်းအရိုင်းထနေသော အကြောအခြင်များကို မြင်ရသည်မှာ မိုးဦးကျလမ်းများပေါ်၌ တွေ့ရတတ်သော တီကောင်များပမာ ရှိသည်။ သူသည် သောင်ခြေကမ်းတစ်လျှောက်၌ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ကွန်ပစ်ငါးရှာသူ ဖြစ်သည်။

ပုလဲနှင့် မောင်ညိုကို မြင်သည့်အခါ ထိုသူက သွားအဝါများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

"ပုလဲ။ ဟိုတစ်ခေါက်က ငါမှာလိုက်တဲ့ချည်ခင်လေးတွေ ပါရဲ့လားဟ။ ကွန်အောက်နားတစ်ခုလုံး ကိုင်းမြစ်နှင့်ငြိပြီးပြတ်ကုန်လို့ ကောင်းကောင်းကို အလုပ်မဖြစ်ပါဘူးကွာ"

ထိုသူက မောင်ညိုနှင့်ပုလဲအား ရောပြွမ်းပြောသည်။

"ပါတယ် ကိုမာဒင်။ အမှတ်တရနှင့် ပါအောင်ယူလာတယ်။ ခုတစ်ခေါက် ယူလာတဲ့ချည်ခင်တွေဟာ အရင်တစ်ခေါက်ကထက် ကောင်းတယ်။ တည်ရေသား လည်း ဝတယ်။ ဖီးသားလည်း ကျတယ်။ ချောလည်းချော, ခိုင်လည်းခိုင်"

ပုလဲက ကွန်သမားမာဒင်အားပြောရင်း သူ့လက်က ပဲစေ့ကို မောင်ညို့ ဘေးသို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

"အေးဟ။ ဒီလိုတော့ ပုလဲက အဟုတ်ကြီးဟ။ တယ်ပြီး ဈေးစကား နာစကား ပြောတတ်ပါကလား"

ဖရဲသီးကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း မောင်ညိုက ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့တော်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ထမင်းတစ်ဝမ်းအတွက် ပြောတတ်ဆိုတတ်

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကြံ့တတ်ဖန်တတ်ရမှာပေါ့”

ပုလဲက နှုတ်လှန်ထိုးသည်။

“ကိုင်းပါဟား။ စကား အငြင်းပွားမနေကြစမ်းနှင့်။ ဆိုင်ကို နင်သွား။ ဟိုမှာ ငါ့မိန်းမ ရှိတယ်။ ငါ့မှာလိုက်တဲ့ချည်ခင် သူ့ကိုပေး။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခေါက်က ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံရော, ခု ပေးရမယ့်ပိုက်ဆံရော သူ့ဆီမှာ တစ်လက်စာတည်း နင် တောင်းသွား”

မာဒင့်စကားအဆုံးတွင် ပုလဲသည် ဈေးဆိုင်ငယ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ငါတော့ ဒီနေရာက စောင့်မှာပဲနော်”

မောင်ညိုက လှမ်းအော်သည်။

ပုလဲ နောက် လှည့်မကြည့် အရေးမထား။ အထုပ်ကို ခေါင်းရွက်လျက် ဈေးဆိုင်ငယ်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ မင်းကော မဆင်းတော့ဘူးလား။ ရွာသစ်က မီးတောက်ကလေး အမောပြေ တစ်ခွက်ချဦးလကွာ”

မာဒင်က ပြောသည်။ ခေါင်းထက်ကဦးထုပ်ကို နဖူးပေါ် ဆွဲငိုက်လိုက်သည်။

“ရှီး။ တိုးတိုးဗျ၊ တိုးတိုး”

မောင်ညို ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ကျောခိုင်းထိုင်နေသော ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား မေးထိုးပြသည်။ ပြီးနောက် ဖရဲခွံကို မြစ်ထဲ လွှင့်ပစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည်။

“ညနေအပြန်မှ ဝင်မယ်ဗျာ၊ ညနေအပြန်မှ။ ဟုတ်လား။ ပုလဲကို ဝင်ခေါ်ရမှာဗျ။ ကဲ–ကဲ။ သွားပြီ–သွားပြီ။ ဦးပဉ္စင်းကို နေပူနေမယ်”

မောင်ညိုသည် သမ္ဗန်ခတ်တက် ၂ချောင်းကို ခတ်စပြုလေသည်။ မာဒင်၏ ဈေးဆိုင်ကလေးရှိရာသို့လည်း လှမ်းကြည့်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ပုလဲသည် အထုပ်ကိုခေါင်းပေါ်ရွက်လျက် ဈေးဦးကျွန်းရွာငယ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

mgyoe.com

၃

သောင်ခြေသို့ လှိုင်းလုံးများ တဝုန်းဝုန်းရိုက်ပုတ်နေသည်။ ညနေစောင်းလေပြီ။ မြစ်ရေ၏အလှအပမှာလည်း နံ့နက်တွေ, နေ့လယ်တွေကနှင့် မတူတော့။ တစ်မူ ထူးခြားလာသည်။ လေထန်၍ လှိုင်းကြီးလာသည်။ အပုပ်ချိန် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအခါမှ အလှအပဟူသည်မှာလည်း ယိုယွင်းပျက်ပြယ်စ ပြုလာသည်။

မောင်ညို၏ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် ဈေးဦးကျွန်းသောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

မောင်ညို့သမ္ဗန်ကို မြင်သည့်အခါ ကွန်သမားမာဒင်သည် ပိုက်ကွန်ကို ရုပ်သိမ်းသည်။ သမ္ဗန်ရှိရာသို့ လှေငယ်ကို လှော်လာသည်။

ကွန်ချက်သည် မြင့်မားသောကမ်းပါးစောက် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကိုင်းပင်များသည် လူတစ်ရပ်ကျော် ပေါက်နေသည်။ လေပြင်းတိုးသော် တရှဲရှဲ အော်ဟစ်သည်။ ရယ်မောခြင်းလော, ငိုကြွေးခြင်းလော။ ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ယိမ်းကသလို သူတို့ နွဲ့နှောင်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အမူးသမားပမာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါ အပွင့်ဖြူဖြူများသည် အပင်ကို စွန့်ခွာလျက် လေဆောင်ရာ လွင့်ပျံကြလေသည်။

"ဘယ်လိုလဲဟေ့။ လူတစ်ယောက်မှ မပါပါကလား။ အသွားတုန်းက ဦးပဥ္စင်းကော အပြန်မှာ မလိုက်ခဲ့ဘူးလား"

ကွန်သမားမာဒင်က မေးသည်။ ကွန်လှေငယ်ကိုလည်း ရေစပ်မှ သောင်ပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်သည်။ လောလောလတ်လတ်ရရှိလာသော ငါးများသည် လှေဝမ်းထဲတွင် ဖျပ်ဖျပ်လူး ခုန်နေသည်။ တစ်ချို့သည် ပါးစပ်ပြဲလျက် အမောတကော အသက်ရှူကြသည်။

"ဦးပဥ္စင်းကိုရော ပုလဲကိုရော ကျုပ် ဒီကစောင့်ရမယ်။ ရန်ကင်းစံရာနှင့် ဈေးဦးကျွန်းဟာ တစ်ဆက်တည်းဆိုတော့ ဦးပဥ္စင်းဟာ ကျုပ်ကို သနားတယ်နှင့်

တူပဲဗျာ။ 'ဒီနေရာက စောင့်တော့' လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကုသိုလ်ဆိုရမှာပေါ့။ နို့မို့ရင် အခက်သားဗျ။ ဦးပဥ္စင်းရှေ့မှာ ကျုပ် မသောက်မစားရဲဘူး။ ကျုပ်တို့ စကြော့တစ်ရွာလုံးက လေးစားကြည်ညိုတဲ့ ကျောင်းထိုင်ကလားဗျာ"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုသည် သဲထဲသို့ ထိုးဝါးကို တနဲ့နဲ့ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ စိတ်ချလောက်သော် သမ္ဗန်ဦးက ကြိုးစကို ထိုးဝါးတိုင်တွင် ခေါက်တုံ့ချည်သည်။ ခတ်တက် ၂ ချောင်းကိုခတ်တိုင်မှ ဖြုတ်သည်။ သမ္ဗန်ဝမ်းထဲသို့ အလျားလိုက်ချသည်။ ပြီးနောက် သမ္ဗန်ဦးမှနေကာ သောင်ပြင်ထက် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

"ကျောင်းထိုင်က အငယ်သားပါကလား"

ကွန်ကို ပခုံးတင်ရင်း မာဒင်က ပြောသည်။

"အေးပေါ့ဗျ။ အရွယ်က ငယ်သေးသပေါ့။ ဒါပေမယ့် စာတတ်ပေတတ်ဗျ။ ပထမကျော်ဆိုလား, ပထမကြီးဆိုလား အောင်ပြီးသားတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ နှစ်လောက်ကပျံတော်မူသွားတဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး တူအရင်းလို့လည်း ပြောကြသဗျ။ နောက်ပြီး အရှေ့တောင်ညိုဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်အရင်းလေ။ အရှေ့တောင်ညိုဆရာတော်ဟာ ကျမ်းတတ်ပေတတ် မဟုတ်လားဗျာ။ အဲသလို ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးကို ကျုပ်တို့လိုတံငါရွာမှာ ကျောင်းထိုင်အဖြစ်ရဖို့က မလွယ်လှဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ကြည်ညိုပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြတယ်။ ညအိပ်ညနေ ဦးပဥ္စင်းကြွမှဖြင့် ရွာလူကြီးတွေက မကျေနပ်ကြဘူး။ တံငါရွာမှာ ဒီလိုဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ ငါးသလောက်ပိုက်ဖောင် ၁၀၀၀ ထက် တန်ဖိုးရှိသဗျ။ ခု ရန်ကင်းစံရာကို ဆွမ်းစားကြွတာလည်း အရှေ့တောင်ညိုဆရာတော်အမိန့်နှင့်ကြွရတာ"

၂ ယောက်သား ဈေးဆိုင်ငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း မောင်ညိုက အားရပါးရ ပြောသည်။ ကြွားတယ်လို့တော့ မဟုတ်။ ရွာဘုန်းကြီးအား ရွာသားက အမွှမ်းတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ တံငါတို့ရွာတွင် ကျောင်းထိုင်ရဟန်းရှားပါးလှသည်။

ကွန်သမားမာဒင်သည် တအင်းအင်းခေါင်းညိတ်ရင်း လိုက်လာသည်။

mgyee.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ထိုအခိုက် ဈေးဆိုင်ငယ်ရှေ့တွင် ကစားနေသော ကလေး ၂ ယောက်သည် မောင်ညိုနှင့် မာဒင်တို့ရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ ၂ ယောက်စလုံး မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ကွန်သမားမာဒင်၏ သမီး ၂ ယောက် ဖြစ်သည်။ မည်းမည်းသဲသဲ ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့လက်များတွင် သဲများဖြင့် ပေကျံနေသည်။ အင်္ကျီ၊ ထဘီ၊ ဦးစွန်းဖုတ်၊ ကြာရစ်ဝိုင်း စသည်များတွင်လည်း သဲအလူးလူး။

ကလေး ၂ ယောက်သည် မာဒင့်ဘေးတစ်ဘက်စီကို ဝင်ကပ်လိုက်ကြသည်။ ရှည်လျားသောလက်တံကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆွဲကြသည်။

"အဘ။ ကွန် ကျွန်မပေး။ ကွန် ကျွန်မပေး" ဟု အကြီးမက တောင်းသည်။ အငယ်မသည် သူ့အဖေကိုယ်လုံးကိုကွယ်လျက် ကူးတို့သမားမောင်ညိုအား ချောင်းကြည့်သလို တမော့်မော့်ကြည့်သည်။

"သွားကြစမ်း။ သွားကြစမ်း။ သွားကစားနေကြစမ်း။ လှေပေါ်မှာ သွားနေကြ။ လှေထဲကငါးတွေ လူနိုက်ကုန်မယ်"

မာဒင်က ကလေး ၂ ယောက်အား လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပို့သည်။ ကလေး ၂ ယောက်သည် ကူးတို့သမ္ဗန်နှင့် ကွန်လှေငယ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးလေသည်။

"ကဲ။ အထဲတော့ မဝင်တော့ဘူးကိုမာဒင်။ ဒီအပြင်မှာ ထိုင်တော့မယ်ဗျာ။ ဒါမှ ဦးပဥ္စင်းလာလာ၊ ပုလဲလာလာ အဝေးက လှမ်းမြင်ရမယ်။ ကျုပ်အတွက် တစ်လုံး ယူခဲ့ပေတော့။ တစ်လုံးကို ၂ ယောက် ချမယ်ဗျာ"

ဈေးဆိုင်ငယ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းရောက်သည့်အခါ မောင်ညိုက ပြောသည်။ အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံကိုထုတ်၍ မာဒင့်လက် ပေးသည်။

မာဒင်သည် မောင်ညို့လက်မှပိုက်ဆံကို ယူသည်။ ပခုံးထက်မှပိုက်ကွန်ကို ဆိုင်ငယ်ဘေးတစ်ဘက်ရှိ ပိုက်တန်းတွင် သွားရောက်၍ တင်သည်။

"ရှင်မရေ။ တစ်လုံး ယူခဲ့ပါဟေ့။ ပဲကြီးလှော်အမြီးကလေးလည်း ယူခဲ့ပါကွာ။ သြော်–သြော်။ ပဲကြီးလှော်တင် မလုပ်နှင့်ဟေ့။ ပုစွန်တုပ် ပုစွန်တုပ်။ ပုစွန်တုပ် ၂ ကောင် မီးဖုတ်ပေးစမ်းကွာ"

ဆိုင်ငယ်ထဲရှိ ဇနီးအား မာဒင် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ငယ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ရှေ့ရှိ သဲပြင်ပေါ်တွင် မောင်ညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆိုင်ငယ်အတွင်းမှမိဂျမ်းသည် မာဒင်နှင့် မောင်ညိုရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ငယ်နောက်ပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်ငယ်နောက်ဘက်တွင် ကိုင်းပင်များသည် ခပ်ကျဲကျဲပေါက်နေသည်။ မိဂျမ်းသည် ကိုင်းတောတစ်နေရာတွင် ခွေးများ, ကြောင်များလို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် အတန်ကြာအောင်ယက်သည်။ ပြီးနောက် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ပန်းကန် ၂လုံးကို ယူလာသည်။

"ဟဲ့-မောင်ညို။ ငါက ဘယ်သူများလဲလို့။ မနက်တုန်းကတော့ ခဏ တဖြုတ် ဝင်မနားဘဲကို"

မိဂျမ်းသည် အရက်ပုလင်းနှင့် ပန်းကန်လုံးကို သူ့ယောကျ်ားလက် လှမ်းပေးရင်း မောင်ညိုအား တရင်းတနှီးပြောသည်။

"ဆရာတော် ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မဝင်တာဗျ။ ခုလည်း ခင်ဗျားယောကျ်ားနှင့် အဲဒီအကြောင်း ပြောနေတာ။ ဆရာတော်ကိုတော့ ကျုပ်က လေးစားကြည်ညိုသဗျ။ မိပုလဲချည်းဆိုရင်တော့ ဘာအရေးလဲ။ ဟီး ဟီး"

မောင်ညိုက သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ မလုံမလဲရယ်သည်။

မာဒင်သည် လုပ်နေကျအတိုင်း အရက်ပုလင်းတွင် ပေကျံနေသောသဲများကို ပုဆိုးစဖြင့် သွက်သွက်သုတ်သည်။ ဘူးဆို့ကို အလျင်စလို ဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် ပုလင်းကို မြှောက်သည်။ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ဆိုသည်။ အရက်အနည်းငယ်ကို သဲထဲ သွန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းကန် ၂ လုံးထဲသို့ အရက်ကို ငှဲ့ထည့်လိုက်လေသည်။

"ကဲ-ကဲ။ သောက်နှင့်ကြဦး။ ပုစွန်တုပ် မီးဖုတ်လိုက်ဦးမယ်။ နောင်သောက်မယ့်စားမယ့်ခရီးသည်ပါလာရင် နင်ကပဲပြောဆိုပြီး ဒီသောင်စပ်ကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်"

မိဂျမ်းသည် ဆိုင်ငယ်ထဲ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကိုင်းရိုး

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခြောက်များကို မီးပုံတိုက်သည်။ ပုစွန်တုပ် ၂ ကောင်ကို မီးဖုတ်သည်။

စင်စစ် သည့်ဆိုင်ငယ်မှာ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်မစွည်း မရှိ။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားစရာသောက်စရာ မရှိ။ ပဲကြီးလှော်, ကုလားပဲလှော်, မြေပဲလှော်ကလေးများနှင့် ဆေးလိပ်ကလေးကအစ, မီးခြစ်ကလေးအစ တောက်တိုမည်ရကလေးများသာ ရောင်းချသည့်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ မာဒင်တို့လင်မယား အဓိကထားသည်မှာ တောအရက်ပုန်း။

ဓာတ်သိအစင်းသိဖြစ်သော ခရီးသွားခရီးလာများသည် လမ်းကြုံကြိုက်သော် သူတို့ဆိုင်ကလေးသို့ ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ မောင်ညိုတို့လို ကူးတို့သမား, သစ်ဖောင်ဝါးဖောင်သမားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ခဏတဖြုတ် လှေဦးထိုးတတ်သည်။ ရုံဖန်ရံခါ ပိုက်သမားတံငါသည်များ, ကိုင်းသမား လယ်သမားများ ရောက်လာတတ်သည်။ သူတို့သည် တောအရက်မီးတောက်ကို ၆ ပြားဖိုး ၁ မူးဖိုး သောက်ကြသည်။ ပဲနှင့် တန်ဖိုးထား၍ သောက်သည်။ ငါးနှင့် တန်ဖိုးထား၍ သောက်သည်။ မူးပြီလားဆိုမှဖြင့် သောင်ခြေလေတဖြူးဖြူးတွင် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြလေသည်။

သမီး ၂ ယောက်နှင့် မိဂျမ်းယောက်ျားမာဒင်သည် သောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် ကွန်ပင်ရင်း အရက်သောက်စားမည့် ဖောက်သည်အသိအကျွမ်းကို စောင့်ကြိုသည်။ တစ်နေ့လုံး ရေထဲမိုးထဲတွင် ပိုက်ကွန်ကို ပစ်လိုက်, မကြာမကြာ ဆိုင်သို့ပြန်ကာ အရက်ကလေး တမြမြမော့လိုက် ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲက အဖော်သဟဲကောင်းလျှင်လည်း မာဒင် သောက်လိုက်သေးသည်။ သို့နှင့် ညနေစောင်းသော် ကလေး ၂ ယောက်နှင့် ဇနီးသည်မိဂျမ်းအား လှေငယ်ပေါ်တင်ဆောင်ကာ ရွာငယ်သို့ ပြန်လေသည်။

သူတို့နေသောရွာသည် ဒေါ်ဆောင်းကျွန်း ခေါ်သည်။ ဒေါ်ဆောင်း အမည်ရှိ ကိုင်းမြေအများအပြားပိုင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏အမည်ကို အစွဲပြုခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဆောင်းကျွန်းသည် ဈေးဦးကျွန်းနှင့် ပန်းလှိုင်မြစ် ခြားနေသည်မှ အပ အဝေးအလှမ်းကြီး မဟုတ်။ လှေငယ်ကို နာရီဝက်ခန့်လှော်လျှင် ရောက်လေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ရွာသို့ရောက်သော် ကွန်ပစ်၍ရလာသော ငါး, ပုစွန်များကို ငါးရှဲငါးဒိုင်ထံ ရောင်းသည်။ ညစာကို အိမ်ရောက်မှ ချက်ပြုတ်စားသောက်သည်။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ အရဏ်ချိန်လောက်တွင် ဈေးဦးကျွန်းဆိုင်ငယ်ရှိရာသို့ သားသမီး သားမယားများနှင့် ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် မာဒင်မိသားစု၏ သံသရာစက်ရဟတ်သည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့, တစ်လပြီးတစ်လ လည်ပတ်နေလေသည်။

"မင်းမှာလည်း ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရှိလာပြီ။ ခုထိ အိမ်ထောင်ရက်သား မပြုသေးဘူးလားဟ"

ကွန်သမားမာဒင်သည် အရက် ၂ ခွက်လောက် ဝင်သည့်အခါ အောက်နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖမိုးဖြင့်သုတ်ရင်း စကားစလေသည်။

"အောင်မယ်လေးလေးဗျာ။ မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ။ ကျုပ် မိန်းမယူလိုက်မှဖြင့် ကျုပ်အဖေနှင့် ကျုပ်အမေအိုကြီးအိုမကို ဘယ်သူက လုပ်ကျွေးမှာတုံးဗျ"

မောင်ညိုက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ပြောသည်။

"ဟာ။ မင်း တယ်ဝဋ်ကျတဲ့ အကောင်ပဲကို။ လင်ရယ်, မယားရယ်ဖြစ်လာတော့ သူနိုင်တာ သူလုပ်၊ ကိုယ်နိုင်တာ ကိုယ်လုပ်ပေါ့။ မင်းတို့ငါတို့ ဆင်းရဲသားဟာ တစ်ယောက်ရှာစာ တစ်ယောက်က ထိုင်စားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တစ်လှေတည်းစီး, တစ်ခရီးတည်းသွားမယ့်ဟာ။ သူတစ်ရွက် ကိုယ်တစ်ထမ်းပေါ့"

"မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ။ အတော်ကြာ လူတွေက ကျုပ်ကို ကဲ့ရဲ့နေပါ့မယ်။ မယားတစ်ယောက် ဝအောင် မကျွေးနိုင်ဘူးလေး ဘာလေးညာလေးနှင့်။ ကျုပ်ကူးတို့သဗ္ဗန်ခတ်တာက တစ်လမှ ၇ ကျပ် ရတာဗျ။ ငတ်နေမှဖြင့် ဒုက္ခဗျာ၊ ဒုက္ခ"

"ဘာကွ။ ငတ်နေမှ။ ဟုတ်လား။ ဟားဟားဟား။ မင်း အင်မတန်သတ္တိနည်းတဲ့အကောင်။ ဟေ့–ငါပြောမယ် မောင်ညို။ ဟောဒီ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲက ရေတွေမခန်းသမျှ မင်းတို့ငါတို့ ဘယ်တော့မှ မငတ်ဘူးကွ။ ငါ့ကိုကြည့်လေ။ ခု ငါ့မှာ ကလေး ၂ ယောက်။ မကြာခင် မိဂျမ်းဗိုက်ထဲက တစ်ယောက် ထွက်လာဦးမယ်။ အဲတော့လည်း ၃ ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာပြုသေးလဲ။ မိဂျမ်းဟာ သူလုပ်နိုင်သမျှ ဈေးရောင်းတယ်။ မိုးတွင်းမိုးခါမှာ ကွန်လှေဦးစီးလိုက်တယ်။

mgyoe.com

ငါ့အနေနှင့် နွေရော, မိုးရော, ဆောင်းရော ကွန်ပစ်တယ်။ ပုစွန်ထောင်တယ်။ ငါးမျှားတန်း ချတယ်။ ဒီလိုနှင့် တို့များအသက်မွေးလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုသည် ပဲကြီးလှော်ကို တကျွတ်ကျွတ် ဝါးသည်။ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ မာဒင်၏စကားများကို စိတ်ဝင်စားအားကျမိသည်။ 'ပုလဲကိုများရလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ' တွေးသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်တွင် ပျော်သလိုလို, မြူးချင်ရှချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

"နောက်ပြီး မင်းကြည့်လေကွာ"

မာဒင်က စကားဆက်သလို ပန်းကန် ၂ လုံးထဲသို့ အရက်ကို ထပ်ငှဲ့သည်။

"အေး။ ငါ့သမီးအကြီးဆုံး အေးဖုံဟာ ခုဆို ၉ နှစ်။ နောက် ၁၁ နှစ် ၁၂ နှစ်သမီးဆိုရင် ပိုက်လှေဦးစီး လိုက်နိုင်တယ်။ ကိုင်းထဲယာထဲမှာ မြေပဲဆွတ်နိုင်တယ်။ ဆေးရွက် ချိုးခိုင်းတယ်။ ခုတောင် အဖော်ရနေပြီ ဟုတ်လား"

"အင်း"

မာဒင့်စကားကို မောင်ညိုက 'အင်း'လိုက်သည်။

"အဲ။ အဲလိုဆိုရင် တစ်နေ့ကို ၅ မူး, ၆ မူး စိနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး အငယ်မ အေးသာဟာ နောက် ၃-၄ နှစ်ဆို ခိုင်းရပြီကွ"

"သူတို့ကို ဒီလိုပဲ ထားမယ်လား"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဆောင်သော အတွေးနှင့် မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူလိုချင်သော အဓိပ္ပာယ်၏အနက်ကိုမူ ကွန်သမားမာဒင် နားလည် မလည်ဟူ၍တော့ သူ မသိ။

"ဘာလဲ။ သူတို့ကိုလား။ အေး-ဒီလိုပဲ ထားချင်ထားမယ်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အပျိုကြီးဖားဖားတွေ ဖြစ်လာတဲ့နေ့မှာ စာရင်းဒိုင်အိမ်တစ်အိမ်အိမ် ပို့လိုက်ရုံပေါ့။ စပါးဆိုရင် ၁၅ တင်း, တင်းအစိတ် ရနိုင်တယ်။ မြေပဲဆိုရင် ၅ တင်း, ၆ တင်း ရနိုင်တယ်။ စာရင်းဒိုင်အိမ်မှာ ထမင်းချက်ရမယ်။ နွားစာရိတ်ရမယ်။ လယ်ထဲကိုင်းထဲမှာ ကူညီလုပ်ရမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ လူငှားခဟာ နွားခလောက်တော့ ဈေးမရဘူးဟ"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

စကားအဆုံးတွင် မာဒင်သည် အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။

"နောက်တော့ကော"

ကူးတို့သမားမောင်ညိုက မေးသည်။

"နောက်တော့လား။ နောက်တော့လည်း သူတို့ဟာသူတို့ လင်ယူသားမွေးကြပေါ့။ မိဘက ဒီထိအောင် လိုက်ပြီးပူစရာ မလိုပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် သူတို့ကို ယူမယ့်ယောကျ်ားတွေ ပြည့်လို့။ လယ်သမားတွေ ရှိတယ်။ ကိုင်းသမားတွေ ရှိတယ်။ ယာသမားတွေ ရှိတယ်။ မင်းတို့လို ကူးတို့သမားတွေ ရှိတယ်။ ငါတို့လို တံငါသည်တွေ ရှိတယ်။ ဒီလူတွေဟာ သူတို့အတွက်ပေါ့ကွာ။ အေး–သူတို့ဂါ မွေးလာမယ့် သားစဉ်မြေးဆက်ကျတော့လည်း ဒီနည်းအတိုင်းပေါ့"

မိဂျမ်းသည် ပြာအလူးလူးဖြစ်နေသော ပုစွန်တုပ် ၂ကောင်ကို ယူလာသည်။

"မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၃–၄ ရက်က တို့များဆီ မရောက်ပါလား မောင်ညို"ဟု မိဂျမ်းက မေးသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အဲဒီရက်တွေက ညောင်တုန်းဘက် မလာရဘူး။ ကြိမ်ပင်ဆယ်ဘက်က ခရီးသည်တွေ လိုက်ပို့နေရတယ်"

"အဲဒီရွာတွေမှာကော ဘယ်လိုလဲကွ´ဲ့"

မိဂျမ်းက မေးသည်။

"ဘာကို မေးတာလဲဗျ"

"ဩော်။ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးများနှင့် အနေအစားကလေးများ ပေါ့ဟယ်"

ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မိဂျမ်းသည် သူ့ဗိုက်ကြီးကို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် အသာ အယာ မ,တင်လိုက်ပြီး၊ မောင်ညိုနှင့် မာဒင့်အနီးတွင် အီးခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ဘာထူးမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လိုပေါ့။ သူတို့တွေဟာ လယ်သမားတို့,ကိုင်သမားတို့, တံငါသည်တို့ပဲ မဟုတ်လား။ စပါးဈေး, ပဲဈေး မကောင်းတော့ ခများတွေလည်း ရရစားစားပေါ့"

"အေး အေး။ ဟုတ်မှာပါပဲလေ။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ အင်း၊ ငါ့ညီမတစ်ယောက် ကြိမ်ပင်ဆယ်ရွာမှာ ရှိတယ်တဲ့။ အိမ်ထောင်ကျနေတာ ၈ နှစ်လောက် ရှိပြီ။

mgyoe.com

လူချင်းကွဲသွားကတည်းက တစ်ခါမှ ပြန်မတွေ့ရဘူး။ ခုလောက်ဆို ကလေးတွေဘာတွေ ရနေရော့မယ်"

မိဂျမ်းသည် ပြောရင်းမှ အဝေးအလှမ်းသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ မိဂျမ်းမျက်လုံးတွင် ဝမ်းနည်းရိပ် သန်းနေသည်။ 'တို့လိုလူတွေဟာ ဒီလိုနှင့် ဆွေကန်းမျိုးကန်းဖြစ်ကုန်တာထင်ပါရဲ့' ဟု မိဂျမ်း တွေးသည်။

"အရင်းလားဗျ"

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ မောင်ညိုက လွှတ်ခနဲမေးသည်။

"ဪ–ဟယ်၊ အရင်းပေါ့။ တစ်ဖအေ တစ်မအေတည်းမွေး။ ခေါင်းနင်းဆင်း အရင်းခေါက်ခက်"

မိဂျမ်းက လုံးကြီးခဲကြီးပြောသည်။

"ကဲပါဟာ၊ တော်စမ်းပါ။ အရက်သောက်ရတာ ဘယ်ဆီရောက်မှန်း မသိဘူး"

မာဒင်က ဟန့်သည်။

နောက်ထပ် မိဂျမ်း စကားမဆက်တော့။ ပေါင် ၂လုံးပေါ်သို့ လက်ထောက်အားယူထကာ ဆိုင်ငယ်အတွင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဆိုင်ငယ်ရှေ့တွင်ကျန်ရစ်သော ကူးတို့သမား မောင်ညိုနှင့် ပိုက်ကွန်သမား မာဒင်သည် ပဲကြီးလှော်ကို ဝါးသည်။ ပုစွန်တုပ်ကြီးမီးဖုတ်ကို စားသည်။ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ သို့နှင့် မကြာမီ အရက်တစ်လုံး ပြတ်လေ၏။

"ဒီဟာမလေးကို နည်းနည်းပါးပါး စမ်းကြည့်ပါလားကွ"

ကိုင်းပင်အမြစ်များလို အပြိုင်းပြိုင်းထနေသော မုတ်ဆိတ်မွေး, ပါးသိုင်းမွေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း မာဒင်ကပြောသည်။

"ဟင်း။ ဘယ်ဟာမလေးတုံးဗျ"

"ဘယ်ဟာမလေးရမှာလဲ။ ပုလဲလကွာ။ ပုလဲကို ပြောတာပေါ့။ အဲဒီဟာမကလေးများရလိုက်ရင် မင်းအနေနှင့် အင်မတန်ဟန်ကျပေါ့ကွာ။ ကောင်မကလေးက တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် နွားတစ်ရှဥ်းရသလား အောက်မေ့ရမယ်။ ဘယ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အလုပ်မဆို မရှောင်တမ်းလုပ်မယ့် ဂိုက်မျိုး"

"အား ဟား။ ဒီဟာမလေးက တကယ့် ဆတ်ဆတ်ကြဲဗျ။ ဘာမှ အကြောက်အလန့်မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက ကာလသားတွေဟာ သူ့ကို အတော်သဘောကျကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မစမ်းရဲကြဘူး။ စပ်မိလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်တို့ရွာမြောက်ဖျားသား ငပြားဟာ ဒင်းကို လူပျိုစကားသွားပြောပါကောလား။ ဓားဆွဲပြီးလိုက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ တန်းတန်းပါနေတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ဒီဟာမလေးအနားကို ဘယ်ကာလသားမှ မသီရဲဘူးဗျ"

"အနားမသီရဲဘူး။ ဟုတ်စ။ မကပ်ရဲဘူး။ ဟုတ်စ။ မထိရဲဘူး။ ဟုတ်စ။ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမကွာ။ အဲလိုသာဆို ဘယ်တော့မှ ညားကြမှာ မဟုတ်ဘူး မောင်ညို။ ထိရဲရတယ်ကွ။ ကိုင်ရဲရတယ်ကွ။ ပြောရဲ ဆိုရဲရတယ်ကွ။ ငါ့မယားမိဂျမ်းဟာ တစ်ရွာလုံးမှာ အာအကြမ်းဆုံးပေါ့ မောင်။ အေး။ ငါနှင့်လည်း ၂ယောက်ချင်းတွေ့ရော ငါက ပြောရဲတယ်ကွ။ ထိရဲတယ်ကွ။ ကိုင်ရဲတယ်ကွ။ အဲဒါနှင့် ငါနှင့်မိဂျမ်း ညားကြရော"

"ဟီ ဟီ ဟီ။ ခင်ဗျားတို့များ တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ နော"

၂ ဦးသား အတော်အတန် မူးစ ပြုလေပြီ။ ထိုအခါ အမူးသမားများပီပီ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောကြသည်။ ကွန်သမား မာဒင်က ကူးတို့သမားမောင်ညိုအား သွေးထိုးမြှောက်ပင့်စကား ဆိုသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ ပေါက်ပန်းစကားပြောသည်။ ထိုအခါ မောင်ညို သဘောကျသည်။ သူ့စိတ်က ပုလဲနှင့်ပတ်သက်၍ စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုး ထုတ်ကြည့်သည်။

"နောက်တစ်လုံး ချကြသေးတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအတွက် ငါကပဲ ဒကာခံလိုက်ပါ့မယ်။ ရှင်မရေ–နောက်ထပ်တစ်လုံး ယူခဲ့ပါဦးဟေ့"

မာဒင်သည် မောင်ညိုကိုပြောပြီးနောက် ဈေးဆိုင်ငယ်အတွင်း မိဂျမ်းရှိရာ လှမ်းအော်သည်။

"တော်ပြီဗျာ။ တော်ပြီ။ ဒီတစ်ခါ မီးတောက်က တော်တော်တက်တယ်ဗျ။ ခုတောင် ခေါင်းထဲမှာ ရိတီတီဖြစ်လာပြီ။ တော်ပြီဗျို့ တော်ပြီ။ နောက်ထပ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပေးချင်သေးရင် တစ်ခွက်လောက်သာ ပေးတော့ဗျာ”

မောင်ညိုကလည်း ဆိုင်ငယ်အတွင်း မိဂျမ်းရှိရာ လှမ်းအော်သည်။

“အောင်မလေးတဲ့ကွာ။ ဒါလောက်ကလေးနှင့်များ ဘယ်မှာ အမောပြေနိုင်မှာလဲဟ မောင်ညိုရ။ သတ္တိကြောင်ရန်ကောကွာ”

“မလုပ်နှင့်ဗျ။ ဆရာတော် ပါတယ် ဆရာတော်။ မိပုလဲချည်းဆိုရင်တော့လည်း ဟားဟားဟား”

မောင်ညိုသည် သူ့အတွေးနှင့် သူ ပြောရင်းမှ မပီမသရယ်သည်။ မောင်ညိုရယ်သည့်အခါ ပိုက်ကွန်သမားမာဒင်ကလည်း အားရပါးရ တဟားဟားရယ်လေသည်။

ဆိုင်ငယ်အတွင်းမှ မိဂျမ်းသည် မာဒင်နှင့် မောင်ညိုတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“တန်ရုံသဖြင့်သောက်တော့ ကိုမာဒင်။ ကျုပ်တို့က မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ရမှာ။ အိမ်ရောက်မှ ချက်ရပြုတ်ရမှာကွယ့်မောင်ညို”

မိဂျမ်းက မောင်ညို့ဘက် လှည့်ပြောသည်။

“အေးပါကွာ။ အေးပါမိန်းမရာ။ ဒီတစ်ခွက်စီဟာ နောက်ဆုံးပါ”

မိဂျမ်းသည် ပန်းကန် ၂ လုံးကိုယူလျက် ထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ငယ်နောက်ပိုင်းတွင် ခွေးယက်, ကြောင်ယက် ယက်ပြန်သည်။ တစ်ခဏနှင့် မာဒင်တို့ရှိရာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“တို့တော့ ပြန်မှကွယ့်မောင်ညို။ ငါက အိမ်ရောက်မှ ချက်ရပြုတ်ရမှာ။ ကလေး ၂ ယောက်ဟာ အချိန်တန်လို့မစားရရင် အင်မတန် နားပူနားဆာနိုင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ မင်းဦးပဥ္စင်းနှင့် ပုလဲ။ ခုတောင် မလာသေးပါလား”

“လာတာကတော့ လာမှာပဲဗျ။ ဒီထက်နေချို့အောင် စောင့်နေထင်ပါ့ဗျာ။ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ဆရာတော်နှင့်ပုလဲ အတူတူရောက်မလား မဆိုနိုင်ဘူး”

မောင်ညိုသည် သူ့စကားအဆုံးတွင် လာလမ်းကို မျှော်ကြည့်သည်။

ဝင်းပသောနေခြည်ရောင်သည် ဈေးဦးကျွန်း သောင်ပြင်ကြီးအား လွှမ်းခြုံထားသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေပွေတိုးသည့်အခါ သဲမှုန့်သဲပွင့်များသည်

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကန်တော့ထိုးလျက် မိုးယံသို့ လွင့်တက်သည်။

မိဂျမ်းသည် နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့။ နေရာမှ ထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ငယ်အတွင်းရှိ တောက်တိုမည်ရပစ္စည်းကလေးများကို တောင်းတစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ သောင်ခြေလှေငယ်ရှိရာသို့ သယ်ဆောင်လေသည်။

"ငါတို့များ ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပုလဲတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာမယ် ဆိုရင် မင်းအတွက် အကွက်ဆိုက်တာပဲမောင်ညို။ အဲသလိုများဆိုရင် သောင်ပြင်မှာ ၂ ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ စကားပြောကြဦးပေါ့ကွာ။ အဲလိုအခွင့်အရေး ကလည်း ရခဲဘိခြင်း မောင်ရင်ရေ ဟဲဟဲဟဲ"

နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးသည့်အခါ ကွန်သမားမာဒင်က ပြောသည်။ ကူးတို့သမားမောင်ညိုသည် အတွေးအတောများဖြင့် ရီဝေစပြုသည်။ အရက်ရှိန်, အရက်၏တန်ခိုးသတ္တိကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်တွင်းရှိသွေးများက တရှိန်ရှိန်တိုးစ ပြုသည်။ ခုလို အချိန်ချိုးအခါမျိုးတွင် ဘာကိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ, ဘာကိုပဲကိုင်ရကိုင်ရ, မည်သည့်စကား ပြောရပြောရ သူ မကြောက်တော့ပြီ။ သူ မရွံ့တော့ပြီ။

မောင်ညို အဝေးအလှမ်းကို မျှော်ကြည့်ပြန်သည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့် စင်းကျလာသောမျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်သည်။ အဝေးအလှမ်း တွင်မူ လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍ အစအနမတွေ့ရသေး။

"ကဲ။ တို့သွားမယ်ဟေ့ မောင်ညို။ မင်းခရီးသည်တွေ မကြာခင်ရောက် လာမှာပေါ့ကွာ"

မာဒင်က ငိုင်တွေတွေကြီးဖြစ်နေသော မောင်ညို့ပခုံးကို ပုတ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ပန်းကန် ၂ လုံးကိုင်ကာ မတ်တတ်ထသည်။

"ပန်းကန် ကျုပ်ကိုပေး။ ရှင့်ကွန်ကို ရှင်ယူခဲ့။ တို့သွားပြီ မောင်ညိုရေ့"

မိဂျမ်းက နှုတ်ဆက်သည်။

"အေးဗျာ။ အေးဗျာ"

မောင်ညိုက ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူသည် မာဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ သောင်ခြေရေစပ်အရောက် ဆင်းလိုက်သွားသည်။

mgyoe.com

ထို့နောက် မာဒင်တို့မိသားစု လေ့ငယ် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း သောင်ခြေရေစပ်တွင် ရပ်ကျန်ရစ်လေသည်။

၄

သူ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ အဝေးအလှမ်းသို့ မျှော်ပြန်သည်။ ခုချိန်ထိတော့ မထူးခြား။ လှိုင်းရိုက်သံနှင့် ကိုင်းတောဏ် လှုပ်ရှားသံများကသာ သူ့နားတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

မနေတတ်သည့်အခါ ရေစပ်မှနေ၍ အထက်နားသို့ သူ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဈေးဆိုင်ကလေးနား ရောက်လာသည်။ ဤတွင် ခြေလှမ်းကို တန့်သည်။ သဲများကို ခြေဖြင့်ကော်လျက် စောစောကပုစွန်ခွံများကို ဖုံးသည်။ 'ဒါတွေကို ဦးပဥ္စင်း မြင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး' ဟု စိတ်က တွေးမိသည်။

"အင်း။ ဦးပဥ္စင်းထက် စောပြီး မိပုလဲများရောက်လာရင် အကောင်းသား"

သူ့နှုတ်က ရေရွတ်သည်။ ထိုအခါ လာလမ်းကို မျှော်ကြည့်ပြန်သည်။

နေဝန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျစပြုလာသည်။ ကမ်းရိပ်သောင်ရိပ်တို့သည် စောစောကထက် အေးမြလာသည်။ ရေကျေးရေငှက်တို့၏ မြည်ကြွေးသံကိုလည်း ခုမှကြားရပြန်သည်။ သဲသောင်ပြင်ကြီးသည် စောစောကလို အလင်းရောင်ချည်း မဟုတ်တော့။ အလင်းရောင်တွင် အညိုရောင် ဖောက်လာသည်။ လေကလေး တဖြူးဖြူးတိုးသည့်အခါ မောင်ညိုတွင် အရက်ရှိန် ပိုတက်လာသည်။

"လာခဲလိုက်တာ မိပုလဲရာ"

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ရေရွတ်သည်။ သူ့အသံကို ကြားမည့်သူ မရှိ။ နားထောင်မည့်သူ မရှိ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အဝေးမှလာနေသော လူတစ်ယောက်သဏ္ဌာန်ကို မကွဲမပြား မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်သည် သောင်ပြင်သဲလမ်းဖွေးဖွေးအတိုင်း သောင်ခြေ ရေစပ်ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မတ်မတ်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တော့ မဟုတ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှ အမြင်သည် တဖြည်းဖြည်းပြတ်သားလာသည်။ ပို၍ပို၍ နီးကပ်လာသည်။ ထိုသူ့လက်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ခေါင်းထက်တွင် ဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

ဆရာတော်လည်း မဟုတ်။ မိပုလဲလည်း မဟုတ်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ မောင်ညို တွေးသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် ထိုသူ၏ခြေလှမ်း ခြေချအတိုင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ရွေ့လျားသည်။ ထိုသူသည် ကြည့်နေရင်း မောင်ညိုနှင့် ၃–၄ လံ အကွာအဝေးထိ နီးကပ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူ၏မျက်လုံးများက မောင်ညို ရပ်နေသည်ကို သတိထားမိဟန် မတူ။ သောင်ခြေရေစပ်မှ ကူးတို့သမ္ဗန်ကို လှမ်းကြည့်ကာ "ကူးတို့သမား မောင်ညို။ ကူးတို့သမား မောင်ညို"ဟု အတွင်ခေါ်လေသည်။

"ကျုပ် မောင်ညို"

ထိုသူအနီးအရောက် မောင်ညိုက လွတ်ခနဲပြောသည်။

ထိုသူ ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ မောင်ညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်လံကွာလောက်တွင် ရပ်သည်။ နှာခေါင်းတစ်ဝက်လောက်လျှောကျနေသော ကြေးဝါကိုင်းမျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ကာ မောင်ညိုအား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုသူမှာ မောင်ညို၏ဦးလေးအရွယ်, အဖေအရွယ် ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်အောက်ရှိ နားသယ်စပ်ဆံပင်များက တောက်တောက်ပပဖြူဆွတ်နေသည်။

"မင်းလား မောင်ညို"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ကူးတို့သမားမောင်ညိုဟာ ကျုပ်ပေါ့။ ၂ ယောက် မရှိပါဘူး။ စကြော့ရွာသား"

"ဒီလိုဆို မနက်က ရှင်ဝိလာသလိုက်ပို့တာ မင်းပဲပေါ့။ ဟုတ်လား"

မောင်ညို ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ–

"ဟာ၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးပဥ္စင်းကို ကျုပ်တို့ရွာက 'ရှင်ဝိလာသ'လို့ မခေါ်ဘူး။ 'ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်' လို့ပြောမှ သိတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာသူကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ပြောထားတယ်။ ဦးပဥ္စင်းဘွဲ့တော်ဟာ 'ရှင်ဓမ္မဝိလာသ' တဲ့။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အဲလို ပြောမှ ကျုပ်တို့သူကြီးက သဘောကျတယ်"

"အင်း–အင်း။ ဒီလိုဆို ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဟုတ်ပါပြီ"

ဖော့ဦးထုပ်နှင့်လူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်လုပ်သည်။ ပြီးနောက် စကားကို ထပ်ဆက်သည်။

"မောင်ရင်တို့ ဦးပဥ္စင်း ဒီနေ့ ပြန်မကြွနိုင်ဘူး။ အရှေ့တောင်ညိုဆရာတော် ဘုရားနှင့် ညောင်တုန်းကို ပါသွားတယ်။ အဲတော့ မနက်ဖြန်မှ ကြုံရာသမ္ဗန်နှင့် ပြန်ကြွလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဆရာတော့်အမိန့်နှင့် ကျုပ် လာပြောတာ။ ကိစ္စက ဒါပဲ"

စကားအဆုံးတွင် ထိုသူသည် နေရာမှလှည့်ထွက်မည် ပြုသည်။

"တကယ်လားဗျ"

မောင်ညိုက လွှတ်ခနဲဆိုပြန်သည်။

ဖော့ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် မောင်ညို့ဘက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်သည်။ မောင်ညိုအား ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်သည်။

"ဦးပဥ္စင်း ပြန်ပါမသွားရင် ကူးတို့သူကြီးကရော, ရွာသူကြီးကရော ကျုပ်ကို အပြစ်ဆိုမှာဗျ"

"ဩော်–ဩော်။ ဒါကြောင့်လား။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မောင်ရင်။ တောင်ညိုဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ကိုး။ ကဲ–ကဲ၊ မောင်ရင်သာ မိုးစုန်းစုန်းမချုပ်ခင် ပြန်ပေတော့။ ဟုတ်လား။ မြို့ပေါ်မှာ အခြေအနေဟာ တယ်ပြီးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး"

ထိုသူသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း စကားဆုံးသည့်အခါ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လှည့်မည်ပြုသည်။

"အခြေအနေ။ ဟုတ်လားဗျ။ မြို့ပေါ်မှာ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်နေ ပါလိမ့်ခင်ဗျာ။ သတင်းပတင်းကလေးများ တစ်ဆိတ်လောက် မသိရဘူးလား ခင်ဗျ"

မောင်ညိုက မေးသည်။

ဖော့ဦးထုပ်ဆောင်းဆရာကြီးမှာလည်း လှမ်းတော့မည့်ဆဲဆဲခြေကို ရပ်ဆိုင်း

mgyoe.com

လိုက်ရပြန်သည်။ စင်စစ် ထိုသူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝမ်းတွင်း၌ မျိုသိပ်ထားရသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို မေးသူသာရှိပါက အလွန်ပြောချင်သည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

"အို–မောင်ရင့်နှယ်။ မသိသားဆိုးဝါးလှချည်လား။ ခု တိုင်းပြည်ကြီးဟာ မင်းပြောင်းမင်းလွဲတွေ ဖြစ်ဦးမှာကွယ့်။ ဒါကိုများ မောင်ရင်တို့ စက္ကော့တစ်ရွာလုံး မကြားမိဘူးလား"

"မင်းပြောင်းမင်းလွဲ။ ဟုတ်လားခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုမင်းပြောင်းမင်းလွဲပါ လိမ့်"

"အဲ–အဲဒါ မောင်ရင်တို့ ခက်သေးတာပေါ့"

ထိုသူက ကူးတို့သမားမောင်ညိုအား အထင်အမြင်သေးဟန် ကြည့်သည်။ မောင်ညိုအား 'သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ပါကလား' ဟု ယူဆဟန်ရှိသည်။ ပြီးမှ ခါးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်ပြီး–

"အင်း–အင်း။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို မောင်ရင်တို့အနေနှင့် နားမလည်ရှာ ပဲကိုး။ ဟုတ်တာပေါ့။ ပြည်ထဲအရေး ပေါက်နှင့်ကျေးတဲ့။ ကိုင်းပါလေ။ မောင်ရင် မသိရိုးမှန်ရင် ကျုပ်က ပြောလိုက်ရဦးမှာပေါ့။ ဒီလိုကွယ့် ဒီလို။ ခု ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ မကြာခင် ထွက်ပြေးရတော့မယ်။ အဲ–နောက်တော့ ကျုပ်တို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းလိုခင်မင်နေတဲ့ ဂျပန်တွေ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ မြို့ပေါ်မှာ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောလိုက် ကြတာ ပါးစပ်စေ့မနေကြဘူး။ ကဲ–ကဲ၊ ဒါပဲ မောင်ရင်ရေ့၊ ဒါပဲ။ မမှောင်ခင် ကျုပ်သွားမှ"

သည်တစ်ကြိမ် စကားဆုံးလျှင် ထိုသူသည် လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်လေ သည်။

နေရာတွင်ရပ်ကျန်ရစ်သော မောင်ညိုသည် "ဒါများ အဆန်းလား။ ရွာမှာ လည်း ဒီစကားတော့ ဟိုလူပြောဒီလူပြော" ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးနောက် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ 'ခုထိအောင်လည်း ပုလဲ၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။ ဒင်းကော ပြန်မှ ပြန်ဖြစ်ပါ့မလား။ အေးလေ–သူကတော့ မပြန်ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။

mgyoe.com

ပြန်ကို ပြန်ရမယ်။ ဒီလိုဆို မိပုလဲနှင့် ငါ ၂ ယောက်တည်းပါကလား’ မောင်ညို တွေးလေသည်။ ထိုအခါ ပိုက်ကွန်သမား မာဒင်၏စကားများကို သူ့နားတွင် ကြားယောင်မိလေသည်။

စောစောကလူသည် မောင်ညိုနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည်။ မောင်ညို သည် အမိပွာယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထိုသူ၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုသူပြောကြားသွားသော မင်းပြောင်းမင်းလွဲကိစ္စ ဆိုသည်ကိုတော့ ပုလဲလောက် မောင်ညို စိတ်မဝင်စား။ အချိန်အတန်ကြာ၍ ထိုသူပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ ထိုသူ၏စကားများမှာလည်း မောင်ညို့နားတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ပုလဲကား ခုချိန်တိုင် ပေါ်မလာသေး။

မောင်ညိုသည် ကူးတို့သမ္ဗန်ရှိရာသို့ ဆင်းသက်ခဲ့လေသည်။

နေဝန်းသည် အနောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မေးတင်စပြုလေပြီ။ သည်အချိန်ထိအောင်လည်း ပုလဲ မပေါ်လာ။ မောင်ညို နေမထိထိုင်မရ ဖြစ်ရ သည်။ သမ္ဗန်ပေါ် တက်လိုက်, အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်၊ အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်, သမ္ဗန်ပေါ် တက်လိုက်။ သောင်ပြင်ပေါ် လျှောက်လိုက်။ ပုလဲလာလမ်း မျှော်လိုက်။

‘ဒီဟာမလေး ပြန်များသွားပြီလား။ ကူးတို့ကြုံနှင့်များ ပါသွားပြီလား။ ခရီးသွား လှေကြုံ တက်ကြုံနှင့်များ လိုက်သွားပြီလား’ သို့လောသို့လော မောင်ညို တွေးသည်။ အရက်ရှိန်ကမူ ခုမှ တက်ကောင်းတုန်း တက်ကောင်းဆဲ။ သို့ရာတွင် သည်လိုဖြစ်၍ မောင်ညို မစိုးရိမ်။ ဦးပဥ္စင်းမပါ၍ ပုလဲနှင့်သူ ၂ ယောက်တည်း ဆိုက ပုလဲအား ကြောက်စရာလန့်စရာ မလို။ တကယ်ဆိုတော့ ပုလဲသည် သူ့အဖို့ ကြောက်စရာလန့်စရာ မဟုတ်။ ‘ချစ်စရာမှ ချစ်စရာ’ ဟု မောင်ညို တွေးလေသည်။

ပုလဲလာမည့်လမ်းကို သူ မျှော်ကြည့်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် မျှော်သည်မှာ သောင်ပြင်ပေါ်မှ မဟုတ်။ သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဖြစ်သည်။ သမ္ဗန်ထက်မှ မတ်တတ်ရပ် ကြည့်သည်။ လည်ကို ဆန့်တန်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာသည် အစာကိုင့်လင့် သော ဗျိုင်းတစ်ကောင်၏လည်ဆန့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ခြေဖျားထောက်သော ဇောစိုက်မှုကပင် ဗျိုင်းငှက်၏ဇောစိုက်ပုံမျိုး ဟု ဆိုနိုင်အံ့ထင်သည်။ သို့ရာတွင်

mgyoe.com

 e.com SAMPLE BOOK

ထိုအချိန်ထိ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရသေး။ ဤလိုနှင့် နေလုံးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်လေတော့ပြီ။

နေဝင်သွားသည့်တိုင် အလင်းရောင်က ကျန်ရှိနေဆဲ။ ရေကျေးရေငှက်တို့သည် ထိုအခါမှ ပို၍ ဟစ်ကြွေးကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း သောင်ခြေရေစပ်တွင် အစာကောက်နေသော ဝံပိုငှက် ၃–၄ ကောင်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ စင်ရော်ငှက်များသည် တဂစ်ဂစ်အော်ဟစ်လျက် အစာကို လုကြယက်ကြတုန်း။ လေက ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ မြစ်ပြင်သည် လှိုင်းတံပိုးသံများဖြင့် ဆူညံမြည်ဟီးလာလေသည်။

မြစ်ပြင်ကြီးကို မောင်ညို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတွေးရိပ်နှင့် အမှုးရိပ်များသည် လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မွှေနှောက်နေသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌လည်း လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလှုပ်ရှားသည်။ အချိန်မည်မျှ ငေးမောနေမိသည်မသိ။ သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံကြောင့် မောင်ညိုသည် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုလဲသည် သောင်ခြေရေစပ်ရှိ ကူးတို့သမ္ဗန်အနီးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ပုလဲကိုမြင်သည့်အခါ သူ့ရင်သည် ဒိတ်ခနဲဖြစ်ရသည်။ သူ့စိတ်ကို ချက်ချင်းတင်းလိုက်သည်။

"ကဲ–တက်။ သွားကြမယ်။ နေဝင်နေပြီ။ ခပ့်အတိုင်းဆို မိုးချုပ်မှရောက်တော့မယ်"

မောင်ညိုက ပြောသည်။ သည်လိုပြောရင်း ကူးတို့သမ္ဗန်ဦးပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာသည်။ ကြိုးစကို ဖြည်သည်။ ထိုးဝါးကို နုတ်သည်။ ဟန်မပျက်ရအောင် မနည်းကြိုးသထိထားသည်။

ပုလဲသည် သောင်ခြေရေစပ်တွင် မလှုပ်မချောက်။ သူမက တောင်,မြောက်,ဝဲ,ယာကို လှေ့လာပြီး ဖြစ်သည်။ 'ဦးပဥ္စင်းကို မတွေ့ပါလား။ ဦးပဥ္စင်း မပါပါလား'

သမ္ဗန်ဦးမှ မောင်ညိုသည် မကြာမီ ထိုးဝါးကို နုတ်ပြီးသွားသည်။ ရွှံ့ပေနေသောထိုးဝါးအရင်းပိုင်းကို ရေတွင် ရိုက်ပုတ်ဆေးကြောသည်။ ပြီးနောက်

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သမ္ဗန်ဝမ်းထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ ထိုနောက် ပုလဲရှိရာသို့ အံ့ဩသလို လှမ်းကြည့်ရာမှ–

"ဟ–တက်လေဟာ။ ဘာငိုင်နေတာတုံး။ မိုးသိပ်ချုပ်ပြီ။ အတော်ကြာ မှောင်ကြီး ဇ ပါး ဖြစ်နေမယ်။ ဒီညဟာ လမရှိဘူး"

မောင်ညိုသည် သူ့အသံကို သူ သတိထားသည်။ သူ့ဟန်ကို သူ သတိထားသည်။ မတော်တဆ သူအရက်မူးနေကြောင်း ပုလဲရိပ်မိသွားခဲ့သော်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ပုလဲပြန်မည်ဆိုရင်တော့ သူ့သမ္ဗန်မှလွဲ၍ တခြားလှေတက် လုံးဝမရှိ။ လှေကြုံတက်ကြုံ ဟူ၍ကလည်း သည်အချိန်တွင် ရှားမှရှား။ ဒီလောက်တော့ မောင်ညို တွေးနိုင်သည်။

"ကဲ။ တက်လေ"

မောင်ညို ပဲ့ပိုင်းရောက်လာသည်။ ခတ်တက် ၂ ချောင်းကို ခတ်တိုင်တွင် စွပ်လိုက်သည်။

"ဦးပဥ္စင်းကော၊ ဦးပဥ္စင်း"

ပုလဲက ခပ်တည်တည်မေးသည်။

"ဦးပဥ္စင်း။ ဟုတ့်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"လူတွေဟာ ကိုယ့်ခရီးကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်သွားရမှာပဲ။ ဦးပဥ္စင်း ဒီနေ့ ပြန်မကြွဖြစ်ဘူး။ နောက်နေ့မှ ပြန်ကြွလိမ့်မယ်"

မောင်ညို ပုလဲကို မကြည့်။ အေးတိအေးစက်ပြောသည်။ ပြီးနောက် 'မလိုက်ချင်နေရစ်' ဟူသောသဘောဖြင့် ခတ်တက် ၂ ချောင်းကို နောက်ပြန် ယက်ထုတ်လေသည်။

ပုလဲ အတန်ကြာငေးကြည့်နေသည်။ သောင်ခြေဦးတွင် လေတဝုန်းဝုန်း လှိုင်းတဝုန်းဝုန်းရှိသည်။ ကိုင်းတောများရှိရာမှ ပရစ်ပိုးမွှားအော်သံများကို နားကွဲမတတ် ကြားရသည်။

ပုလဲသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့ဟန်ဖြင့် သမ္ဗန်ဦးပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကူးတို့သမားမောင်ညိုကလည်း သမ္ဗန်ဦးကို မြစ်လယ်ကြောသို့

mgyoe.com

ခတ်ထုတ်စ ပြုလေသည်။

ပုလဲက သမ္ဗန်ဦးတွင် မောင်ညိုအား ကျောခိုင်းထားသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြော။ ၂ ဦးစလုံး အတွေးကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လှိုင်းတံပိုးရိုက်ပုတ်သံ, တကျွိကျွိခတ်ကွင်းမြည်သံ, တဝီးဝီးလေတိုးသံတို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိနေသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် လှိုင်းဘောင်ဘင်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် နာရီဝက်လောက်ခတ်မိလျှင် ဈေးဦးကျွန်းသောင်ကြီးနှင့် အဝေးကြီး ဝေးလာသည်။ ယင်းအချိန်၌ပင် အလင်းရောင် လုံးလုံးကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းခဲ့လေပြီ။

"နင့်ပိုက်တွေ, ချည်ခင်တွေ အတော်ရောင်းရသလား ပုလဲ"

မောင်ညိုက သမ္ဗန်ပဲ့မှ လှမ်းမေးသည်။

ပုလဲ မဖြေ။ မသိကျိုးကျွံပြုသည်။

"ပုလဲ။ နင့်ပိုက်တွေ ရောင်းရရဲ့လား"

မောင်ညိုက နောက်ထပ်မေးသည်။ အသံမှာ စောစောကထက် ကျယ်လောင်သည်။

"ရောင်းရတယ်"

ပုလဲက တိုတိုတောင်းတောင်း။

"အားလုံး ကုန်ခဲ့ရောလား"

"ကုန်လို့ ဘာမှမပါတာပေါ့"

"ဟဲဟဲဟဲ။ နင်ကလည်း စိတ်တိုရန်ကောဟာ။ ငါက စေတနာနှင့် မေးတာပါဟ"

ပုလဲ နောက်ထပ်မဖြေ။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုအခါ မောင်ညို ကိုယ်တိုင်ကလည်း နောက်စကားကို မဆက်တော့။ သမ္ဗန်ကို အားစိုက်ခတ်သည်။ ခတ်ကွင်း ၂ ကွင်းသည် ကျွိခနဲကျွိခနဲ မြည်သည်။ ထောင်းထောင်းပြတ်လေမလား ထင်ရသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်သည် မြစ်လယ်ရေကြောင်းအတိုင်း အလျားလိုက်စုန်ဆင်းနေသည်။ ၂ ဘက်သောကမ်းခြေသည် မည်းမည်းရိပ်သာ ထင်သည်။ ဘာတစ်ခုကိုမျှ စမ်းဝါးမှန်းဆလို့ မရနိုင်။ ရွာရိပ်

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ရပ်ရိပ်, မီးရောင် ကမ်းရိပ် ဟူ၍လည်း တစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ ထိုအခါ 'မကြောက်ပါဘူး' ဆိုသော်လည်း ပုလဲရင်မှ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စပြုသည်။

'ငါ့ကိုများ ဒင်း တစ်ခုခုလုပ်မှဖြင့် အခက်ပါပဲ' ပုလဲ တွေးသည်။ ထိုအတွေး တွေးလိုက်မှပင် သူ့ရင်သည် စာပို့သင်္ဘောကြီးခုတ်မောင်းသလို တဝုန်းဝုန်းခုန်စ ပြုသည်။ ရေလယ်တွင် ကိုးရာမဲ့သောအဖြစ်ကို သူ မြင်သည်။ သူ ရေကူးတတ်သည်။ ၂ ဘက်သောကမ်းခြေမှာ အလွန်တရာ အလှမ်းဝေးသည်။ ထိုအဖြစ်ကပင် သူမအဖို့ ပို၍ချောက်ချားရသည်။

'ဟယ်–မတတ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်တော့မှ ရောက်ရား။ ဒင်းကို ခံသတ်ရမှာပဲ။ ရေထဲခုန်ချသင့် ချရမှာပဲ' စိတ်က ဆုံးဖြတ်သည်။ ကြောက်စိတ်, လန့်စိတ်ကို မေ့ဖျောက်ပစ်သည်။ သို့တိုင် ကြောက်စိတ်က လွယ်လွယ်နှင့် ပျောက်၍မသွား။ အတော်ကြီး တင်းခံနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထုကလည်း ကြောက်စိတ်ကို ပိုမိုကာ ဆိုးရွားစေသည်။ လှိုင်းတံပိုး မြည်ဟီးသံများကလည်း အသက် ရှူမရအောင် မွန်းကျပ်သည်။ ထိုအခါ အနေမတတ် အထိုင်မတတ်သည့်သဘောကြောင့် သူ့ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်သည်။ 'အဟင်း အဟမ်း'ဟူ၍လည်း ကျားမရဲတစ် လူမရဲဟာစ်ပြုသည်။ ကြောက်စိတ်လန့်စိတ်ကို အတင်းမောင်းနှင်ပစ်ပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် မရ။ ကြောက်စရာ,လန့်စရာအတွေးများသည် မျှော့နက်မည်းကြီးပမာ သူ့ရင်၌ တွယ်ကပ်နေသည်။

'ဟယ်–ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ငါ့ကိုများ နှမချင်းမစာနာရင် ဒင်းကို ခံသတ်မယ်။ ဒင်းကို လူ့ပြည်မှာ မထားဘူး။ သိပြီ သိပြီ။ ဖရဲသီးခွဲတဲ့ဓား ရှိတယ်။ အဲဒီဓားနှင့် ဒင်းကို အသေထိုးမယ်' ဟု စိတ်က ဆုံးဖြတ်သည်။

ယင်းအခိုက် တကျွိကျွိ ခတ်ကွင်းမြည်သံ ပျောက်သွားသည်။ အမှတ်မဲ့တော့ ပုလဲ မသိလိုက်။ အတွေးအတော၌ နစ်မြုပ်နေသည်။

"ကဲ–ဒီနေ့တော့ သိကြရောပေါ့ကွာ။ ဟင်–နင့်ကို ငါ့ချစ်နေပြီ ပုလဲရေ။ ချစ်နေပြီဟ။ ခုလိုရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်နည်းမှ ငါလက်လွှတ် မခံနိုင်ဘူး။ နင့်ကို ငါယူမယ်။ နင့်ကို ငါယူမယ်။ မရ,ရတဲ့နည်းနှင့် ယူမယ်ဟ"

မောင်ညို၏ ကြုံးဝါးသံကို ပုလဲ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အတွေးဟူသမျှ

mgyoe.com

သည် အဝေးသို့လွင့်ပြေးကုန်သည်။

ပုလဲ ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် ထမည်ဟု အားယူလိုက်သည်။ သို့သော် ယင်းအပြုအမူမှာ ပုလဲအနေဖြင့် အင်မတန်မှ နောက်ကျလေသည်။

သန်မာသော မောင်ညိုဏ်လက် ၂ ဖက်က ပုလဲပခုံး ၂ ဘက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။ ပုလဲအား ကူးတို့သမ္ဗန်ဝမ်းထဲ ဆွဲချသည်။ နောက်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အတင်းအဓမ္မနမ်းရှုပ်သည်။

"နင့်ကို ငါယူမယ်။ နင့်ကို ငါယူမယ်။ မရရအောင် ယူမယ်"

မောင်ညို ပလုံးပထွေး ကြုံးဝါးရေရွတ်သည်။ ဟောင်စော်သော, စူးရှသော, ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များသည် ပုလဲ၏နှာခေါင်းထဲ, ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးဝင်ရောက်သည်။

"ခွေး–ခွေး။ ခွေးတိရစ္ဆာန် မသာကောင်။ သေချင်းဆိုး။ ကာလနာ"

ပုလဲက ကျိန်ဆဲရေရွတ်သည်။ မောင်ညိုလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်သည်။ အစွမ်းရှိသရွေ့ ကုတ်ခြစ်ကန်ကျောက်သည်။ မအေတွေ, နှမတွေ မိုးမွှန်အောင်ဆဲရေးသည်။

မောင်ညိုနှင့်ပုလဲ ၂ ယောက်သား သမ္ဗန်ထဲတွင် မတ်တတ်ကြီးလုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြသည်။ ပုလဲက အားစွမ်းရှိသမျှ ရုန်းကန်သည်။ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်ထက် လွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်သည်။ မောင်ညိုက မလွတ်တမ်းဖက်ထားသည်။ ၂ ဦးသား၏အသက်ရှုသံသည် လှိုင်းတံပိုးများနှင့် နင်လားငါလား ရှိသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်မှာ မြစ်လယ်ရေကြောအတိုင်း တရိပ်ရိပ်မျောလေသည်။

လုံးလားထွေးလား သတ်ပုတ်နေရာမှ ၂ ယောက်သား သမ္ဗန်ဝမ်းထဲသို့ လဲကျသွားသည်။ မောင်ညိုတွင် အရက်ရှိန်နှင့် ရာဂစိတ် တက်ကြွနေသည်။ ပုလဲ ကိုယ်ပေါ်မှ မောင်ညို တအားဖိသည်။ ဗလက္ကာယ ခွစီးသည်။ မောင်ညို့အပြုအမူ သည် ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာသည်။ ပို၍ ခက်ထန်လာသည်။ မုန်ယိုသောဆင် တစ်ကောင် ဟု ထင်ရသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်အရိုင်းအစိုင်း ဟု ထင်ရသည်။

ပုလဲသည် မောင်ညိုလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အတင်းရုန်းကန်သည်။

mgyee.com

လဲနေရာမှထရန် ကြိုးစားသည်။ ပါးစပ်က အဆက်မပြတ် ဆဲရေးသည်။ သို့သော် သန်မာထွားကျိုင်း၍ ဘီလူးသဘက်စိတ်ပေါက်နေသော မောင်ညို့လက်မှ သူမ မလွတ်မြောက်နိုင်။ ဘယ်လိုမျှ ရုန်း၍ကန်၍, ကုတ်ခြစ်ကိုက်ဖဲ့၍ မရ။ ပုလဲ အတော်ကြီးမောလာသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။

အမှောင်ထုက ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသည်။ လှိုင်းတံပိုးများသည် ကူးတို့သမ္ဗန်၏ ဘေး ၂ ဘက်ပျဉ်ထောင်အား တဖျန်းဖျန်းရိုက်ပုတ်သည်။ ရေဝဲထဲတွင် ကူးတို့ သမ္ဗန်မှာ ချာချာလည်ပတ်နေသည်။ ရေသံ, လေသံ, လှိုင်းရိုက်ပုတ်သံများသည် လူ့လောကတစ်ခုလုံးအား ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသလား ဟု ပုလဲထင်သည်။

သို့နှင့် မောဟ၏ငမိုက်သားသည် ဤနေရာ၌ ကြိုးစိုးခဲ့သည်။ ရာဂ အောင်လံသည် ဤနေရာ၌ လွင့်ထူခဲ့သည်။ ဘဝတစ်ခု၏ အဖိုးအနဂ္ဃဆိုသည် မှာလည်း ဤအချိန်တွင် ဆုံးပါးခဲ့လေပြီ။

၅

ပုလဲသည် ရှိသမျှအားအင်ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်သည်။ ပူသော, နွေးသော, တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ၊ 'လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားလေ ပြီ' ဟု ပုလဲ နားလည်လိုက်သည်။ သူမက မောင်ညို့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက် သည်။ ထဘီကို ပြင်ဝတ်သည်။ လဲရာမှ အတင်းလူးထသည်။ သူမ မောင်ညို့ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

"ခွေး ခွေး–ခွေးတိရိစ္ဆာန်ကောင်။ နင်ဟာ လူမဟုတ်ဘူးဟဲ့–လူမဟုတ် ဘူး။ နမချင်းမစာနာတဲ့ ခွေး ခွေး–ခွေးကောင်"

ပုလဲက နာနာကျည်းကျည်းဆဲရေးသည်။ မိုးသီးမိုးပေါက်ကျသည့်အလား ဆဲရေးသည်။ မခံမရပ်နိုင် ဆဲရေးသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခိုက်နေသည်။ ကြေကွဲသံနှင့် ဒေါသအသံသည် ခွဲခြားမရ။ သူမက မောင်ညို အား အစိမ်းလိုက်ဝါးပစ်ချင်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ခွေးသား–အယုတ်မာကောင်–မသာကောင်–သေချင်းဆိုး။ နင်လို အကြံပက်စက်တဲ့ အကောင်မျိုးဟာ တစ်နေ့တော့ သေချင်းဆိုးနှင့် သေမှာပဲ့။ နင့်မှာသာ နှမတစ်ယောက် ရှိနေမယ်ဆိုရင် နင့်နှမကို နင် ဒီလိုစော်ကားမှာလားဟင်။ ဟဲ့နွား ဟဲ့နွား။ နင်ဟာ လူ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးထီးတစ်ကောင်, နွားထီးတစ်ကောင် ဟဲ့"

ပုလဲက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အစွမ်းကုန်ကျိန်ဆဲရေရွတ်သည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်မှာမူ ရေလယ်ကြောတွင် ချာလည်ချာလည်နှင့် မျောနေဆဲဖြစ်သည်။ လှိုင်းတံပိုးများကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ မြည်ကြွေးနေဆဲဖြစ်သည်။ လေသည် စောစောကထက် ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ တဝီးဝီအော်မြည်တိုက်ခတ်သည်။ လေသံနှင့် လှိုင်းသံများသည် ပုလဲ၏အော်ဟစ်ဆဲရေးသံကို မကြွမပြားဖြစ်စေသည်။ အမှောင်ထုကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမြင်ရလောက်အောင် ပိတ်ဆီးထူထဲလာသည်။

ယင်းအခိုက် အသေကောင်ကြီးလို တွေရပ်နေသော မောင်ညိုသည် ဖုတ်သဘက်ဝင်သည့်အလား ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသည်။

"နင့်ကို နင့်ကို နင့်ကို ငါ ချစ်လို့ပါဟယ်။ နင့်ကို ငါယူမယ်။ နင့်ကို တစ်သက်လုံး ငါလုပ်ကျွေးမယ်"

"ဟဲ့။ ခွေး ခွေး။ နင့်ကိုတော့ မယူဘူး။ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး။ ရေထဲခုန်ဆင်းသေလိုက်မယ်"

ပုလဲက အော်ရင်းဟစ်ရင်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ မောင်ညို ပုလဲကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အတင်းရောအဓမ္မ ပွေ့ဖက်ပြန်သည်။

၂ ဦးသား ထွေးကြလုံးကြပြန်သည်။ ပုလဲ၏အော်ဟစ်သံ, ဆဲရေးကျိန်တွယ်သံများသည် လှိုင်းထဲဝေ ပထဲတွင် ပွက်ပွက်ရိုက်နေသည်။ မကြာမီ ၂ ဦးသားမှာ လုံးရင်းထွေးရင်း အော်ရင်းဟစ်ရင်း သမ္ဗန်ဝမ်းကဲသို့ ထပ်လျက်သားလဲကျသွားပြန်သည်။

သို့ရှိခိုက် သူတို့မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတစ်ခုက မိုးယံမှကျလာသည့်အလား ဖြုန်းခနဲပေါ်ပေါက်လာသည်။ လေထုနှင့် ရေထုကို ဖောက်ခွဲလျက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဟိန်းဟောက်သောအသံတစ်သံကို မောင်ညိုရော ပုလဲတို့ပါ ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟေ့လူ–ဟေ့လူ။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်။ ခု မြန်မြန်လွှတ်လိုက်စမ်း"

ထိုအသံကြောင့် ပုလဲကို မောင်ညို လွှတ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်ခြင်း, ချောက်ချားခြင်း, အံ့သြခြင်းအတိဖြင့် ဖျပ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ပုလဲကိုယ်တိုင်မှာလည်း မောင်ညိုနည်းတူ လူးလဲထသည်။ သူတို့ ၂ဦးစလုံး အသံလာရာ ကူးတို့သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်သည်။

ပဲ့ခုံပေါ်တွင် မားမားကြီးရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဌာန်ကို မကွဲမပြားမြင်ရသည်။ ပိန်းပိတ်သောအမှောင်ထုက ကာဆီးထားသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် မည်းသလား, ဖြူသလား, ရှည်ရှည်လား, ဝိုင်းဝိုင်းလား မသိ။ အမှောင်ထဲတွင် သရဲတစ္ဆေအလား။

မောင်ညို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်၊

သည်လူ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်။ လယ်သမားလား၊ ကိုင်းသမားလား။ တံငါသည်လား။ လှိုင်းထဲလေထဲတွင် ကူးသန်းခြင်းလား၊၊ မိုးယံမှ ကျဆင်းလာခြင်းလား။ လူလော, သရဲလော, နဂါးလော, ဂုမ္ဘာန်လော။

ပုလဲကိုယ်တိုင် မောင်ညိုနည်းတူ အံ့သြရသည်။ သူမက အနည်းအကျဉ်းမျှ မလှုပ်ရှား။ မှင်တက်နေမိသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်ကို ငေးငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်, မမျှော်လင့်သောအကြောင်းကြောင့် မောင်ညိုနှင့်ဖြစ်ကြပျက်ကြသောကိစ္စကိုပင် ခဏတော့ မေ့ပျောက်နေသည်။

"ဟေ့လူ။ ကျုပ်မေးတာ ပြောစမ်း။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဗလက္ကာယစော်ကားမယ် ကြံတာလား။ ဟုတ်လား။ မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သွားမှာလဲ"

ပဲ့ခုံပေါ်မှလူက မေးသည်။ အသံက တည်ငြိမ်သည်။ ရင့်ကျက်သည်။ သြဇာတိက္ကမ လွှမ်းမိုးနိုင်သော အသံ။

မောင်ညိုသည် ထိုသူ့အမေးကို မဖြေ။ တောင့်တောင့်တွေတွေကြီး ရပ်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဟော့လူ။ ကျုပ် မေးနေတယ်"

မိုးချုန်းသံနှင့်အတူ ထိုသူသည် ပွဲခုံပေါ်မှ သမ္ဘန်ဝမ်းထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

မောင်ညိုရောပုလဲပါ ဆတ်ခနဲတုန်ခိုက်သွားသည်။ 'ရေထဲခုန်ချရ ကောင်းမလား။ ခုခံသတ်ပုတ်ရကောင်းမလား' မောင်ညို တွေးသည်။ ထိုသူ့အပေါ် မောင်ညို လုံးဝမကျေနပ်။

"ဟော့လူ။ ကျုပ်မေးတာ ပြောလေ"

အသံနှင့်တစ်ပါတည်း ခြေ ၂ လှမ်းခန့်နှင့် မောင်ညိုအပါးသို့ ထိုသူရောက်လာသည်။ ထိုသူ မောင်ညို့ထက် အရပ်မြင့်သည်။ ဒေါင်ကောင်းသည်။ လုံးကျစ်တောင့်တင်းသောကိုယ်ပေါက် ရှိသည်။

မောင်ညို အတွေအထူးမစဉ်းစား။ သူ့အနီးရောက်လာသော ထိုသူ့မျက်ခွက်ဆီသို့ လက်သီးတစ်လုံးကို ဝုန်းဒိုင်းကြီးပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ထိုသူက သတိကြီးစွာထားဟန် တူသည်။ မောင်ညို့လက်သီးချက်ကို ရှောင်တိမ်းသည်။ နောက်တစ်ချီ မောင်ညိုကအထိုးတွင် နွားရိုင်းတစ်ကောင်ဖမ်းသလို လက်ကို ဖမ်းလိမ်ထားလိုက်သည်။

မူးမူးရူးရူးဖြစ်နေသောမောင်ညို ပိုဒေါသထွက်လာသည်။ ကျန်သောလက်တစ်ဖက်က ထိုသူအား ထိုးပြန်ကြိတ်ပြန်သည်။ သူ သွေးဆူနေသည်။ ကမူးရှူးထိုး ထိုးနှက်သည်။ ထိုသူကလည်း မောင်ညို၏လက်သီးချက်များကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်တိမ်းသည်။

ပုလဲသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါမသိရသူနှင့် ကူးတို့သမား မောင်ညို၏အဖြစ်ကို ကြက်သေသေ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လှိုင်းသံ, ရေသံ, လေသံများကလည်း ခုချိန်အထိ ရိုက်ပုတ်မြည်ဟီးနေဆဲ။ ကူးတို့သမ္ဘန်မှာလည်း ရေလယ်ကြောတွင် အစဉ်တစ်စိုက်မျောနေဆဲ။ အမှောင်ထုကလည်း လွန်လွန်ကဲကဲ ပိတ်ဖုံးထားဆဲ။

မကြာမီ သမ္ဘန်ဝမ်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဗိုင်းခနဲ ထိုးကျသွားသည်။ ထိုသူမှာ ကူးတို့သမားမောင်ညိုဖြစ်ကြောင်း ပုလဲ သိလိုက်သည်။

မည်သူမည်ဝါ မသိရသူသည် မောင်ညို၏အပြုအမူကို သည်းမခံနိုင်တော့

.mgyoe.com SAMPLE BOOK

သည့်အဆုံး လက်တစ်ဖက်ကိုဖမ်းလိမ်ထားရာမှ မောင်ညို၏ဇက်ပိုးပေါ်သို့ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ၃ ချက်ဆင့်လျက် ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အတော်မိုက်မဲတဲ့ သတ္တဝါ"

ထိုသူက ရေရွတ်သည်။ ပြီးနောက် ပုလဲရှိသည်မှ သတိမထားသလို လဲကျနေသော မောင်ညိုအား ငုံ့ကြည့်သည်။ ပက်လက်ကြီးလန်နေသော မောင်ညို့အပါး ထိုင်ချသည်။ ပခုံးကိုကိုင်လျက် ဆွဲယမ်းလှုပ်ရှားသည်။ မောင်ညို လုံးဝ မလှုပ်ရှား။

ထိုသူသည် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထလိုက်သည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်ဦးပိုင်းတွင် ကြောင်ငေးငေးရပ်နေသော ပုလဲအား လှမ်းကြည့်သည်။

ပုလဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ခုမှ လှုပ်ရှားရကောင်းမှန်း သတိဝင်သည်။ လက် ၂ ဖက်ကို ပခုံးထက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ယှက်လိုက်သည်။ အစုတ်စုတ်အပြွာပြွာ အင်္ကျီကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မလုံလဲ။

"နောက် တစ်နာရီနှင့် မထနိုင်ဘူး"

ထိုသူက ဆိုသည်။ သူ့စကားက ပုလဲအား တိုက်ရိုက်ပြောခြင်းတော့ မဟုတ်။

"ဟေ့။ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ မင်း သိသလား"

ပုလဲမမျှော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ထိုသူက ဖျတ်ခနဲ မေးသည်။

"ဟင့်အင်း"

ပုလဲက လွှတ်ခနဲဖြေသည်။

"အေး။ ဟုတ်ပြီ။ ကောင်းတယ်။ အဲဒါ သိပ်ကိုကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မင်း မသိဘူး။ ဟုတ်စ။ မင်းကိုလည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း, ဘယ်အရပ်ကမှန်း ကျုပ် မသိဘူး။ အဲ–သိလည်း မသိချင်ဘူး။ သိစရာလည်း မလိုဘူး။ အဲဒါ မင်းအတွက်ရော, ကျုပ်အတွက်ရော အကောင်းဆုံး။ မင်း ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုဘူး။ ဘာမျှ မေးစရာမြန်းစရာ မလိုဘူး။ ဟုတ်လား"

ထိုသူက သူပြောချင်ရာကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူ့အသံနှင့် စကား

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လုံးများက ပုလဲအား ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းသည်။

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"ဩော်-ဒါထက်၊ ဒီလူဟာ မင်းနှင့် ဘာတော်သလဲ။ မင်း မင်းရည်းစား များ ဖြစ်နေမလား"

ပုလဲကို အားနာသလို ထိုသူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့မေးသည်။ သူ့အသံသည် ခပ်ဩဩဖြစ်ကြောင်း ပုလဲ သတိထားမိသည်။

"ဩော်။ ခရီးကစင်းသွားရင်း မင်းကိုစော်ကားမယ်ကြံတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ တောက်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဒါမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး။ ထားတော့လေ။ ကျုပ်အနေနှင့်တော့ ခရီးသွားရင်းကြုံကြိုက်လို့ မင်းတို့ကိစ္စထဲ ဝင်ပါရတာ။ ကဲ-သွားမယ်"

ထိုသူသည် စကားဆုံးလျှင် သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ သွားသည်။ ပဲ့ခုံပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သမ္ဗန်ပဲ့ စွန်တောင်တွင် မည်သည့်အချိန်က ချည်နှောင်ထားမှန်းမသိရသော လှေငယ်တစ်စင်း၏ကြိုးစကို ဖြည်တော့မည် ပြုသည်။ ဤအခါမှ ထိုသူ မည်သို့မည်ပုံရောက်လာကြောင်း ပုလဲ အဆက်အစပ်ပြုမိသည်။ အမှန်ပင် ထိုသူသည် ခရီးသွားဟန်လွှဲဖြစ်ကြောင်း ပုလဲ နားလည်ရသည်။

"ဩော်-ဟော့။ ဒါထက် ဒီကောင်ကို မင်း စိတ်မချရင် ကျုပ် တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးခဲ့ဦးမယ်"

ထိုသူက လှေငယ်၏ကြိုးစကိုမဖြည်သေးဘဲ ပုလဲရှိရာသို့ လှမ်းပြောသည်။ ပြီး သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဖေးအလှမ်းသို့လည်း သူ မျှော်ကြည့်သည်။ ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ နောက်ဆံတင်းဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားသည်။

သူက ပုလဲထံမှအဖြေစကားကို မစောင့်ဆိုင်း။ သူ့ခြေအောက်တွင် နင်းမိထားသော ကြိုးခွေတစ်ချောင်းကို လျင်မြန်စွာကောက်ယူပြီးနောက် ကူးတို့သမားမောင်ညို လဲကျနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် မောင်ညို လက် ၂ ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်သည်။ ခြေ ၂ ချောင်းကို တုပ်သည်။ ဝက်တုပ်ဝက်နှောင် ဖြစ်သည်။ အချိန် သိပ်မကြာ။ ခဏနှင့် ပြီးသည်။ မောင်ညိုမှာ

gyoe.com
SAMPLE BOOK

ထိုအချိန်ထိ အသေကောင်လို တောင့်တောင့်ကြီး။

"ဒါဆိုရင် မင်းအဖို့ လုံလောက်ပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြည်မပေးသမျှတော့ ဒီကောင် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘူး။ အေးလေ။ မင်းစေတနာအတိုင်းပေါ့"

ပုလဲ တွေဝေးနေသည်။

"ဟုတ်လားဟော့။ မင်းစေတနာအတိုင်းပဲ။ မင်းအတွက်တော့ လေ့ကြံ့တက်ကြံ့တစ်စင်းစင်းနှင့် တွေ့နိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လည်း မင်းတို့သမ္ဗန်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကမ်းကပ်သွားမှာပဲ"

ထိုသူက တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ယနမကင်းသလို 'စေတနာ'ဆိုသည့်စကားကို ၂ ခါ ထပ်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိစ္စ, သူတာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသည့်အလား သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ သွားတော့မည် ပြုသည်။

ခုချိန်ထိ ပုလဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ငိုင်မြဲ ငိုင်နေသည်။ သို့ရာတွင် လူကငိုင်နေပေမယ့် အတွေးအတောပေါင်းများစွာကိုမူ လျှင်မြန်စွာ တွေးသည်။ 'ဒီလူကို အကူအညီတောင်းရ ကောင်းမလား။ ရွာလိုက်ပို့ခိုင်းရ ကောင်းမလား။ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးဖြစ်နေသော မောင်ညိုအြား ဓားဖြင့်အသေထိုး သတ်ရသော် ကောင်းမလား' ပုလဲ ဘာဟူ၍ ဝေခွဲမရ။

"ကဲ။ ကျုပ်သွားပြီဟေ့"

ထိုသူက နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည်။

"ကျွန်မ ကျွန်မ။ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်သေးရင်"

ပုလဲနှုတ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲ စကားထွက်သွားသည်။

ထိုသူ ပုလဲစကားတွင် ရုတ်တရက် စိတ်မရောက်။ အမှောင်နှင့်မည်းမည်းတစ်ဘက်ကမ်းရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ထိုသူ့နည်းတူ ပုလဲကိုယ်တိုင်ပင်အယောင်ယောင်အယမ်းယမ်း လိုက်ကြည့်မိသည်။

အတော်ဝေးလှမ်းသော အနောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိရာမှ မော်တော်တစ်စင်း၏စက်သံကို ကြားရသည်။ သဲ့သဲ့မျှ ဖြစ်သည်။ မှုန်မွှားသောလက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ၃-၄ ခုကိုလည်း ခပ်ရေးရေးတွေ့ရသည်။ မော်တော်သည် တရွေ့ရွေ့ခုတ်မောင်းလျက် ကမ်းခြေနီးပါးတစ်ဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

"မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ နောက်ထပ်ပြီး မင်းကို ကျုပ် ဘာမျှ မကူညီနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကိစ္စက တစ်တိုင်းပြည်လုံးနှင့် ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ။ တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ။ မင်းတို့ကိစ္စထက် အဆ ၁၀၀, အဆ ၁၀၀၀ အရေးကြီးတယ်"

ထိုသူသည် ပုလဲ လုံးဝနားမလည်သောစကားများကို အော်ကြီးဟစ်ကြီး ပြောသည်။ သူ့အမူအရာ, သူ့လေသံသည် မာန်ဖီသောကျားတစ်ကောင်လို ချက်ချင်းပြောင်းလဲသည်။ ပုလဲ နားမလည်နိုင်။ ထိုသူတွင် စောစောက စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတော့ဟန်မတူ။ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သည့်ဟန်။

"ရှင်"

ပုလဲ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ထိုသူသည် ပုလဲကို အရေးမစိုက်။ တစ်ဘက်ကမ်းကို စူးစိုက်သည်။ မော်တော်စက်သံသည် လေနှင့်အတူ ရောနှောပါလာသည်။ မှုန်ရီသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က ဟိုယမ်းယမ်းဒီယမ်းယမ်း။

"တောက်–ခွေးတွေ ခွေးတွေ။ လက်ပါးစေခွေးတွေ"

ထိုသူက တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။ မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။ သူ့အသံက ကြောက်ဖွယ်လိလိ။

ယင်းသို့ရှိနေခိုက် အနောက်တောင်ဘက်တစ်ခိုမှ တဝင်းဝင်းလက်သော လျှပ်ရောင်များနှင့်အတူ မိုးထစ်ချုန်းသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ မလိုတမာ မိုးသည် အချိန်အခါမဟုတ်ပါဘဲ မကြာခင် ရွာသွန်းမည်ဟန် ဖြစ်သည်။ လေသည် စောစောကထက် တိုး၍ ပြင်းထန်လာသည်။ လှိုင်းတွေ တဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်သည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်ထဲသို့ ရေများ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုသူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ရပ်များကို အတန်ကြာလေ့လာသည်။ လဲနေသောမောင်ညိုအား အကဲခတ်သည်။ ပြီး ရှည်လျားသောပင့်သက်ကို မသိမသာ ချသည်။ သူက ကြုံတွေ့နေရသော အမျိုးသမီး၏အကျပ်အတည်းကိုလည်း စိတ်ကောင်းဟန်မတူ။

"ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အေး–ဒါပေမယ့် မင်းဟာ တွက်ယ်လို့

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျုပ်နှမဖြစ်ရင်လည်း ခုအချိန်မှာ ဒီ့ထက်ပိုပြီး ကျုပ် ဘာမျှကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား"

"ဟုတ်။ ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ။ ကျုပ်သွားပြီ"

ထိုသူသည် အစာကိုထိုးသုတ်သော သိန်းငှက်၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကူးတို့သမ္ဗန်ပဲ့ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ စွန်တောင်မှ လှေငယ်၏ကြိုးစကို ဖြည်သည်။ လှေငယ်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းသည်။ သွက်လက်စွာ လှော်ခတ်သည်။ ပုလဲကြည့်နေခိုက် မကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

၆

မနေ့ညက မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျသည်။

သူငယ်အိပ်ဆိတ်ချိန်မှ စသောမိုးသည် နံနက်အရုဏ်ဦးလောက်မှ ရပ်စဲသွားသည်။ မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် တံငါသည်ကြီးများပင် ပိုက်မဆင်းနိုင်ကြ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းရောက်မှ အချို့သူများ ပိုက်ဆင်းကြသည်။

ထိုအခါ စကြော့ရွာသောင်ခြေသည် အခါတိုင်းမနက်ခင်းလို စည်စည်ကားကား ဆူဆူညံညံ မရှိ။ လူသူကင်းမဲ့သော လွင်တီးခေါင်သောင်ပြင်ကြီးတွင် ဝေလီဝေလင်းကမှ တံငါသည်များဖိုထားခဲ့သော မီးပုံကလေးများကိုသာ တွေ့ရသည်။

"ဘယ်လိုလဲဟေ့။ မောင်ညို့သမ္ဗန် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား"

ကူးတို့သူကြီး ဦးလာဘက တဲငယ်ရှေ့ပိုင်းရှိ သမ္ဗန်သမား ၄ ယောက်အား လှမ်းမေးသည်။

"ကျွန်တော်တို့ မျှော်နေတာပဲ။ ခုထိတော့ မတွေ့သေးဘူးခင်ဗျ"

ကူးတို့သမား ၄ ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။ သူတို့သည် တဲကပြင်တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဦးပဥ္စင်း။ မနေ့ညက ပြန်မကြွဖြစ်ဘူး ထင်တယ်"

တဲပေါက်မှနေလျက် မြစ်ပြင်သို့ ဦးလာဘ မျှော်ကြည့်သည်။ မြစ်ပြင်မှ လေပြင်းတစ်ချက် တိုးသည့်အခါ ဦးလာဘမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ မနေ့ညက တစ်ညလုံးရွာထားသော မိုးကြောင့် မြစ်ပြင်လေသည် အခါတိုင်းထက် ပိုအေးသည်။

"ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ဦးပဥ္စင်း ခုထိတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ကအလာမှာ ကျောင်းနားရောက်တော့ ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးကို မေးခဲ့သေးတယ်"

ကူးတို့သမားတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

"ဟုတ်မှာပဲ။ မနေ့ညက လေရိပ်မိုးရိပ်ကြည့်ပြီး ဦးပဥ္စင်းပြန်မကြွတာ ဖြစ်မယ်။ အဲတော့ မောင်ညိုဟာ ရန်ကင်းစံရာမှာ အိပ်နေမှာပေါ့ကွာ"

စကားဆုံးလျှင် တဲအတွင်းသို့ ဦးလာဘ ပြန်လှည့်ဝင်မည်ပြုသည်။ ထိုအခိုက် လှမ်းလှမ်းမှ လူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကော့ရွာသူကြီး ဦးမောင်ကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလတို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်တွင် လူ ၆ ယောက်–၇ ယောက် ပါလာသည်။ ကူးတို့တဲရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက် လာကြသည်။ နောက်မှလူများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကား များလာ သည်။ တစ်စုံတရာကို အငြင်းပွားလာကြသည်။

"ဦးလာဘ–ဦးလာဘ"

လူစုရှေ့ဆုံးမှ ဦးဗလက ကူးတို့တဲရှိရာ လှမ်းအော်သည်။

"ဟိုဟာ ကိုလာဘ မဟုတ်လား။ တဲပေါက်မှာ"

သူကြီးက တုတ်ကောက်ကိုဖော့ယမ်းရင်း ပြောသည်။

တဲပေါက်မှဦးလာဘသည် လူစုကို လှမ်းကြည့်သည်။ 'ဘာကိစ္စ အရေး ပေါ်လာပါလိမ့်။ သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်း ပါလား။ သမ္ဗန်ငှားရအောင်လား။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကလည်း မငြိမ်မသက်နှင့်။ အင်္ဂလိပ်ပဲ ပြေးရတော့မလိုလို၊ ဂျပန်ဆိုတာတွေပဲ လာတော့မလိုလို။ ဘယ်တော့ အရေးအခင်းတွေဖြစ်ကြဦး မှာပါလိမ့်' လူစုကိုကြည့်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ဦးလာဘ တွေးသည်။

မကြာမီ ဦးမောင်ကြီးတို့လူစု ကူးတို့တဲအနီး ရောက်လာကြသည်။

mgyoe.com

"ကိုလာဘ။ ခင်ဗျားကူးတို့သမားတွေ လူစေ့တက်စေ့ရှိရဲ့လား"

သူကြီးက မေးသည်။

၁၀ အိမ်ခေါင်းနှင့် နောက်ပါလူစုသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဦးလာဘအား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ နောက်မှလူစုသည် ပိုက်ကြီးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရေများ ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။

"ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်။ အားလုံး လူစေ့တက်စေ့ ဆိုပါတော့။ ၅ယောက်က ညောင်တုန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ ၄ယောက်က ဟောဒီမှာဗျာ။ အကြောင်းထူးရှိလို့လား။ တဲပေါ် ကြွဦးလေ သူကြီးမင်း။ ထိုင်ကြပါဦး"

ဦးလာဘက ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသော ကူးတို့သမား ၄ ယောက်အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရွာသူကြီးနှင့် နောက်ပါလူစုအား တဲပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် တဲပေါ်တွင်ရပ်နေရာမှ တဲရှေ့ပိုင်း ကပြင်ရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။

"ထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ။ ငါးလိုက်ချောင်းထဲမှာ လူမပါတဲ့ သမ္ဗန်တစ်စင်း တွေ့နေလို့။ သမ္ဗန်ထဲမှာ ရေအပြည့်နှင့်တဲ့။ ခတ်တက်တစ်ချောင်း ထက်ပိုင်းကျိုးနေသတဲ့။ သမ္ဗန်မြင်ရတာ မသင်္ကာစရာဆိုပဲ့။ ပိုက်ကြီးသမားတွေ တွေ့လာလို့ ကျုပ်ကို လာပြောကြတယ်"

သူကြီးဦးမောင်ကြီးက သူ့နောက်ရှိ ပိုက်ကြီးသမားများဘက် လှည့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ငါးလိုက်ချောင်းသည် စကျော့ရွာနှင့် ကျီးကန်းသိုက်ရွာ ၂ ရွာကြားတွင် ရှိသည်။ စကျော့ရွာနှင့် ၁ မိုင်ခန့် ဝေးသည်။

"ဘယ်လိုဗျ။ ရေတွေအပြည့်နှင့် သမ္ဗန်တစ်စင်း၊ ခတ်တက်က ထက်ပိုင်းကျိုးလို့။ ဟုတ်လား"

သူကြီးနှင့် လူစုရှိရာသို့ ဦးလာဘ ဆင်းသက်လာသည်။ ကပြင်ရှိ ကူးတို့သမား ၄ ယောက်သည် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ဦးလာဘနောက်ပါးမှ ထက်ကြပ်မကွာ ဆင်းလိုက်လာသည်။

"ရှေ့ထွက်စမ်းဟေ့ စံနက်ကျော်။ မင်း တွေ့ပုံတွေ့နည်းပြောစမ်း"

သူကြီးအမိန့်ဖြင့် လူစုထဲမှ တံငါတစ်ယောက် လူစုရှေ့ ထွက်ရပ်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ထိုသူသည် ဦးမောင်ကြီးအား တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ တံတွေးကို မျိုချသည်။

"ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ သမ္ပန်ထဲမှာ ရေတွေပြည့်လို့။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်ထားတဲ့ပုံမျိုး။ သမ္ပန်ကိုပဲ ဓားပြတိုက်ပြီး လူကိုရေထဲရိုက်ချလိုက်သလား ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ မသင်္ကာစရာ ခင်ဗျ။ တကယ့်ကို ဘုရားစူးရပါစေ့"

"အာ–ဟော့ကောင်။ မင်း စပြီးတွေ့ပုံတွေ့နည်း ပြောပါကွ။ တကတည်း နင့်မေကလွှား"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက အော်သည်။

"ဩော်။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ တွေ့ပုံက ဒီလိုခင်ဗျ။ မနက်စောစော ကျွန်တော်တို့လူစု ပိုက်ကြီးဆွဲနေတုန်း ကျွန်တော် အခင်းကြီးသွားချင်တာနှင့် ငါးလိုက်ချောင်းဘေးက ကိုင်းတောထဲ တက်သွားတယ်။ အဲလိုတက်သွားကတည်း က ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းစပ်မှာ သမ္ပန်တစ်စင်းကို အတွေ့သား။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဖာဖို့ထေးဖို့ချည်ထားတဲ့သမ္ပန် ထင်တာပေါ့။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့် ကိစ္စဝိစ္စပြီးစီးတော့ မသင်္ကာတာနှင့် အနားရောက်အောင် သွားကြည့်တယ်။ သမ္ပန်ဦးပိုင်းဟာ ချောင်းစပ်မှာ မေးတင်နေတယ်။ သမ္ပန်ဝမ်းထဲမှာတော့ ရေတွေ တသက်သာသာ ဝင်နေတယ်။ ခတ်တက်တစ်ချောင်းဟာ ထက်ပိုင်းကျိုးနေတယ်။ တစ်ချောင်းက တန်းလန်းကြီး။ အိုဗျာ–သမ္ပန်မြင်ရတာကိုက တစ်မျိုးကြီး။ အဲ– အဲဒါနှင့် ကျွန်တော့်အဖော်တွေဆီ ပြေးပြောပြီး သူကြီးကို အကြောင်းကြားတာပါ"

ထိုသူက သူပြောရမည့်စကားကို အသက်မရှူ မရပ်မနားပြောသည်။

"နောက်တော့"

သူကြီးဦးမောင်ကြီးက စကားဆက်မေးလိုက်သည်။

"နောက်တော့လား။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့သမ္ပန်ဟာ စွန်တောင် ၂ဘက်ပေါ်မှာ 'လာဘ'လို့ ဆေးအဖြူနှင့် ရေးထားတယ်"

"ဟင်၊ လာဘ။ ဟုတ်လား။ လာဘ ဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော့်သမ္ပန် များလားဗျာ။ အဲ–တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်သမ္ပန်သမားထဲက မောင်ညိုဟာ မနေ့မနက်ကပဲ ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းကို ရန်ကင်းစံရာ လိုက်ပို့တယ်။ မောင်ညိုရော, ဦးပဥ္စင်းရော ခုထိတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး"

mgyoe.com

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသလို ဦးလာဘက ပြောသည်။

"ကဲ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနှင့်ဗျာ။ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ငါးလိုက်ချောင်းကို သွားကြမယ်။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။ အကြောင်းအကျိုး ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့ဗျာ"

ဦးမောင်ကြီးက ပြောသည်။ ပြီးနောက် ငါးလိုက်ချောင်းရှိရာသို့ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြသည်။

သို့နှင့် နေ ထန်းတစ်ဖျားသာသာ အချိန်တွင် စက္ကော့တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်စ ပြုသည်။ ပိုက်သမားတစ်ချို့သည် ပိုက်များကို အလျင်စလို ရုပ်သိမ်းကြသည်။ ငါးလိုက်ချောင်းရှိရာသို့ စုရုံးရောက်လာကြသည်။ ရွာသူရွာသားများလည်း ငါးလိုက်ချောင်းသို့ အပြေးအလွှား လာရောက်ကြသည်။ သတင်းဆိုးတစ်ခုကြောင့် စက္ကော့တစ်ရွာလုံး ယောက်ယက်ခတ်ရှိသည်။

မောင်ညို့ အဖေနှင့်အမေသည် ဆောက်တည်မရ ငိုကြွေးသည်။ အဘိုးကြီး, အဘွားကြီးဇနီးမောင်နှံသည် လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော အလောင်းကောင်အား "သား-သား။ လူလေး-လူလေး။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ လူလေးရယ်" ဟု တစာစာ ခေါ်သည်။ ရီဝေမှုန်မွှားသော အဘွားအို၏မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက် အသွယ်သွယ်သည် အဘွားအို၏ရှုံ့တွသော ပါးပြင်ထက်သို့ အသွယ်သွယ်စီးကျသည်။ အဘွားအို၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူနွေးသောမျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်လိမ်းကျံသည်။ အဘွားအို၏တုန်ယင်ချည့်နဲ့သော လက်ချောင်းကလေးများသည် သား၏ မျက်နှာပြင်အနှံ့ ဟိုစမ်းစမ်းသည်စမ်းစမ်း ပွတ်သပ်သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အဘွားအို၏ဆံပင်များသည် မျက်ရည်များနှင့်လူးလိမ်းကာ မျက်နှာထက်တွင် အထွေးထွေးအယှက်ယှက် ရှိသည်။

သူကြီးဦးမောင်ကြီးသည် သမ္ဗန်ထဲရှိ ရေများကို ရွာသားများအား ပက်ထုတ်စေခြင်းဖြင့် ကူးတို့သမားမောင်ညို၏အလောင်းကို သူတို့တွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးနှင့် ဆန်းသောအဖြစ် ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မနေ့ညက တစ်ညလုံး မိုးကြီးရွာသည်။ လေပြင်းကျသည်။ ထိုကြောင့် သမ္ဗန်ထဲတွင် ရေများဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးရေချည်း မဟုတ်။ လှိုင်းရိုက်သော

mgyoe.com

 e.com SAMPLE BOOK

ကြောင့် မြစ်ရေများလည်း ဝင်နေသည်။ ထိုအခါ ခြေကြိုးလက်ကြိုးတုပ်နှောင်ထားသော မောင်ညို့အလောင်းသည် ဝက်တစ်ကောင်ကိုရေစိမ်ထားသလို ရှိသည်။

ရွာသူကြီးဦးမောင်ကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလတို့သည် အလောင်းကောင်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပထမ ရှာကြည့်သည်။ မည်သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျှ ဟုတ်တိဟုတ်ညားညား မတွေ့။ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကို ဒုတိယရှာကြည့်သည်။ အပ်တစ်ချောင်းသော်မျှ မတွေ့။ ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ထားသည်မှလွဲ၍ကား သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။

"ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူက ကြိုးတုပ်ပြီး သမ္ဗန်ကို မြစ်ထဲမျှောလိုက်မှာပဲ။ နောက်တော့ မိုးသက်လေပြင်းလဲကျရော သမ္ဗန်ထဲရေဝင်ပြီး ရေနစ်သေရော"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

"ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် ပါးစပ်က ဘယ်မြုံနေမလဲ။ အော်မှာဟစ်မှာပေါ့ဗျ"

ကူးတို့သူကြီးဦးလာဘက ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

"မိုးသက်လေပြင်းကျတဲ့အချိန်မှာ အော်လို့ဟစ်လို့ ဘယ်သူမျှ မကြားနိုင်ဘူး ကိုလာဘ။ မနေ့ညကကျလာတဲ့ မိုးသက်လေပြင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ် လောက်က မုန်တိုင်းတစ်ဝက်လောက် ပြင်းတယ်"

ရွာသူကြီးဦးမောင်ကြီးက သူ့ယူဆချက်ကို ပြောသည်။

ငါးလိုက်ချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းသည်ဘက်ကမ်းသည် လူတဖြည်းဖြည်း များများလာသည်။ ချောင်းကမ်းညွှတ် ဖြစ်သည်။ ဘုရားပွဲတော်တမျှ ဖြစ်သည်။ ကိုင်းသမားများ, တံငါသည်များ, လှေသမားတက်သမားများ။ ယင်းအခါ စကားသံများဖြင့် ပွက်လောထနေသည်။ စည်စည်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သည်။ သောသောရုတ်ရုတ် ရှိသည်။ ကလေးသံ, ခွေးသံ, လူသံ ကျွက်ကျွက်ညံနေသည်။ လူအုပ်သည် စကျော့တစ်ရွာတည်း မဟုတ်။ ကျီးကန်းသိုက်ရွာမှလည်း ပါသည်။ ချောင်းမြောက်ဘက်ကမ်းသည် စကျော့ရွာသူရွာသားများ။ တောင်ဘက်က ကျီးကန်းသိုက်ရွာသူရွာသားများ။ ဝါးတံတားတစ်ခုသာ ခြားသည်။

မောင်ညို့အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ စကျော့ရွာသူရွာသားများသည်

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်း ရှင်ဓမ္မဝိလာသအား အမှတ်ရကြသည်။ မနေ့က ပုလဲ ပါသွားကြောင်း သိကြသူများက ပုလဲကိုပါ အမှတ်ရကြသည်။

"ဆရာတော် ဆရာတော်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်။ မနေ့က မောင်ညို့ သမ္ဗန်နှင့် ရန်ကင်းစံရာကို ကြွတာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ မနေ့က ဆရာတော်နှင့်အတူ ပုလဲ ပါသွားတယ်။ ပုလဲကော၊ ပုလဲ"

သူတို့သည် ပြဿနာကို အစမှ ပြန်ကောက်ကြသည်။ မြစ်ဖျား ခံကြသည်။ ချောင်းထိပ်မှစကားသံများသည် လေထဲတွင် ပြန့်လွင့်နေသည်။ အုတ်အုတ် ကျွက်ကျွက် ဖြစ်သည်။

"မနေ့က ဆရာတော်နှင့်အတူ ပုလဲ ပါသွားတယ်ဆို"

ရွာသူကြီးက ကူးတို့သူကြီးအား မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ မိပုလဲ မနေ့က ဆရာတော့်သမ္ဗန်နှင့် ဈေးဦးကျွန်း ပါသွားတယ်"

"ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်"

ဦးဗလက ညည်းသည်။ ခေါင်းကို ကုပ်သည်။ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးလာဘသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

"ဆရာတော် ဘယ်မှာလဲ။ ဆရာတော်ကို စုံစမ်းကြပါဦး။ ခုအတိုင်းဆိုရင် ဆရာတော့်အတွက် စိတ်မအေးရဘူး"

"ဟုတ်တယ်–ဟုတ်တယ်။ ဆရာတော် ဘယ်မှာလဲဗျို့။ ဆရာတော်"

"ပုလဲဟာ သူ့အိမ်မှာ အရှိသားပဲ။ ကျုပ်တို့ ဒီကိုလာတော့ ချည်ခင်တွေ လှန်းနေတာတောင် တွေ့ခဲ့သားပဲ"

လူအုပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အော်သည်။

"အိုဗျာ။ ပုလဲက လှေကြုံတက်ကြုံနှင့် လိုက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အရေးကြီးတာက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို စုံစမ်းဖို့ပဲ။ ခပ်မြန်မြန်စုံစမ်းကြရင် ကောင်းမယ်"

ချောင်းကမ်းထိပ်မှ မြေစိုင်မြေခဲများပြိုဆင်းသည့်အလား စကွေ့ရွာ

mgyoe.com

 oe.com SAMPLE BOOK

လူအုပ်ကြီးအတွင်းမှ အသံပလံများသည် ဘူကြီးဦးမောင်ကြီးနားထဲသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လေသည်။

"ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ပြန်မကြွသေးဘူးနော်"

ဦးမောင်ကြီးက ဦးလာဘာဘက် လှည့်ပြောသည်။

"မရောက်သေးဘူးဗျ။ ဆရာတော် ဘယ်မှာရှိတယ် မသိဘူး"

"မြတ်စွာဘုရား။ ဒုက္ခပါကလားဗျာတို့"

ဦးမောင်ကြီးက ညည်းတွား မြည်တမ်းလိုက်သည်။

ချောင်းကမ်းထိပ်မှအသံများကလည်း တိုးသထက်တိုးကာ ပွက်လောရိုက်လာသည်။ ကျွက်ကျွက်ညံနေသော အသံများထဲတွင် 'ဆရာတော် ဆရာတော်' ဟူသောအသံက ပို၍ များသည်။ ပို၍ ကျယ်လောင်သည်။ အတောမသတ်သော လူစုသည် ခုချိန်ထိ ရွာထဲမှ လာရောက်နေဆဲဖြစ်သည်။

"တိုးတိုးသက်သာ ပြောကြစမ်းဟေ့။ တိုးတိုးကွ၊ တိုးတိုး"

ဦးမောင်ကြီးက တုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ချောင်းကမ်းထိပ် စက္ကော့ရွာလူအုပ်အား လှမ်းအော်သည်။ သို့သော် အသံပလံများက လျော့ပါးမသွား။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဆူပွက်နေသည်။ ရွာသားတစ်ချို့က ကူးတို့သမ္ဗန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ မောင်ညို့အလောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဝက်တစ်ကောင်ကို တုပ်ထားသလိုပါပဲကွာ"ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။

"ဟေ့ ဟေ့။ သမ္ဗန်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ကြနှင့်နော်။ ဘယ်သူမှ မတက်ကြနှင့်။ ခုကိစ္စက လူတစ်ယောက်လုံး သေနေတဲ့ကိစ္စကြီး။ အတော်ကြာ မင်းတို့တစ်တွေ ရောနှောပြီး အမှုပတ်နေမယ်"

ရွာသားများသည် ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလကို ကြောက်ရွံ့၍လား၊ လူသေအလောင်းကြီးကို ကြောက်လန့်၍လား မသိ။ သမ္ဗန်ပေါ်ကိုကား တစ်ယောက်မျှ မတက်ရဲကြ။

"ညတိုင်းတော့ ဆရာတော့်ကျောင်းကို ကျုပ် ရောက်နေကျဗျ။ အဲ–မနေ့ညကတော့ မိုးသက်လေပြင်းကျနေတော့ မသွားနိုင်ဘူး။ ဆရာတော် ပြန်မကြွသေးတာ စိုးရိမ်စရာဗျာ"

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဦးမောင်ကြီးက ပြောသည်။ သူကြီးသည် ဦးပဥ္စင်းအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဦးပဥ္စင်းရှင်ဝိလာသအား စက္ကော့ရွာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးရန် အရှေ့တောင်ညိုဆရာတော်ထံ၌ လျှောက်ထားခွင့်ပန်ခဲ့သည်မှာ သူသာ ဖြစ်သည်။ သူကြီးသည် ဦးပဥ္စင်းအပေါ်၌ အလေးအမြတ် ကြည်ညိုသည်။ ဦးပဥ္စင်း၏အကျင့်သိက္ခာနှင့် တရားဓမ္မ၌ ဦးမောင်ကြီး နှစ်ခြိုက်သည်။ 'ရှင်ဝိလာသ' ဟူသောဘွဲ့တော်ကိုပင် 'ရှင်ဓမ္မဝိလာသ'ဟု ဦးမောင်ကြီး ပညတ်ခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်၍ တရားမင်ခြင်း မဟုတ်။ တရားဓမ္မကိုမင်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်ဓမ္မဝိလာသသည် ရန်ကင်းစံရာရွာတွင် ရှိလေသလား။ ညောင်တုန်းမြို့ အရှေ့တောင်ညိုကျောင်းတွင် ရှိလေသလား။ သို့မဟုတ် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံတွေ့နေလေသလား။ သို့လော သို့လော ဦးမောင်ကြီး တွေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့်ပတ်သက်၍ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေပေးနိုင်မည့်သူမှာ ပုလဲသာဖြစ်သည်ဟု ဦးမောင်ကြီး ယူဆသည်။ ပုလဲအား မေးမြန်းရမည်။ ပုလဲထံ ခြေရာခံရမည်။ ပုလဲအား စစ်ရဆေးရမည်။ ညောင်တုန်းဂတ်ကို အကြောင်းကြားရမည်။ သူ့တာဝန်, သူ့အလုပ်ကို ဦးမောင်ကြီး တွေးပြီးဖြစ်သည်။

ငါးလိုက်ချောင်းတွင် ပြဿနာပေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပုလဲသည် အိမ်ငယ်ရှေ့တွင် ချည်ခင်များကို ဖြန့်လှန်းနေသည်။

မောင်ညို့သတင်းကို ပုလဲ ကြားသည်။ တစ်ရွာလုံး ပွက်ပွက်ရိုက်နေသည်။ အိမ်ပေါက်စေ့သို့ မောင်းတီးသလို အော်သူအော်သွားသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ပြောသူပြောသွားသည်။ ထိုအခါ မကြားချင်, မသိချင်လို့ မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ပုလဲ ဣန္ဒြေမပျက်။ နည်းနည်းမျှ ကြောင့်ကြဟန်မတူ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။ အခြေမပျက် ရှိနေသည်။ မောင်ညို့သတင်းကိုကြား၍ သူ့ အမေက မေးသည်။

"အမေရယ်။ ဝက်တစ်ကောင်ကိုတုပ်ထားသလို အသေအချာ ကြိုးနှင့်

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

တုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သတ်ဖြတ်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့။ သမီးဟာ ခရီးသွားလှေကြုံနှင့်လိုက်လာတာ ကံကောင်းတယ် အမေ။ ဒင်းသမ္မန်နှင့်များလိုက်မိရင် ဒုက္ခ”

ပုလဲက ပြောသည်။

“ဘယ်ကလှေကြုံနှင့်လဲ။ အမေတို့ရွာကလား”

“သမီးတို့ရွာကတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကြည့်ရတာ ခရီးဝေးသွားမယ့်လူတွေ။ ရွာဘက်ကမ်းကကပ်သွားကြမယ် ပြောတာနှင့် ‘လိုက်ပါရစေ’ ဆိုပြီး လိုက်ခဲ့တာ။ ရေလယ်လောက်ရောက်သေးတယ် မိုးသက်ကျတာပဲ။ ခမျာများ သမီးကို ကမ်းကပ်ပေးပြီး အောက်ဘက်ကို ဆက်သွားကြလေရဲ့။ ဒီလူတွေ မိုးသက်လေပြင်း လွတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ပုလဲက အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောသည်။ မင်မောင်းသေသေ ရှိသည်။ မည်သူကမေးမေး သည်အဖြေကိုပေးမည်ဟု အခိုင်အမာ ပုလဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ ယင်းစကားက သူမအဖို့ ဘေးအကင်းဆုံး ဟု ပုလဲ ယူဆသည်။ ပြီးနောက် အချိန်နှောင်းမှ မိုးပေါ်ကကျလာသောလှေယာဉ်ရှင်အတွက်လည်း ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိနိုင် ဟု သူ ထင်သည်။

တကယ်ဆိုတော့ မနေ့ညက တစ်ညလုံး ပုလဲ အိပ်လို့မပျော်။ သူ့အပေါ်တွင် လွန်ကျူးစော်ကားလိုက်သော မောင်ညိုအား ဘယ်ပုံလက်စားချေရမည်နည်းဟု ပုလဲ တွေးသည်။ ချစ်ဟန်ကြိုက်ဟန် ဆောင်မည်။ မောင်ညိုအား လှည့်စားမည်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနှင့် လက်စားချေမည်။

စင်စစ် မောင်ညို့ဘဝသည် ခုလိုအဆုံးသတ်သွားလိမ့်မည် ဟု ပုလဲ မထင်မှတ်ခဲ့။ ‘မောင်ညို သေသည်’ဟု ကြားရသည့်အခါ ပုလဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်မိသည်။ ရေမွန်းလို့ သေတာလား၊ ဟို ပူ့လက်ချက်နှင့် သေတာလား။ ထိုမေးခွန်းသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး သူမရင်တွင် ခိုကပ်နေသည်။ ‘ဘာကြောင့်’ဟု ···ခွဲလို့ကား မရ။

ပြီး–တစ်ခုရှိပြန်သည်။ မောင်ညိုသေကြောင်း ကြားစတွင် ဒိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်မိသည်။ ယင်းသို့တုန်လှုပ်ရာမှ ‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ မသာ

mgyoe.com

ကောင်း သေတာပဲကောင်းတယ်'ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။ တစ်ဖန် ဤသို့ ရေရွတ်မိရာမှ 'သူဟာ လူရင့်မကြီး တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေဟာ သူတို့သားအတွက် ဘယ်လောက်များ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရရှာမလဲ' ဟူ၍လည်း စိတ်မကောင်းသလို ပုလဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ အမှန်တော့ သူ အတော်ပင် ချောက်ချား ခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့စိတ် သူ တင်းသည်။ သနားစရာကောင်းသော အမေ လူမမာ၏မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်။ 'ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ အမေ့အတွက် ငါတစ်ယောက်သာ ရှိပါကလား'ဟု သတိဝင်ရသည်။ 'ငါ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ အမေဟာ ချက်ချင်း အသက်ထွက်မှာပဲ'ဟူ၍လည်း တွေးရသည် ဤနည်းနှင့် အခြားအခြား သောစိတ်များကို မောင်းနှင်ထုတ်ရလေသည်။

မနေ့ညကအဖြစ်သည် 'တစ်သက်လုံး မေ့ပျောက်မရမည့်အဖြစ်'ဟု ပုလဲ ယူဆသည်။ 'အသွားမတော် တစ်လှမ်း ဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးပါကလား' ဟု သူ တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ ဤခရီး ဤလမ်းသည် မသွားကောင်းသည့်ခရီးတော့ မဟုတ်။ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောခြင်းလည်း မရှိ။ သည်လိုမှမသွားလျှင် သူတို့ ဘဝက ငတ်သေဖို့သာ ရှိလေသည်။

မနေ့ညက လှေငယ်ရှင် ထွက်ခွာသွားသည့်နောက် မောင်ညိုအား လက်စား ချေရန် ဖရဲသီးခွဲထားသောဓားကို သူမက လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော် ဓားကို ရှာမတွေ့တော့။ ကူးတို့သမ္ဗန်ပဲ့ခုံတစ်ခုလုံး ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် သူရှာဖွေ သည်။ ရှာသမှ နေရာအနှံ့ ရှာသည်။ ပဲ့ခုံတွင် ရှာ၍မရသည့်အခါ သမ္ဗန် တစ်စင်းလုံး ဟိုစမ်းသည်စမ်းရှာဖွေသည်။ ဓားရှိလျှင် တွေ့ရမည်။ လျှပ်ပြက် ရောင်က တဝင်းဝင်းလက်နေသည်။ လှေငယ်ရှင်သည် သူတို့ကိုစိတ်မချ၍ ဓားကို ယူသွားဟန်တူလေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မောင်ညိုအား ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ လက်စားချေရမည်နည်း။ အသေကောင်လိုမေ့မြောနေသော လူယုတ်မာအား လည်မျိုကိုညှစ်လျက် သတ် ပစ်ရမည်လား။ သို့မဟုတ် ကြီးမားလေးလံသည့် ခန္ဓာကိုယ်အတွဲဘောကြီးအား မနိုင်မနင်းချီမကာ မြစ်ရေထဲ ပစ်ချရမည်လား။ ပုလဲ ကြံရာမရ ဖြစ်မိလေသည်။

ထိုအခိုက် တဝင်းဝင်းလက်သော လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ မိုးသက်နှင့် လေ

mgyoe.com

ပြင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကျရောက်လေသည်။ လှိုင်းတံပိုးနှင့် မိုးသက်လေပြင်းအောက်တွင် ကူးတို့သမ္ဗန်မှာ မှောက်သွားလေမလား ထင်ရသည်။ ပုလဲတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေသည်။ ကြီးမားသောလှိုင်းဂယက်များသည် တဝေါဝေါအော်မြည်လျက် ကူးတို့သမ္ဗန်အား ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းသည်။ အပြေးအလွှား ဝင်ဆောင့်သည်။ ပုလဲ ရပ်တည်လို့ မရနိုင်။ ထိုအခိုက် လှိုင်းလုံး ၃–၄ လုံးသည် ကူးတို့သမ္ဗန်ထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ဝေါခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

မောင်ညိုရှိရာသို့ ပုလဲ ကြည့်လိုက်သည်။ လျှပ်ရောင်တစ်ချက် ဝင်းခနဲအလက်တွင် မောင်ညို့ကိုယ်တစ်ဝက်လောက် ရေများဝင်နေကြောင်း ပုလဲ သတိပြုမိသည်။ မောင်ညိုလှုပ်ရှားသလား, မလှုပ်ရှားဘူးလား။ သူ အမှတ်မထားနိုင်။ နောက်တစ်ချီ ဝုန်းခနဲ လှိုင်းအရိုက်တွင် မြစ်ထဲသို့ ပုလဲ လွင့်စဉ်ကျခဲ့သည်။

လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် ပုလဲ ကိုယ်ကို ဖော့ထားသည်။ ပြေကျလာသောဆံပင်ကို တင်းတင်းရင်းရင်းပတ်သည်။ ထဘီကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဝတ်သည်။ မိုးရေမိုးပေါက်များ အကြားမှနေလျက် ကူးတို့သမ္ဗန်ကို ရှာဖွေကြည့်သည်။ သမ္ဗန်မှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူများအကြားတွင် မည်းမည်းရိပ်ရိပ်မျှ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမနှင့် အဝေးကြီး ဝေးကွာသွားလေပြီ။

ထိုအခိုက် နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးများကလည်း သူမအား တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ရိုက်ခတ်ဖုံးလွှမ်းပြန်သည်။ ဘယ်ဟာ မိုးရေမှန်း, ဘယ်ဟာမြစ်ရေမှန်း ခွဲခြားမသိနိုင်။ သူ့နှာခေါင်းထဲ, ပါးစပ်ထဲသို့ ရေများ အရှိန်ပြင်းစွာဝင်ရောက်လာသည်။ အလစ်ခံလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ဦးနှောက်ငယ်ထိပ်ထိအောင် မွှန်ထူသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ 'သေရတော့မှာလား' ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုအတွေး၏နောက်ဆွယ်မှ ကြောင့်ကြမှုတစ်ခု တစ်ဆက်တည်း လိုက်ပါလာသည်။ 'အမေ အမေ။ ငါသေသွားရင် အမေတော့ ဒုက္ခ'.

အမေ့ကို ပုလဲ သတိရလိုက်သည်။ အမေ့အတွက် ပူပန်သည်။ 'ခုလိုမိုးတွေ,လေတွေကျနေတုန်း အမေ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ' အမေ့သံယောဇဉ်သည် ပုလဲရင်၌ ပြုလုစ်လာသည်။ 'ငါသေသွားရင် အမေအိုကြီးအိုမကို ဘယ်သူလုပ်ကျွေးမှာလဲ။ မသေဘူး မသေဘူး။ ငါဘယ်နည်းနှင့်မှ မသေနိုင်ဘူး'

mgyoe.com

လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ပုလဲအား အဆက်မပြတ် ဂိုက်ပုတ်သည်။ မိုးရေ မိုးပေါက်များကလည်း ခေါင်းထက်သို့ အဆက်မပြတ်ကျရောက်သည်။ လှျပ်ရောင် လျှော့ပါးသွားသည့်တိုင် လေပြင်းသည် တဝီးဝီးအော်မြည်ကြုံးဝါးလျက် မပြတ် တမ်း တိုက်ခတ်သည်။

ပုလဲက မြစ်ရေပေါ်တွင် တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ်ကို ဖော့ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ လှိုင်းလုံးများဖြတ်ကျော်သည့်အခါ အသက်ကို ချုပ်တီးထားသည်။ လှျပ်တစ်ချက်အပြက်တွင် ကူးတို့သမ္ဗန်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ဘာဆိုဘာမျှ မတွေ့ရ။ ရေဘောင်ဘင် လှိုင်းဘောင်ဘင်။

နောက်တစ်ကြိမ် လျှပ်အပြက်တွင် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေကို ကြည့် လိုက်သည်။ မည်းမည်းရိပ်ရိပ် မြင်ရသည်။ အဝေးကြီးမဟုတ်သလို အနီးကလေး လည်း မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ကမ်းရောက်အောင် သူ ကြိုးစားရမည်။ အစွမ်းရှိသမျှ သူ အားထုတ်ရမည်။ 'ကမ်းခြေတွင် အမေက ရပ်စောင့်နေသည်' ဟု ပုလဲထင် သည်။ မိုးရေမိုးပေါက်အောက်တွင် ငုတ်တုတ်မည်းတဲ အမေထိုင်နေသည် ဟု ပုလဲမြင်သည်။ အမေက သူ့ကို အားပေးသည်။ အမေက သူ့အား ဆီးကြိုပွေ့ဖက် လိမ့်မည်။

အမေ့ဇောနှင့် ပုလဲ အားထုတ်သည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကူးခတ်သည်။ အတန်ငယ်မောလာလျှင် သူ့ကိုယ်ကို ဖော့ထားသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းမကျ အောင် သတိထားသည်။ လှိုင်းထဲတွင် လိမ့်ပါမသွားအောင် အထူးသတိထားသည်။ မောလျှင် နားလိုက်, အမောပြေလျှင် ကူးလိုက် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် အတန်ငယ်ကြာသော် ကမ်းခြေကို ခြေဖျားထောက်မိသည်။ သူ အတော်ကြီး မောနေသည်။ အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သည်။ အားတင်းလျက် နောက်ထပ် ၂ ချက်–၃ ချက်ကူးမှ ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ မထနိုင်။ ကမ်းစပ်တွင် အလျားမှောက်နေရသည်။ အသက်ကို အမောတကော ရှူရှိုက်သည်။ ခေါင်းထောင် ကြည့်သည်။ မျက်နှာထက်သို့ လျှောကျလာသော ဆံပင်များကို သပ်တင်လိုက်သည်။

လျှပ်တစ်ချက်အပြက်တွင် အိမ်တန်းစုများရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

mgyoe.com

အိမ်ငယ်များသည် ပြိုတော့မည့်အလား လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်။ မီးရောင် မီးရိပ်ကို လုံးလုံးမတွေ့ရ။ လူရိပ်လူခြည် မမြင်ရ။ လူသံသူသံ မကြားရ။ လူတွေမှ ရှိကြပါသေးစ။

မိုးသက်နှင့်လေပြင်းသည် အော်မြည်ရိုက်ခတ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်, ဝါးပင်တို့သည် မြေမှကျွတ်ထွက်တော့မည့်အလား ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသည်။ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များသည် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ကျိုးပဲ့ ကျကြလေသည်။

အလျားမှောက်နေရာမှ ပုလဲ ထရပ်လိုက်သည်။ မောင်ညိုကို ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လိုက်သည်။ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါသကို ချေဖျက်လိုက်သည်။ အခိုက်အတန့်တော့ သည်းအဖြစ်ကို မေ့ပျောက်ထားရမည်။ 'ငါ့အတွက် အမေ စိတ်ပူနေမှာပဲ။ လေတွေ မိုးတွေကြောင့် အမေဟာ ကြောက်လန့်နေရှာမှာပဲ။ ငါတို့အိမ်ကလေး ပြိုများသွားလေပြီလား' ထိုအတွေးနှင့်တစ်ဆက်တည်း မိုးသက်လေပြင်းကြားတွင် ပုလဲ ပြေးလေသည်။

၇

"ကဲ။ ကိစ္စက ကြည့်နေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုဟာက ရာဇဝတ်မှုကြီး။ ညောင်တုန်းဂတ်ကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်။ ကိုဗလ ခင်ဗျားက ရွာသား ၄–၅ ယောက်နှင့် ဒီအလောင်းကို စောင့်ရစ်။ သမ္ဘန်ပေါ် ဘယ်သူမှ မတက်စေနှင့်။ အနီးအနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်စေနှင့်။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်က ညောင်တုန်းဂတ်ကို သွားမယ်။ နောက်တစ်ခုက ဆရာတော့်သတင်းကို ပုလဲများသိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ပုလဲအိမ်ကို ကျုပ် ဝင်ပြီးမေးဦးမှ"

သူကြီးဦးမောင်ကြီးက သူ့အနီးတွင်ရှိနေသော ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလအား ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံသည် ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလကိုသာမက ချောင်းကမ်းထိပ်ပေါ်ရှိ လူအများ ကြားလောက်အောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ထိုအခိုက် "မြောက်ဘက်ချောင်းကမ်းထိပ်ပေါ်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြွလာပြီ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြွလာပြီ" ဟူသော လူ ၃–၄ ယောက်တို့၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူအုပ်သည် ရွာဆီမှလာသောလမ်းကို မျှော်ကြည့်ကြသည်။ အားလုံးပင် မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်နေရာမှ မြေပြင်တွင် တညီတညွတ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ နဖူးပေါ်တွင် လက်အုပ်ချီသူ ချီသည်။ ဦးခေါင်းထက်တွင် လက်အုပ်မိုးသူ မိုးသည်။ မြေပြင်တွင် ပျပ်ဝပ်ဦးနှိမ်သူ နှိမ်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသော စကားသံများသည် မီးတောက်ကို ရေနှင့်ငြိမ်းသည့်အလား ရုတ်ခြည်းငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ တောင်ဘက်ချောင်းကမ်းထိပ်မှ ကျီးကန်းသိုက် ရွာသူရွာသားများသည် စက္ကော့ရွာသားများနည်းတူ မြေပြင်မှာပင် ဦးနှိမ်ချကြသည်။

ဦးမောင်ကြီး, ဦးဗလနှင့် ကူးတို့သူကြီး ဦးလာဘတို့သည် သမ္ဗန်ထက်မှ မြောက်ဘက်ချောင်းကမ်းထိပ်သို့ တက်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ ၃ ဦး၏ နောက်ပါးမှ ကူးတို့သမားမောင်ညို၏ အဖေနှင့်အမေသည် မျက်ရည်စမ်းစမ်း သုတ်ရင်း ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာသည်။

ဦးပဥ္စင်းသည် ချောင်းကမ်းထိပ်တွင် ရပ်သည်။ ယင်းမှနေကာ သမ္ဗန်ထဲရှိ အလောင်းကောင်ကြီးအား အချိန်အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ နံနက်ခင်း၏ တောက်ပသောနေခြည်အောက်ဝယ် ဦးပဥ္စင်း၏သင်္ကန်းရောင်သည် ရွှန်းအိသော ရွှေရည်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သည်။ လေတဖြူးဖြူးတိုးသောကြောင့် ကေသီအောက်နားသည် ချောင်းစပ်ရှိ လှိုင်းလုံးကလေးများအလား တလွန့်လွန့်လှုပ်ရှားသည်။ ထိုအချိန်သည် ၂ ဘက်သောချောင်းကမ်းထိပ်ရှိ လူများအားလုံး အပ်ကျသံကြားရမလောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားကြသည်။

ဦးပဥ္စင်းသည် မောင်ညို့အလောင်းမှ မျက်နှာလွှဲသည်။ ၂ ဘက်သော ချောင်းကမ်းထိပ်ရှိ ရွာသူရွာသားများအား မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်သည်။ လူအုပ်သည် ထိုအချိန်ထိ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြ။ အားလုံး လက်အုပ်ချီလျက် ငေးစိုက်နေကြသည်။

မကြာမီ သမ္ဗန်ထက်မှ တက်ရောက်လာသော ဦးမောင်ကြီးနှင့် နောက်ပါ

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

၄ ယောက်သည် ဦးပဥ္ဇင်းအနီး ရောက်လာကြသည်။ ၅ ယောက်စလုံး လက်အုပ်ချီလျက် ရဟန်းတော်အပါးသို့ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ ယင်းအခိုက် မောင်ညို့အမေသည် ဦးမောင်ကြီးနောက်ပါးမှ ပြေးထွက်လာသည်။

"တပည့်တော်မသားအဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦးဘုရား။ တပည့်တော်မရဲ့သားကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား အရှင်"

အဘွားအိုသည် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် သည်းထန်စွာငိုရှိုက်သည်။ ရဟန်းတော်၏ ခြေဖမိုး ၂ဖက်ပေါ်တွင် မျက်နှာကို အပ်သည်။ ဆို့နစ်သွားမလောက် ရှိုက်ရှိုက်ငင်ငင်ရှိလေသည်။

ဘေးဘီမှလူအများသည် အမယ်အို့အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စုတ်တသပ်သပ်ရှိကြသည်။ တချို့က ပင့်သက်ချသည်။ တချို့က ညည်းတွားရေရွတ်သည်။ သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

"သံသရာခရီးမှာ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောတွေဟာ ဒီအတိုင်းရှိနေမှာပဲ ဒါယိကာမကြီး။ ဒီဆင်းရဲတွေအားလုံးက လွတ်မြောက်နိုင်တာ နိဗ္ဗာန်တရားတစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် ကြိုးအားထုတ်ရမယ်။ သောကနှင့် ပရိဒေဝမီးတောက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ငြိမ်းသတ်ရမယ်။ သတ္တဝါမှန်သမျှ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သေခြင်းသဘောကို တတ်နိုင်သမျှ ဆင်ခြင်ရမယ်"

ဦးပဥ္ဇင်းသည် စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ရှည်လျားသော ပင့်သက်ကို ချသည်။ မောင်ညို့အဖေနှင့်အမေအား ကရုဏာပြည့်လျှမ်းသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။ အထိုက်အလျောက် သတိသံဝေဂယူဖွယ်ဖြစ်သော တရားဓမ္မစကားကို မိန့်ကြားသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဒကာကြီး"

သူကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ဦးပဥ္ဇင်းက မေးသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူအုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ သူတို့သည် ရှေ့နားသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာကြသည်။ တောင်ဘက်ချောင်းကမ်းထိပ်မှ လူအုပ်သည် ဝါးတံတားကို ကျော်ဖြတ်သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ လူအုပ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်ကြလေသည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါဘုရား"

ဦးမောင်ကြီးသည် ယင်းစကားမှ အစချီသည်။ နံနက်ခင်းက အကြောင်းရပ်များကို ပြန်လည်ကာ လျှောက်ထားသည်။ ကူးတို့သမားမောင်ညို၏ မိခင်သည် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးငိုယိုနေဆဲ ရှိသည်။

"ဦးပဥ္စင်းဟာ ဆရာတော်ဘုရားအမိန့်ကြောင့် မနေ့ညနေက ရွာပြန်မကြွ ဖြစ်တာပဲ ဒကာကြီး"

ရှင်ဓမ္မဝိလာသက အမိန့်ရှိသည်။ ဦးပဥ္စင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးရှိဟန်ဖြင့် အတန်ငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

"မှန်လှပါ့။ ပုလဲတော့ ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့ ဘုရား။ ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလက ပြန်ရောက်တယ်, ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်တယ်လို့တော့ တပည့်တော်တို့ မမေးရမပြန်းရသေးပါဘူး"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက လျှောက်တင်သည်။

"သမ္ဗန်ပေါ် ဆင်းကြည့်ရအောင်လား ဒကာကြီး"

"မှန်လှပါ့။ ကြည့်နိုင်ပါတယ် ဘုရား"

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူကြီးဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးလာဘတို့ ၂ ဦးတည်းသာ ဦးပဥ္စင်းနှင့်အတူ ကူးတို့သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လိုက်ပါသွားကြသည်။ ချောင်းကမ်းထိပ်တွင်ရပ်ကျန်သော ဦးဗလသည် သူနှင့်အဖော်ပြုရန် ရွာသားထဲမှာ တံငါသည် ၄-၅ ယောက်အား စိတ်ကြိုက်ရွေးထုတ်နေသည်။

ကူးတို့သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသော ရှင်ဓမ္မဝိလာသသည် မောင်ညို ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ထားသည်ကို အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်အကဲခတ်သည်။ စင်စစ် မောင်ညိုသည် လူပျော့တစ်ယောက် မဟုတ်။ အတော်ပင်အားခွန်ဗလ ကောင်းသည်။ ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ထားသောအခြေအနေမှာကား မည်သို့မျှ ပုလဲ မဖြစ်နိုင်။ ပုလဲလက်ချက် ဟုဆိုလျှင်လည်း ဘယ်လိုမျှ ယုတ္တိမတန်။ မောင်ညိုလို သန်မာထွားကျိုင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကသော်လည်းကောင်း, တစ်ဦးထက်ပို၍သော်လည်းကောင်း တုပ်စည်းချည်နှောင်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ဦးပဥ္စင်း ယူဆသည်။

mgyoe.com

"အရှင်ဘုရား။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့အနေဖြင့်တော့ အတော်ကလေး အတွေးရကြပ်ပါတယ်"

သူကြီးက တင်လျှောက်သည်။

ရှင်ဓမ္မဝိလာသသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထင်မြင်ချက် မပေး။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

"ငွေရယ် ကြေးရယ် ပါတယ်ထင်ပြီး လူဆိုးသူဆိုးတွေက လုပ်လေသလား။ တစ်စုံတစ်ရာ ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူကပဲ လုပ်လေသလား။ ပုလဲနှင့်ပတ်သက်လို့တော့ သံသယဝင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘုရား။ ကြိုးတုပ်တာကိုက အင်မတန် သေချာတယ်"

ကူးတို့သူကြီးဦးလာဘက တင်လျှောက်သည်။

ရဟန်းတော်သည် ထိုအချိန်ထိ ထင်မြင်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မပေး။ နှုတ်ဆိတ်မြဲ ရှိနေသည်။

ယခုအချိန်၌မူ ချောင်းကမ်းထိပ်မှလူအုပ်သည် တစ်စတစ်စ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ ချောင်းထိပ်တွင် လူ အတော်နည်းပါးသွားသည်။ ကျီးကန်းသိုက်ရွာသားများထဲမှ ၁ ယောက်စ–၂ ယောက်စသာ ကျန်တော့သည်။ စကြော့သားအချို့သည် ချောင်းနှင့်အတန်ငယ်လှမ်းသော သစ်ပင်ရိပ်များအောက်၌ထိုင်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေကြသည်။ ဦးဗလသည် နောက်ပါရွာသား ၆ယောက်နှင့်အတူ ချောင်းကမ်းထိပ်တစ်နေရာတွင်ရပ်လျက် ဦးမောင်ကြီး ဘာပြောမလဲ စောင့်နေသည်။

သို့နှင့် အချိန်အတန်ငယ်ရှိသည့်အခါ ရှင်ဓမ္မဝိလာသနှင့် ရွာသူကြီးရော ကူးတို့သူကြီးတို့ပါ ချောင်းကမ်းထိပ်သို့ ပြန်လည်တက်ရောက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း၌ပင် ညောင်တုန်းမြို့ဘက်မှခုတ်မောင်းလာသော မော်တော်တစ်စင်းသည် စကြော့ရွာဆိပ်ကမ်း၌ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်သည်။

မော်တော်မှာ အစိုးရမော်တော် ဖြစ်သည်။ ဆေးအဖြူရောင် ဖြစ်သည်။ မော်တော်ဦးပိုင်းအမိုးပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ယူနီယံဂျက်အလံကို ထိုးစိုက်ထားသည်။

ကမ်းခြေသို့ မော်တော်ဦးထိုးမိလျှင် ပုလိပ်အမှုထမ်း ၂ ယောက်သည်

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူတို့ ၂ယောက် ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင် မော်တော်ပေါ်ရှိ ပုလိပ်တစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ် ၂ လက်ကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

"သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ဟေ့။ ဒိပြင်လူပိုတွေ ပါမလာစေနှင့်။ နားလည်လား"

မော်တော်ပေါ်မှ ဌာနာပိုင်က လှမ်းပြောသည်။ ညောင်တုန်းပုလိပ်ဌာနမှ ဖြစ်သည်။ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့အမည်က ဦးဘကြိုင်။ အသားညိုသည်။ အတော်အတန် ဝသည်။ မျက်နှာမှာ 'သဘောကောင်းပါသည်, ဆိုးပါသည်'ဟု ပြော၍မလွယ်သော အပေါက်အဆက်မျိုး။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ပုလိပ်အမှုထမ်း ၂ ယောက်က တညီတည်း တပြိုင်တည်း ပြောသည်။ မြင့်မားသောကမ်းပါးထိပ်ပေါ်သို့ ဖိနပ်သံတစ်ဖုန်းဖုန်းမြည်အောင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေးတက်သည်။ ပြီးနောက် ရွာငယ်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ငါးလိုက်ချောင်းရှိရာမှ ရွာတွင်းသို့ပြန်လာသော ဦးမောင်ကြီးသည် ပုလဲနှင့် ပထမ တွေ့သည်။ မောင်ညိုနှင့်ပတ်သက်၍ ပုလဲအား မေးမြန်းသည်။ မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူး။ မသိကြောင်း ပြောသည်။ လှေကြုံစီးလာကြောင်း ပြောသည်။ အပြောင်းအလဲမရှိသောစကား ဖြစ်သည်။ အထစ်အငေါ့မရှိသော လေသံဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဦးမောင်ကြီးသည် နေအိမ်ရှိရာသို့ ဆက်လက်၍ လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြံဝင်းပေါက်အရောက်မှာ ပုလိပ်အမှုထမ်း ၂ ယောက်နှင့် ဆုံမိကြသည်။

"ဟော"

တွေ့တွေ့ချင်း ဦးမောင်ကြီးက လွတ်ခနဲဆိုသည်။

"ဌာနာပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ပါလာတယ်။ သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အပိုလူတွေ မပါစေနှင့်တဲ့။ ခု မော်တော်ပေါ်မှာ စောင့်နေကြတယ်"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ပြောသည်။

"အတော်ပဲ မောင်ရင်ရေ့။ အတော်ပဲ–အတော်ပဲ။ ဂတ်ကို အခုပဲ လာမလို့ ကွယ့်။ ကိစ္စက ပေါ်ပြန်ပြီလေ။ သေးသေးကွေးကွေးတော့ မဟုတ်ဘူးမောင်တို့ရေ။ ရာဇဝတ်မှု, လူသတ်မှုကြီး"

"လူသတ်မှု။ ဟုတ်လား"

ပုလိပ် ၂ ယောက်က ပြိုင်တူမေးသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ မောင်တို့ရာ။ လူသတ်မှုမှ ရောမလူသတ်မှုကြီး"

"ရွာရောက်လာတဲ့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို မသင်္ကာတာနှင့် မေးရင်း မြန်းရင်း လက်လွန်ခြေလွန်လုပ်လိုက်ကြပြီ ထင်တယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို အတော်ပဲ။ သူကြီးတော့ ဆုရဦးမယ်"

အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ပြောသည်။

ထိုအမှုထမ်းမျက်နှာကို ဦးမောင်ကြီး မော့ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည်။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

"ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုလဲ"

အမှုထမ်းက ထပ်မေးသည်။

"အသတ်ခံရတာ ကျုပ်တို့ရွာသားမောင်ရဲ့။ ကျုပ်တို့ရွာသား။ ကူးတို့ ခတ်တဲ့ မောင်ညို"

"ဟာ။ ဒီမှာတင်မေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟိုရောက်မှ တစ်လက်စာတည်း ပြောဗျာ သူကြီး။ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက လူသတ်မှုထက်အရေးကြီးတဲ့ သူပုန်ဗျ။ လာဗျာ၊ လာ လာ။ ၁၀ အိမ်ခေါင်းကော၊ ၁၀ အိမ်ခေါင်း"

ကျန်သောပုလိပ်အမှုထမ်းက ဦးမောင်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် အတင်းဆွဲသည်။

"သူပုန်။ ဟုတ်လား"

ဦးမောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ 'သူပုန် သူပုန်'ဟု သူ့ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သည်။

"သြော်–တယ်ခက်ပါကလားဗျာ။ ဟိုရောက်တော့ သူကြီး သိလိမ့်မယ်။

mgyoe.com

ဦးဗလ ဘယ်မှာလဲ၊ ဦးဗလ။ သူ့ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့ရမယ်တဲ့"

ပုလိပ်အမှုထမ်းက ဦးမောင်ကြီးအား အတင်းဆွဲပြန်သည်။ ၁ဝ အိမ်ခေါင်း ဦးဗလကိုလည်း အတွင်မေးသည်။

"နေပါဦးမောင်ရယ်။ ကျုပ် အဝတ်ကလေး လဲလိုက်ပါရစေဦးလား။ ကိုဗလကို ကျုပ် ခေါ်ပေးပါ့မယ်"

"ဟာ–အဝတ်လဲဖို့ မလိုပါဘူးဗျ။ ဘိုင်စကုတ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်မှ ခင်ဗျား အဝတ်လဲဗျာ။ ဌာနာပိုင်နှင့်တွေ့မှ ခင်ဗျားလူသတ်မှုလည်း ပြော"

"ဟုတ်တယ်သူကြီး။ မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်ဗျ"

ကျန်သော ပုလိပ်အမှုထမ်းကပါ ပြောလေသည်။

"ကဲ–ကဲ။ ဒီလိုဆိုရင်"

ဦးမောင်ကြီးသည် နေအိမ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လူတစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထိုသူအား ဦးဗလရှိရာ ငါးလိုက်ချောင်းသို့ စေလွှတ်သည်။ ထိုနောက်မှ ပုလိပ်အမှုထမ်း ၂ ယောက်နှင့်အတူ မော်တော်ဆိပ်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

မော်တော်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဌာနာပိုင်ဦးဘကြိုင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုကံရတို့အား ဦးမောင်ကြီး တွေ့ရသည်။ သူ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး, မမြင်ဘူးသော ပုလိပ်အမှုထမ်းအချို့နှင့် မျက်နှာစိမ်း ၂ ယောက်လည်း ပါရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ ချောင်းကြီးရွာသူကြီးဦးညွန့်မောင် ဟု ထင်သည်။ ရုံးပြင်ကနားများတွင် ၃–၄ ကြိမ် တွေ့ဖူးသည်။ စင်စစ် သည်မော်တော်ကိုပင် ယခုတစ်ကြိမ်သာ ဦးမောင်ကြီး မြင်ဖူးသည်။

ဦးမောင်ကြီးသည် ဌာနာပိုင်ဦးဘကြိုင်နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံကြသည်။ ဦးမောင်ကြီး အိမ်မှာ ဦးဘကြိုင်၏စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးဘကြိုင်နှင့် တွေ့တွေ့ချင်း ကူးတို့သမားမောင်ညို သေဆုံးရသည့်ကိစ္စကို ဦးမောင်ကြီးက

mgyoe.com

 e.com SAMPLE BOOK

တိုင်ကြားသည်။ စကားတစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင်–

"နေဦးဗျ သူကြီး။ နေဦး–နေဦး။ ခင်ဗျားရွာက လူသတ်မှုကိစ္စကို နောက်ပြီးတော့မှ ပြော။ ကျုပ်တို့ကိစ္စက လူသတ်မှုကိစ္စထက် အများကြီး အရေးကြီးတယ်။ ကျုပ်တို့သိချင်တာ မေးပါရ မြန်းပါရစေဦး။ နောက်ပြီးမှ ခင်ဗျားကိစ္စကို ငါးလိုက်ချောင်းလိုက်ကြည့်သင့် ကြည့်မယ်ဗျာ"

ဌာနာပိုင်က လက်ဝါးကာပြရင်း ပြောသည်။

ဦးမောင်ကြီး ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်။ နှုတ် အ,သွားသည်။ ဌာနာပိုင်သည် ထိုအခါမှ သူတို့၏လာရင်းကိစ္စကို စစ်မေးလေသည်။

"သူကြီးရွာကို မနေ့က ဧည့်သည်လူစိမ်း ရောက်သလား"

"ဗျာ–ဧည့်သည်လူစိမ်း။ ဟုတ်လား"

"အေးပေါ့ဗျ။ လူစိမ်းသူစိမ်း ယောကျ်ားတစ်ဦးတလေပေါ့"

"ဟင့်အင်း။ မရောက်ဘူးခင်ဗျ။ ယောကျ်ားလည်း မလာဘူး, မိန်းမလည်း မလာဘူး ခင်ဗျ"

"ဒီမနက်ကော"

"မရောက်ပါဘူး ဌာနာပိုင်ကြီး"

"သေချာတယ်နော်"

ရာဇတ်အုပ်ကိုကံရက ဝင်ထောက်သည်။

"ခုတလော ကျွန်တော့်ရွာကို ဘယ်ဧည့်သည်မျှ မလာဘူးခင်ဗျ"

ဌာနာပိုင်သည် ဦးမောင်ကြီးအား ခေတ္တ စကားဖြတ်သည်။ သူ့ဘေးတစ်ဘက်ရှိ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုကံရဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"ကဲ–ကိုကံရ။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက အမှုထမ်း ၃ ယောက် ခေါ်ပြီး ကျီးကန်းသိုက် သွားဗျာ။ သူကြီးကိုထွန်းဆိုင်ကို မေးမြန်းကြည့်။ အကြောင်းမထူးရင် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့ဗျာ။ တကယ်လို့ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ရှိရင် ကျုပ်ဆီ လှမ်းပြီး အချက်ပေးလိုက်ပေါ့။ စက္ကော့ရွာသား ၃–၄ ယောက်ကို အဖော်ခေါ်သွားဗျာ။ ဟုတ်လား"

ဌာနာပိုင်၏စကားအဆုံးတွင် ရာဇဝတ်အုပ်သည် ပုလိပ်အမှုထမ်း

mgype.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

၃ယောက်အား ခေါင်ငင်ကာ မော်တော်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသွားသည်။ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ဦးဗလ ရောက်လာသည်။ ဌာနာပိုင်က ဦးဗလအား ထိုင်ရန်နေရာ ညွှန်ပြသည်။ ဦးဗလသည် ဦးမောင်ကြီးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဌာနာပိုင်သည် ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။ မီးခိုးငွေ့များကို လေထဲမှုတ်ထုတ်ရင်း သူသိလိုသောအကြောင်းအချက်များကို ဆက်လက်၍ မေးမြန်းသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် မနေ့မနက်ခင်းလောက်ကနေပြီး ညမိုးချုပ်အထိပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ မျက်နှာစိမ်းယောက်ျား တစ်ဦးတလေဟာ ခင်ဗျားတို့ ရွာကဖြတ်သန်းသွားတာ မတွေ့မိဘူးလား။ အဲ–အဲ နေဦးဗျ။ နေဦး။ အဲဒီလူပုံပန်းကို ကျုပ်ပြောပြဦးမယ်"

ဦးဘကြိုင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။ စကား ဆက်၍ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် စာအုပ်ငယ်ပေါ်ရောက်လိုက်, သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းမျက်နှာပေါ် ရောက်လိုက်နှင့် ရွှေ့လျားနေသည်။

"နာမည် ကိုပညာ*။ အသက် ၃၀ ခန့်။ အသားလတ်လတ်။ ဒေါင်ကောင်းကောင်း။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး။ စကားပြောရင် အသံ နည်းနည်းသြတယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသားရှိတယ်"

ဦးဘကြိုင်သည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားကို ထပ်မံ၍ဆက်သည်။

"ဒီလူက ကျောင်းဆရာ။ ဒါပေမယ့် အစိုးရကျောင်းဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ရွာက စုပေါင်းထောက်ပံ့ထားတဲ့ ကျောင်းဆရာ။ ဒီလူဟာ သိုင်းတို့, ဗန်ဒိုတို့ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်။ ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိတယ်။ စာတွေ, ဘာတွေလည်း အင်မတန်ဖတ်သတဲ့။ ကဲ–အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီလူကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး"

* နောက်ပိုင်း 'ကိုမင်းဒင်'နှင့် နာမည်လွဲနေသည်ဟု ယူဆရသည်။

mgyoe.com

 e . com SAMPLE BOOK

ဌာနာပိုင်သည် စကားဆုံးလျှင် စာအုပ်ငယ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးဗလတို့အား 'ဘယ်လိုလဲ'ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကြည့်သည်။

သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရုံမျှလွဲ၍ တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေထွက်မလာ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ပုလိပ်အမှုထမ်းများအနက်မှ ၂ ဦးသောအမှုထမ်းသည် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် တစ်ယောက်, ပဲ့ပိုင်းတွင် တစ်ယောက် ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ကမ်းခြေဟိုသည်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ ဝါးရုံတောနှင့် ကိုင်းတောများကို လေတိုးသဖြင့် တရှဲရှဲလှုပ်ရှားသည့်အခါ လူတစ်ယောက်တလေ ထွက်ပေါ်လာမည့်အလား သူတို့ မျက်လုံးဝိုင်းနေသည်။

"အဲဒီလိုလူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ"

သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်းက တစ်ဦးတည်းဖြေသည်။

"အင်း။ ဟုတ်မှာပဲဗျာ။ ရာဇဝတ်မင်းအယူအဆနှင့် မအူပင်ဌာနာပိုင်ဦးဘခင်ရဲ့အယူအဆဟာ မလွဲနိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်။ ဒီလူဟာ မအူပင်, ညောင်တုန်း, ပန်းတနော်နှင့် ဓနုဖြူတို့က သခင်ခေါင်းဆောင်တွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူကြီးတို့ရွာကလေးမှာ ဝင်ခိုမှာမဟုတ်ဘူး။. သခင်ခေါင်းဆောင်တွေ အများဆုံးရှိတဲ့ ညောင်တုန်းလို, ဓနုဖြူလိုမြို့ကြီးတွေမှာ ဝင်ခိုရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ညောင်တုန်းကိုတော့ ဒီလူ ရောက်မလာဘူး။ ဓနုဖြူမှာရှိဖို့ ကျိန်းသေတယ်ဗျာ"

ဌာနာပိုင်ကြီး ဦးဘကြိုင်က ပြောသည်။

ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးဗလသည် ယင်းကိစ္စ, ယင်းပြဿနာကို လိပ်ပတ်လည်အောင် မသိကြ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ၂ ဦးစလုံး တစ်စုံတစ်ရာ အမေးအဖြေလည်း မပြုကြ။ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။

"ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့ မောင်ပိန်။ မနေ့က ညဦးပိုင်းမှာ မိုးသက်ကြီးမကျခင် ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးနှင့် မင်းတို့လူစုဟာ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ အချိန်အတော်ကြာကြာ ရှာကြသေးတယ်မဟုတ်လား"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဦးဘကြိုင်က အမှုထမ်းတစ်ယောက်ရှိရာသို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ မနေ့ညက မိုးသက်လေပြင်းမကျခင် မော်တော်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေနှင့် ဟိုထိုးဒီထိုး ရှာကြသေးတယ် ခင်ဗျ။ ချောင်းကြီးရွာကထွက်လာကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှမနားဘူး ခင်ဗျ။ ဟိုဘက်ကမ်းရော ဒီဘက်ကမ်းရော ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ကြည့်လာကြတယ်။ နောက်ပြီး ချောင်းကြီးရွာထဲက ကျွန်တော်တို့သတင်းရတာဟာ ဒီလူဟာ သခင် အဆက်အသွယ်တွေရှိနေတဲ့ ညောင်တုန်းနှင့် ဓနုဖြူ တစ်မြို့မြို့ကို ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ချောင်းကြီးသူကြီး ဦးညွန့်မောင်ကပြောတယ် ဆရာ"

မောင်ပိန် အမည်ခံပုလိပ်အမှုထမ်းက မော်တော်ပေါ်တွင် အတူပ လာသော ချောင်းကြီးသူကြီး ဦးညွန့်မောင်အား မေးထိုးပြရင်း ဌာနာပိုင်ဦးဘကြိုင်၏ အမေးကို ဖြေသည်။

စင်စစ် မောင်ပိန်မှာ ညောင်တုန်းမြို့ ပုလိပ်ဌာနမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်။ မအူပင်မြို့ ပုလိပ်ဌာနမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် မနေ့ကပင် မအူပင်မြို့မှ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်ကလေး၊ ဌာနာပိုင် ဦးဘခင် တို့နှင့်အတူ သူပုန်ကြီး ကိုပညာအား လိုက်လံဖမ်းဆီးရာတွင် ပါလာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဌာနာပိုင်ကြီး။ မောင်ပညာဟာ ဌာနာပိုင်ကြီးတို့ ညောင်တုန်းကို ဝင်မခိုဘူးဆိုရင် ဓနုဖြူမှာရှိမှာ သေချာတယ် ခင်ဗျ။ လူနေ အင်မတန်ကျဲတဲ့ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးတွေမှာတော့ ခိုဖို့ကပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

ချောင်းကြီးသူကြီး ဦးညွန့်မောင်က ပြောသည်။ ထိုသူမှာလည်း ယမန်နေ့ ကပင် မအူပင်ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်ကလေးတို့နှင့် အတူပါလာသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မနေ့ကတစ်နေ့ခင်းလုံး၊ ညဦးတစ်ချိန်လုံး တရားခံပြေး ကျောင်းဆရာကိုပညာအား အပူတပြင်းလိုက်လံ၍ ရှာဖွေကြသည်။

ချောင်းကြီးရွာမှ ညောင်တုန်းမြို့အထိ ဝဲယာကမ်းခြေတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို လည်းကောင်း၊ ချောင်းကြိုချောင်းကြား ရှိရှိသမျှကို လည်းကောင်း မော်တော်ကို

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခုတ်မောင်းစေသည်။ ကိုပညာအား ကြမ်းပိုးရှာ,သန်းရှာ ရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူပုန်ကြီးကိုပညာ၏ အရိပ်အငွေ့ကိုမျှ သူတို့မတွေ့ရ။ ဗြိတိသျှတော်လှန်ရေးသမား သူပုန်ကြီးကိုပညာသည် မြေလျှိုး၍ မိုးသို့ပျံလေသလား မသိ။ သူတို့လက်တွင်းမှ လွတ်ကျွတ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေသည်။

မအူပင်ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်ကလေးကမူ 'သူပုန်သူကန် ကိုပညာအား အသေပစ်သတ်မည်'ဟူ၍ လည်းကောင်း, ကြက်များလို လည်လိမ်ပစ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ကြိမ်းဝါးရေရွတ်၏။ သေနတ်တပြင်ပြင် အံတကျိတ်ကျိတ် လုပ်၏။ ဒေါသအကြီးအကျယ်ပွလျက် လက်အောက်ပုလိပ်အမှုထမ်းများအား ကုလားသံပါပါနှင့် အင်္ဂလိပ်လိုမပီမသ ဆဲရေး၏။

သို့ရာတွင် တစ်ခုခက်သည်မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုပညာဆိုသူအား ဖြူသလား,မည်းသလား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး။ ပုလိပ်သတင်းပေး ဘဖြိုး၏ပြောကြားချက်အရဖြင့်သာ ကိုပညာ၏ပုံပန်းကို ခန့်မှန်းနိုင်ရုံမျှ ရှိလေသည်။

"သူကြီးကလည်းဗျာ။ ကိုယ့်ရွာက လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်။ ဘယ်လို အကြံအစည်ရှိတယ် ဆိုတာမှ ခပ်စောစောက မသိဘဲကိုးဗျ။ ခုတော့ အပ်လောက်နှင့် ထွင်ရမယ့်ကိစ္စဟာ ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်နေရပြီ။ အင်း–ဒါတောင် မလွယ်ဘူးဗျို့"

ဦးဘကြိုင်က သူကြီးဦးညွန့်မောင်ဘက် လှည့်ပြောသည်။ ဌာနာပိုင်သည် စိတ်အတော်ရှုပ်သလို ခေါင်းကို နာနာကုတ်လေသည်။

ဌာနာပိုင့်စကားကြောင့် ဦးညွန့်မောင် အတန်ငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စင်စစ် ချောင်းကြီးသူကြီး ဦးညွန့်မောင်သည် သူပုန်ကြီးကိုပညာ၏ လုပ်ရပ်ကိုင်ရပ်များနှင့် အကြံအစည်များကို မသိ သူတော့ မဟုတ်။ ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ သူက ကိုပညာအား ကြည်ညိုသည်။ အလေးအနက် ထားသည်။ တိတ်တိတ်ပုန်းအားပေးသည်။ အထောက်အပံ့ များစွာပြုသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူကြီးသည် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးကို မလိုလားပေ။ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် 'သေပန်း ပွင့်နေချေပြီ' ဟု ဦးညွန့်မောင် ယူဆသည်။ ပြီး 'ဒင်းတို့အင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာပြည်မှ ခပ်မြန်မြန်

mgyoe.com

ပြေးရပါစေ။ ဆိုင်းမပါဗုံမပါ ပြေးရပါစေ။ ဒါမှ ငါတို့တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်လပ်မည်’ ဟု ဆုတောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် သူကြီးဦးညွန့်မောင်သည် တို့ဗမာသခင်များနှင့်လည်း အသိအသိပ်အဆက်အဆံရှိသူ ဖြစ်သည်။ ကိုပညာမှဆက်နွယ်လျက် ညောင်တုန်းမှ သခင်ချမ်းငြိမ်းသည် ဦးညွန့်မောင်၏ နိုင်ငံရေးသြဝါဒစရိယ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုပညာ စ ရှောင်ရတိမ်းရသည်မှာ သူကြီးဦးညွန့်မောင်နှင့် ချောင်းကြီးရွာသားများ မကောင်းလို့တော့ မဟုတ်။ သူကြီးရာထူးကို တပ်မက်သော သစ္စာဖောက်ရွာသား ဘဖြိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘဖြိုးက မအူပင်မြို့ ပုလိပ်ဌာနတွင် သွားရောက်၍သတင်းပေးသည်။

“ဒီသူငယ် ကျွန်တော့်ရွာကိုရောက်လာတာ အလွန်ဆုံး ၂ နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ် ဌာနာပိုင်ကြီး။ ဒီသူငယ်ဟာ စာတတ်ပေတတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရွာက ကလေးတွေကို စာသင်ပေးချင်တယ် ပြောတာနှင့် တစ်ရွာလုံးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ကျောင်းကလေးဘာလေး ဆောက်ပေးတာပါ။ နောက်ပြီး သူ နေတာထိုင်တာ ဆက်ဆံတာက ရိုးရိုးအေးအေး ခင်ဗျ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုမျှ သံသယမဖြစ်မိဘူးပေါ့ ခင်ဗျ”

ဦးညွန့်မောင်က ပြောသည်။ သူ့လေသံဟန်က အေးအေးညောင်းညောင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ သူကြီး ညံ့သေးတာပေါ့ဗျ။ ဒီလိုလူစားက ဘယ်တော့မှ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာမလုပ်ဘူး။ သူတို့က ကြောင်လက်သည်းဝှက်ဗျ။ အလကားနေရင်း မီးအိုးပျောက်အိုး မဖောက်ဘူး။ အဲဒီလူစား ကြောက်ရတာ။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဒီလူဟာ သူကြီးရွာက လူရွယ်လူလတ်တွေကို သိုင်းတို့, ဗန်တိုဗန်ရှည်တို့ သင်ပေးဆိုဗျ”

ဌာနာပိုင်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဒါက ဒီလိုပါဌာနာပိုင်ကြီး။ ကျေးရွာကာကွယ်ရေး အတွက်ပါ။ သူခိုးဘေး, ဓားပြဘေး ကြုံလာရင်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဌာနာပိုင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး–

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အေးပေါ့ဗျာ–အေးပေါ့။ ကောင်းပေါ့–သိပ်ကို ကောင်းပေါ့။ ခုတော့ ခင်ဗျားကျောင်းဆရာဟာ အစိုးရကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်မယ့် သူပုန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဟုတ်လား။ သူပုန်မှ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်။ မအူပင်အရေးပိုင်ရော, ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရော မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်နေတဲ့ ဇရာမအဓိပတိ သူပုန်ကြီး"

ဌာနာပိုင်ဦးဘကြိုင်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်သည်။

"အား။ အဓိပတိသူပုန် ဆိုပါကလား"

ဦးဗလက လွတ်ခနဲ ယောင်ယမ်းသည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူပုန်–သူပုန်။ တိုင်းပြည်ကိုမီးရှို့မယ့် သူပုန်။ တို့ဗမာ သခင်တွေ, သခင်မတွေ အော်ဟစ်နေတာ ခင်ဗျားတို့ မကြားဘူးလား။ 'မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ရှို့။ သူပုန် သူပုန်–ထထ' ဆိုတာလေ"

ထိုစကားပြောသူမှ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်ကုပ်ထိုင်နေသော ပုလိပ်သတင်းပေး ဘဖြိုး ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင်။ မင်းကိုမေးမှ ပြောစမ်းကွာ။ မင်းကိုမမေးသမျှ တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မစွက်နှင့်။ နားလည်လား။ ခေါင်းရှုပ်ရတဲ့အထဲ မင်းက တမျောက်"

ဦးဘကြိုင်က အော်လိုက်သည်။ ဘဖြိုး ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။ ဘဖြိုးသည် ပုလိပ်သတင်းပေးဖြစ်သော်လည်း ဦးဘကြိုင်တစ်စုက မလိုလား။ ဦးဘကြိုင်တို့ လူစုတွင် ဘဖြိုး မစားသာ။

ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်ကလေးကသာ သူပုန်ကိုပညာအား ဖမ်းဆီး၍ မိခဲ့လျှင် ဘဖြိုးအား ချောင်းကြီးသူကြီး ဖြစ်စေရမည်'ဟု ပြောထားသည်။

ဘဖြိုးသည် ရွာသူကြီး ဦးညွန့်မောင်နှင့်အတူ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး မော်တော်နှင့် ပါလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ 'သူပုန်ကိုပညာအားတွေ့ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်မျိုးကြီး ငဘဖြိုးကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးပေးပါမည် ဘုရားဟု ဦးမောင်ကလေးအား သံတော်ဦး တင်ထားသည်။ ထိုစဉ်ကပင် 'ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ ဘဖြိုးရာ' ဟု သူကြီးဦးညွန့်မောင်က ဝမ်းတွင်းကျိတ် ကြုံးဝါးထားသည်။

mgyoe.com

တကယ်ဆိုတော့ ညောင်တုန်းဌာနာပိုင် ဦးဘကြိုင်နှင့် ညောင်တုန်းပုလိပ်ဌာနာတစ်ခုလုံးကပင် ဘဖြိုးအပေါ် မကျေနပ်ကြ။ အတော့်ကို မျက်မုန်းကျိုးကြသည်။ ကိုပညာကိစ္စတွင် ဘဖြိုး လူလည်လုပ်ကြောင်း အားလုံးက နားလည်ကြသည်။ ဘဖြိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း 'အ,သာ အ,တယ် ပန်းမြိုင်လယ်ယိုးဒယားမှ ဆိုချင်သောလူစား' ဖြစ်သည်။

စင်စစ် သူပုန်ကိုပညာကိစ္စ၌ ဘဖြိုး သတင်းပေးခြင်းပေးလျှင် ညောင်တုန်းပုလိပ်ဌာနအား သတင်းပေးရမည်။ မအူပင်သည် ဒိစတြိတ်မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ညောင်တုန်းသည် မအူပင်၏လက်အောက်ခံမြို့ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချောင်းကြီးရွာဆိုသည်မှာလည်း ညောင်တုန်းပုလိပ်ဌာနာက ပိုင်ဆိုင်သည့် ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စတွင် ဘဖြိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း 'ပိုင်ပြီ' ဟူသောတွက်ကိန်းနှင့် လူပါးလူနပ် လုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရွာလွန်၍ ရွက်တိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ညောင်တုန်းဌာနာပိုင် ဦးဘကြိုင်၏တွက်ဆမှုက တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဘဖြိုးသည် သူပုန်ကိုပညာအား ဖမ်းဆီး၍မိသည့်တိုင် မည်သို့မျှ သူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဟု အခိုင်အမာယူဆထားသည်။ အကယ်၍ ခွေးရူးကောင်းလျှင်လည်း တမွန်းတည့်။

မှန်သည်။ သူပုန်ကိုပညာ့ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာသောအချိန်မှာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီတော်လှန်ရေးများ အကြီးအမားလှုပ်ရှားနေချိန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆုတ်ခွာထွက်သွားရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအခြေအနေများကိုလည်း ဌာနပိုင်ဦးဘကြိုင်က ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ထားပေသည်။

စင်စစ် ဦးဘကြိုင်သည် နိုင်ငံရေးဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသူ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်။ ဦးဘကြိုင်၏ ဆွေမျိုးရင်းချာအချို့သည် ရာဇဝတ်ဘက်အရာထမ်းအမှုထမ်းများ အဖြစ်ဖြင့် ရန်ကုန်, မော်လမြိုင် စသောမြို့ကြီးများတွင် ရှိကြသည်။ ဦးဘကြိုင်သည် ယင်း ဆွေမျိုးသားချင်းများထံမှ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို လည်းကောင်း, တို့ဗမာသခင်များ၏ ဗြိတိသျှအစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများကိုလည်းကောင်း အတော်ပင် သိကြားထားသူ ဖြစ်သည်။ တကယ်

mgyoe.com

 oe.com SAMPLE BOOK

ဆိုတော့ ဦးဘကြိုင်တို့ အုပ်ချုပ်နေရသော ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်ရှိ တို့ဗမာသခင်များကိုယ်တိုင်ကပင် ဗြိတိသျှအစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှု၌ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

မကြာမီအချိန်က ရန်ကုန်ဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး သခင်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောင် အတန်ကြာသည့်အခါ သခင်အောင်ဆန်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ရုပ်ဖျက်၍ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် မျိုးချစ်မြန်မာလူငယ်အချို့တို့အား စစ်ပညာသင်ကြားရန် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်းဖြင့် ရန်ကုန် စုံထောက်ဘက်ဌာနတွင် အမှုထမ်းနေသော ညီတစ်ယောက်ထံမှ ဦးဘကြိုင် ကြားသိထားရသည်။

ယခုအချိန်၌မူ ဘီအိုင်အေ ခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်များသည် တနင်္သာရီတိုင်းရှိ ထားဝယ်မြို့ကိုပင် သိမ်းပိုက်ထားသလိုလို သတင်းအစအနကိုလည်း မော်လမြိုင်တွင်ရှိနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ယောက်ထံမှ ဦးဘကြိုင် ကြားရပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘကြိုင်သည် ညောင်တုန်းမြို့ ဌာနာပိုင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေရသော်လည်း သိပ် စိတ်မပါလှ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆက်လက်၍အုပ်ချုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တစ်ထစ်ချယူဆပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူပုန်ကိုပညာအား လိုက်လံဖမ်းဆီးရမည့်ကိစ္စ၌ ဦးဘကြိုင် စိတ်ထဲက အလေးအနက်သဘောမထား။ လူမြင်၍ ကောင်းရုံ, ဝတ္တရားကျေပွန်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် ဤအချိန်ဤအခါ၌ ဤအလုပ်မျိုးသည် လူမိုက်ကိုနှင်းတောတိုးခိုင်းခြင်း ဟူ၍လည်းကောင်း, တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက ရွံရှာမုန်းတီးသောအလုပ်မျိုး ဟူ၍လည်းကောင်း ဦးဘကြိုင် ယူဆသည်။

ထိုအခါ စက္ကော့ရွာလူသတ်မှုကိစ္စ ဆိုသည်ကိုလည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်ဟူ၍ ဦးဘကြိုင် သဘောမပိုက်နိုင်၊ ကမ္ဘာမီးလောင်ရာတွင် ပိုးစုန်းကြူးလက်ခြင်း ဟူ၍ ဦးဘကြိုင် သဘောထားလေသည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

မော်တော်ပေါ်တွင် ယင်းသို့ရှိနေခိုက် ကျီးကန်းသိုက်ရွာသို့သွားကြသော ရာဇဝတ်အုပ် ကိုကံရနှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်းများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ကျီးကန်းသိုက်ရွာတွင် ယခုရက်များအတွင်း ဧည့်သည့်လူစိမ်း တစ်ဦးမျှ မရောက်ရှိကြောင်း, တစ်ရွာလုံး၏အခြေအနေကိုလည်း ရွာသူကြီးနှင့်အတူ လှည့်ပတ် လေ့လာခဲ့ကြောင်း, အကယ်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော သူပုန်ကိုပညာဆိုသူအား တွေ့ရှိပါက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပြီး ညောင်တုန်းဌာနာသို့ အမြန်ဆုံးပို့ဆောင်ပေးရန်နှင့် ထိုသူ၏ပုံပန်းကိုပါ သူကြီးအား ပြောပြခဲ့ကြောင်း ရာဇဝတ်အုပ်က ပြောလေသည်။

"ဟုတ်ပြီပေါ့ဗျာ။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးယူဆသလို ဓနုဖြူမှာ ရှိဖို့များတယ်။ ကဲကဲ–သူကြီး။ ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စက သူပုန်ကိုဖမ်းရအောင် လာတဲ့ကိစ္စဗျ။ ဒီတော့ ခုနက ကျုပ်ပြောသွားတဲ့လူဟာ သူကြီးရွာကိုများ ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ဂတ်ကို အကြောင်းကြားပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လား။ အဲ အဲ–တကယ်လို့များ ဖမ်းနိုင်ဆီးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း ဖမ်းခဲ့ပေါ့။ အဲလိုများဆိုရင်တော့ဗျာ သူကြီးရော, ၁၀ အိမ်ခေါင်းရော နာမည်ကောင်းလှက်မှတ်တို့, ငွေဆုတို့ ဆုရမှာ ဟဲဟဲ"

လူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေသောကြောင့်လည်း ဌာနာပိုင်ဦးဘကြိုင်က အရွှန်းဖောက်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲက 'ဒီဘူတာကြီး ၂ ယောက် အဟုတ်များ ဖမ်းနေမှဖြင့် ချောက်ပဲ' ဟု စိုးရိမ်မိလေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမယ့် သူပုန်ဆိုတော့ အရမ်းကာရော မလုပ်ဝံ့ဘူးခင်ဗျ။ မတော်မဆ ပစ်ခတ်သွားမှဖြင့်ဗျာ။ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်ကြီး ကလည်း–

ဦးမောင်ကြီး စကားမဆုံး။

"တိုင်းပြည်ကြီးက ဘာဖြစ်လဲဗျ။ အဘိုးကြီး–စကားပြောတာ ကြည့်ပြော နော်။ အသက်အရွယ်ကြီးမှ သူကြီးတန်မဲ့ အဖမ်းအဆီးခံနေရဦးမယ်နော်"

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုကံရက ဦးမောင်ကြီးအား နောက်လိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အောင်မလေး–မလုပ်ပါနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ မလုပ်ပါနှင့်။ ကျုပ်က သူကြီးလုပ်နေပေမယ့် ထောင်ဆိုရင် ကြောက်လွန်းလို့ ခြင်ထောင်ထဲတောင် မအိပ်ရဲဘူး"

ဦးမောင်ကြီးက လက် ၂ ဖက်မြှောက်လျက် မဲ့မဲ့ရှုံ့ရှုံ့ပြောသည်။

သူ့ကို လူတွေအားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

"ကဲ–ကျုပ်တို့ကိစ္စ ပြီးပြီ။ ဆို ခင်ဗျားကိစ္စ။ အဲ–လိုရင်းကို တိုတို တုတ်တုတ်ပြော။ ကျုပ်တို့က ခနဖြုကို ခရီးဆက်ရဦးမယ်။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းနှင့် မအူပင်ဌာနာပိုင်ဟာ မနေ့က တစ်နေ့လုံးခရီးပန်းလာလို့ ညောင်တုန်းမှာ အနားယူ ကျန်ရစ်တယ်။ ခု ကျုပ်တို့စီးလာတာ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းမော်တော်"

ဦးဘကြိုင်က ပြောသည်။

"ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက ပြောရမယ်ဆို ဒီလိုခင်ဗျ"

သူကြီးဦးမောင်ကြီးက ထိုစကားမှ အစချီသည်။ ကူးတို့သမားမောင်ညို သေဆုံးရပုံကို ခပ်တိုတို ပြောသည်။ ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလကလည်း အတော်အတန် ဝင်ထောက်သည်။ သူတို့ပြောစကားတွင် ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရွာသူ ပုလဲအကြောင်းလည်း ပါသည်။ သို့နှင့် သူတို့စကားသည် မကြာမီ ပြီးပြတ်သွားသည်။

"အင်း။ သူကြီးနှင့် ၁၀ အိမ်ခေါင်း ပြောပုံအလိုအရတော့ အတော်ကလေး အဆန်းသားပဲ။ ကဲ–ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ငါးလိုက်ချောင်း သွားကြမယ်။ ဟိုရောက်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး စီစဉ်မယ်။ အဲ–ခုနက ခင်ဗျားတို့ပြောသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ခေါ်မေးသင့် မေးရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာက ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းကို ကျုပ်တို့ သိနေသားပဲ။ ဒီကိုယ်တော်ဘွဲ့က ရှင်ဝိလာသ။ ဟိုတုန်းက ကျုပ်အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွနေသားပဲ။ ကျုပ်အိမ်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂတ်ဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ဆိုပါ တော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့သားမယားများ အခါကြီးရက်ကြီးဆိုရင် ဒီကိုယ်တော်ဆီမှာ သီလ ယူနေကြတာပဲ။ ဒီဦးပဥ္စင်း အသက် သိပ်မကြီးသေးပါဘူး။ သီလသိက္ခာ လည်း ကောင်းပုံပဲ"

ဌာနာပိုင်သည် စကားဖြတ်လိုက်သည်။ မော်တော်အမှုထမ်းများအား

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ငါးလိုက်ချောင်းရှိရာသို့ မော်တော်ကို အမြန်ဆုံး ခုတ်မောင်းခိုင်းသည်။ နောက်တော့ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

နောက်ပြောသောစကားများမှာ ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်ရှိ အရှေ့တောင်ညို ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ကျောင်းနေရဟန်းတော်များအကြောင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဦးဘကြိုင်တို့ ပုလိပ်ဌာနတစ်ခုလုံးသည် အရှေ့တောင်ညိုကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဆွမ်းဒကာကွမ်းဒကာများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဆရာတော်ဘုရား၏ပညာဂုဏ်,သီလဂုဏ်ကို သိကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေရဟန်းသံဃာတော်တို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကိုလည်း သိကြပြီးဖြစ်သည်။

"တစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ။ တကယ်လို့ လိုအပ်ရင် ကျုပ်တို့ ညောင်တုန်းပြန်ရောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းဟာ မနေ့က ဘယ်မှာ ရှိတယ်, ဘယ်အချိန်ထိ ရှိတယ်, ညက ဘယ်မှာကျိန်းတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ်။ အဲ–သူကြီး ခုနပြောတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဗျ"

ဦးဘကြိုင်က မေးသည်။

"ပုလဲ"

၁၀,အိမ်ခေါင်းဦးဗလ ဖြေသည်။

"သူက ဘယ်လိုလဲ"

"သူကလား။ သူက အမေမုဆိုးမကြီးနှင့် နေရတယ်။ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အမေကြီးက ကောင်းကောင်းမမာရှာဘူး။ ဌာနပိုင်ကြီးတို့တွေ့ချင်ရင် ခေါ်ပေးပါမယ်"

သူကြီးက ပြောသည်။

ဦးဘကြိုင်ရော ရာဇဝတ်အုပ်ကိုကံရတို့ပါ တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမပေး။ စဉ်းစားတွေးတောဆဲ ရှိသည်။

မော်တော်သည် ငါးလိုက်ချောင်းအနီး ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ထိုးကပ်လိုက်သည်။ အတက်အဆင်းကောင်းသောနေရာ ဖြစ်သည်။ နုံးမြေ မဟုတ်၊ သဲမြေ ဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် မြက်ပင်များ ပေါက်နေသည်။ အထက်ပိုင်းကျသောနေရာတွင် ကိုင်းတောများ ဖြစ်သည်။ ငါးလိုက်ချောင်းမှနေ၍

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကြည့်သော် စက္ကော့ရှာဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြင်နိုင်သည်။ အတန်ငယ်တော့ လှမ်းသည်။ ရှင်ဓမ္မဝိလာသ သီတင်းသုံးရာကျောင်း ဖြစ်သည်။

ဌာနာပိုင်အမှူးပြုလျက် လူအားလုံးလောက်ပင် ကူးတို့သမ္ဗန်ပေါ်မှ မောင်ညို့အလောင်းကို သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုကြသည်။ မော်တော်ပေါ်တွင် အစောင့်ပုလိပ် ၃ ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။ စောစောက သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ အောက်တွင် စုဝေးကျန်ရစ်သော စက္ကော့သားအချို့သည် ငါးလိုက်ချောင်းကမ်းစပ်သို့ စုရုံးလာကြပြန်သည်။

"မိန်းမသားတစ်ယောက်လက်ချက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာ"

ရာဇဝတ်အုပ်က ဌာနာပိုင်အနီးသို့ ကပ်၍ပြောသည်။

"ကြိုးတုပ်တာ အင်မတန်သေချာတယ်။ ဒါဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အနည်းဆုံး ၂ ယောက်–၃ ယောက်နှင့် ၁ ယောက်"

ဌာနာပိုင်က ပြောသည်။ စောစောက ပုလဲအမည်ခံ မိန်းကလေးအပေါ်တွင် သံသယဝင်သယောင်ဖြစ်မိသော ဌာနာပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တို့၏ စိတ်ယနမကင်းမှုမှာ အတော်ပင်ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူ, ဒါမှမဟုတ်ရင် ဓားပြလက်ချက်ပဲ။ ဟုတ်မယ် ဆရာ။ မနေ့ညက မိုးသက်လေပြင်း ကျနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်မှာပဲ"

ရာဇဝတ်အုပ်က ပြောသည်။

"တလောတုန်းက လူဆိုးထိန်းခင်မောင် ကျုပ်ကို ၃–၄ ကြိမ် တိုင်ဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ဂတ်ကိုသာ အမှုမရောက်တာတဲ့။ ငါးလိုက်ချောင်းအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ခရီးသွားလှေသမ္ဗန်တွေကို ခဏခဏလုတယ်ယက်တယ်တဲ့ဗျ"

ဌာနာပိုင်က ပြောသည်။ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးဗလသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ ဆရာ။ မနေ့ညက ဦးပဥ္စင်းလည်း မပါ, ဟိုမိန်းကလေးလည်း မပါဘဲ မိုးချုပ်နေဝင်မှာ ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆရာ။ အဲဒီမှာ လူဆိုးလက်ချက်နှင့် တွေ့တာပဲ။ နောက်တော့ သမ္ဗန်တွေဘာတွေထိ မိုးရေရော, မြစ်ရေရောဝင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဆရာ"

mgyoe.com

ရာဇဝတ်အုပ်က ပြောသည်။ ဌာနာပိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။

"ကဲဗျာ။ ဝတ္တရားအတိုင်းတော့ ဟိုမိန်းကလေးနှင့် ဦးပဥ္စင်းကို ခေါ်မေးလိုက်သေးတာပေါ့။ ကဲ–သူကြီး။ မလိုမယ်ကာပေါ့ဗျာ။ ဟိုမိန်းကလေးကို ခေါ်စမ်းဗျာ။ ဦးပဥ္စင်းကို နောက်မှခေါ်တာပေါ့။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့မှာက နောက် ကြောင်းကိစ္စနှင့်"

ဦးမောင်ကြီးသည် ဌာနာပိုင်၏အမိန့်ပေးချက်ဖြင့် ရွာသားတစ်ယောက်အား ပုလဲအား အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

မကြာမီ ပုလဲ ရောက်လာသည်။

အမျိုးသမီးက စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလေသည်။ အကြောက်အရွံ့ကင်းသည်။ မျက်နှာမပျက် ရှိသည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ တောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် စေ့ထားသောနှုတ်ခမ်းလွှာက 'ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီး'သည့် ရုပ်မျိုး။ 'သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ သူသတ်တာ မဟုတ်။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူ့အပြစ် မရှိ။ သူက စိတ်မပါ'ဟု ပုလဲ ယူဆသည်။

ယခုအချိန်မှု ဌာနာပိုင်အမှူးပြုသော သူတို့အားလုံး မော်တော်ပေါ်ရောက်နေကြသည်။ ဌာနာပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်သည် ပုလဲအား ခြေဆုံးခေါင်းဖျား လေ့လာသည်။ 'အတော်ချောတဲ့ ဟာမလေးပဲ'ဟု ကိုကံရ စိတ်မှတ်ထားသည်။ နောက်တော့ ဌာနာပိုင်က မေးမြန်းစစ်ကြောသည်။

ကမ်းပေါ်မှ လူများသည် မျက်စိကျွတ်မတတ် ရှိကြသည်။ 'ဒီကိစ္စ ပုလဲနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ပုလဲက လှေကြုံနှင့် ပြန်လာတာ'ဟု သူတို့အားလုံးက ယူဆသည်။

"မနေ့ညက မိုးသက်လေပြင်းကျတော့ မင်း ဘယ်မှာလဲ"

ဌာနာပိုင်က မေးသည်။

"ခရီးသွားလှေကြုံပေါ်က ကမ်းပေါ်တက်မိလို့ တအောင့်တဖြုတ်ရှိသေးတယ်"

"မင်း သက်သေပြနိုင်သလား"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ကျွန်မအမေကိုပဲ ပြရမှာပေါ့။ တစ်ရွာလုံးအိမ်တွေဟာ တံခါးတွေပိတ်ပြီး ငြိမ်ကုပ်နေကြတယ်"

"နေပါဦး။ ခုန မင်း ကမ်းပေါ်ရောက်တယ်ပြောတယ်။ အဲဒီလို ကမ်းပေါ် ရောက်တော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်သလဲ"

"မိုးသက်ဟာ ကြမ်းလာတော့ ကျွန်မအိမ်ကို တန်းပြေးတာပဲ"

"ဒီအချိန်မှာ မောင်ညို့သမ္ဗန်ကို မတွေ့ဘူးလား"

"လုံးလုံးမတွေ့ပါဘူး"

"သေတာ သိသလား"

"တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ပဲ"

"မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ"

"ကျွန်မ ဘာမျှမထင်တတ်ပါဘူး။ စိတ်မကောင်းလို့ ကြည့်တောင် မကြည့် ချင်ဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်ရွာတည်းမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို နေတာပါ"

"ဟုတ်ရဲ့လား"

ကိုကံရက ဖြတ်မေးသည်။

"ဒီအတိုင်းပါပဲ"

ဌာနာပိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ တွန့်လိမ်လိုက်ပြီး ဝါးခနဲ သန်းလိုက်သည်။ နောက်ထပ် မေးခွန်း ၄-၅ ခွန်း မေးသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိ။ ထက်မြက်မှု မပါ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလေသည်။

"သူကြီး။ အထောက်အထား ဘာတွေ့သေးလဲ"

ရာဇဝတ်အုပ်က ဦးမောင်ကြီးအား လှမ်းမေးသည်။

"ကြိုးတုပ်ထားတာကလွဲလို့ ခုမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲခင်ဗျ"

"ကဲ-ဗျို့။ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးအလှည့်။ မြန်မြန်ခေါ်စမ်းဗျာ။ ကဲ- ဟော့ မိန်းကလေး။ မင်းသွားတော့"

ဌာနာပိုင်က သူကြီးကိုရော, ပုလဲကိုရော တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။ ပြီးနောက် သူ့လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။ 'ခနေ့ဖြု သွားရဦးမယ်။ ခနေ့ဖြု' သူ့စိတ်ထဲက လှုံ့ဆော်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဌာနာပိုင်ရှိရာသို့ မောင်ညို့အဖေနှင့် အမေအား ၁၀အိမ်ခေါင်း ဦးဗလက ခေါ်လာသည်။ ပုလဲ မော်တော်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

မောင်ညို့အဖေနှင့်အမေသည် စကြော့ရွာတွင် သူတို့သား၌ မုန်းတီးသူ မရှိကြောင်း၊ ရန်ငြိုးရန်စလည်း မပေါ်ဘူးကြောင်း၊ သူတို့သား သေဆုံးရခြင်းမှာ ဓားပြ,လူဆိုးတို့လက်ချက်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ပုလဲအပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယမရှိကြောင်း၊ ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းသည် အလွန်တရာ အကျင့်သီလ ပြည့်စုံကြောင်း စသည်ဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်က စစ်ဆေးသမျှ ဖြေဆိုလေသည်။

"ကဲ–သူကြီး။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ဒီလိုလုပ်။ ဦးပဥ္စင်းကို နောင် လိုတော့မှ ကျုပ်တို့ မေးတော့မယ်။ အလောင်းကို ဈောင်တုန်းဆေးရုံ ပို့လိုက်။ ဟုတ်လား။ အမှုထမ်း ၂ ယောက် ကျုပ် ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဟော့–မြမောင်နှင့် ဘတင်။ မင်းတို့ ၂ ယောက် လိုက်သွားကြဟေ့"

ဌာနာပိုင်သည် ဦးမောင်ကြီးနှင့်တစ်ဆက်တည်း ပုလိပ် ၂ ယောက်အား လှည့်ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရာဇဝတ်အုပ်ကလေး၏ အငြိုအငြင်ခံရမည်ကို ရင်မဆိုင်ချင်။ စင်စစ် သူ့အဖို့ အရေးကြီးသည်မှာ တွေ့သည်ဖြစ်စေ, မတွေ့သည် ဖြစ်စေ သူပုန်ကိုပညာ နောက်သို့လိုက်ရမည်။ 'ဓနုဖြူကို အရောက်သွား'ဟု ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး အမိန့်ရှိလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ နောက်တော့ကော"

ပုလိပ်အမှုထမ်းမြမောင်က မေးသည်။

"နောက်တော့လား။ နောက်တော့ ဂတ်စာရေးမောင်စိန်ကို အလောင်းပုံစံ ယူထားခိုင်း။ သူကြီးတိုင်ချက်လည်း ယူထား။ သက်သေခံကြိုးနှင့် သမ္ဗန်ကို တော်သလို သိမ်းထားလိုက်ကြကွာ။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ကဲ–ကဲ၊ သွားပေတော့ သူကြီး။ ဂတ်စာရေးကြီးဆီမှာ တိုင်ချက် ဖွင့်ခဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ရဦးမယ်။ ကဲဟေ့–မော်တော်ထွက်ဖို့ ခပ်သွက်သွက်လုပ်ကြစမ်း"

ဌာနာပိုင် ပျာယာခတ်နေသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်မှာ ဌာနာပိုင်လောက် မဆိုး

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

သော်လည်း၊ ကုလားဒိန်ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး၏အငေါက်အငန်း ခံရမည်တော့ တွေးပူသည်။

ဦးမောင်ကြီးတို့လူစုသည် မော်တော်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။

"ဩော်။ သူကြီး သူကြီး"

မော်တော်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဦးမောင်ကြီးတို့အရောက်တွင် ဌာနာပိုင်က တစ်စုံတစ်ရာသတိရဟန်ဖြင့် ဦးမောင်ကြီးအား လှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင်ပင် မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသည်။ ဦးမောင်ကြီးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လျှောက်သည်။ ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလနှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်း ၂ ယောက်သည် ကူးတို့သမ္ဗန်ရှိရာ ချောင်းရိုးကမ်းစပ်သို့ သွားနှင့်ကြသည်။

ဦးဘကြိုင်သည် ဦးမောင်ကြီးပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ကို တင်လိုက်သည်။ ပြီး အသံကိုနှိမ့်ကာ–

"ဟိုလူကိုတွေ့ရင် ကြည့်လည်းလုပ်နော်။ အရမ်းကာရော သွားမလုပ်နှင့်။ တိုင်းပြည်အခြေအနေဟာ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်လား။ ဒီစကား ခင်ဗျားဝမ်းထဲမှာ ထား"

ဌာနာပိုင်သည် ဦးမောင်ကြီး၏ စိတ်ကောင်းရှိမှုနှင့် ရိုးသားမှုကို နားလည်သူ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းသည် ဦးဘကြိုင်၏ စိတ်ထားသဘောထား ပြောင်းလဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးလျှင် သွေးနီးရာ ကြက်သီးထကြသည်။

"ကျေးဇူး အင်မတန်တင်ပါတယ် ဌာနာပိုင်ကြီးရယ်"

ဦးမောင်ကြီးက ဦးဘကြိုင်အား တအံ့တသြကြည့်ရင်းမှ ဆိုသည်။

"ကျေးဇူးတွေဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းနှင့်ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း ဗမာ, ကျုပ်လည်းဗမာ။ ဟုတ်လား။ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ သွေးမကွဲဖို့လိုတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ကွက်ရမယ်။ ဘယ်သူ့ကြောင့်မျှ ဘယ်သူဟာ ဓားစာခံ မဖြစ်စေရဘူး။ ကဲကဲ–ဒါပဲဗျာ။ သွားတော့ သွားတော့"

စကားအဆုံးတွင် ဦးဘကြိုင်သည် ဦးမောင်ကြီးပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လျက် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

မကြာမီ မော်တော်သည် ငါးလိုက်ချောင်းအနီးမှ ခုတ်မောင်းထွက်ခွာသွားသည်။ ဌာနာပိုင်သည် မော်တော်ထွက်လာသည့်တိုင် အတွေးတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ငြိမ်ဆိတ်လာသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ပြေးရမှာပဲ။
အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ပြေးရမှာပဲ။

၈

နောက် ၂ ရက်ခန့်အကြာတွင် ပုလဲမိခင် ဒေါ်လုံးသည် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲလေသည်။

အဘွားကြီး မမာနေသည်မှာတော့ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မတ်တတ်က တရှောင်ရှောင်မမာနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဝေဒနာဖောက်လာသည်။ တမြန်နေ့ကကျရောက်သော မိုးသက်လေပြင်းသည် အဘွားကြီးအား ဖိစီးနှိပ်စက်စ ပြုသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ အဘွားကြီးသည် သမီးအတွက် စိတ်ဓာတ်များ ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျဖူးသည်။ ထိုမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လူတွေ,အိမ်တွေ, ကျွဲ,နွားတိရစ္ဆာန်တွေ မြစ်ရေထဲ မျောပါခဲ့သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဘူးသော ကြောက်ခမန်းလိလိမုန်တိုင်း ဖြစ်သည်။ လူအသေအပျောက်လည်း အတော်ကလေးများပြားခဲ့သည်။

ဒေါ်လုံးသည် ထိုအခါမှစ၍ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ, စိတ်အားငယ်စရာများနှင့် ကြုံရလျှင် ဝေဒနာဟောင်းက ပြန်လည် မွေးဖွားလာတတ်သည်။

'ဝေဒနာဖောက်သည်'ဟုဆိုလျှင်ပင် အသက် ၅၀ကျော်နေသော အဘွားကြီးသည် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်တတ်ရာရာစကားတွေကို တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ အဘွားကြီးသည် မွန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဖြစ်သောကြောင့် ဗမာစကားချည်း မဟုတ်။ မွန်စကားလည်း ပြောသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ကြုံကြုံပါအောင် ငိုပါလေတော့သည်။

"သမီး သမီး။ လာစမ်း လာစမ်း။ အမေ့ဆီကို ခပ်မြန်မြန်လာစမ်း"

အဘွားကြီးသည် အိပ်ရာမှနေလျက် သမီးအား ကယောင်ကတန်းအော် ဟစ်ခေါ်သည်။ အဘွားကြီးအသံမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး မဟုတ်။ ချည့်ချည့် နွမ်းနွမ်းဖြစ်သည်။

ပုလဲသည် ပိုက်ငယ်တစ်ထည်ကို ထိုးနေရာမှ အုတ်စီနှင့်ဂျပ်ကို ချကာ သူ့အမေအိပ်ရာသို့ ကမန်းကတန်းထလာသည်။

"အမေ အမေ။ ဘာလိုချင်လို့လဲ အမေ။ အမေ ဘာလုပ်ချင်သလဲ အမေ။ ရေသောက်မလား အမေ"

သူ့မိခင်ဘေးတွင် ပုလဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့အမေရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာဖိကပ်ထားသည်။

"အမေ။ ရေသောက်မလား အမေ"

သူ့အမေက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူမက အိပ်ရာဘေးရှိ အိုးငယ်ထဲမှ ရေအနည်းငယ်ကို ခပ်သည်။ ထို့နောက် သူ့အမေခေါင်းအောက်သို့ လက်တစ်ဖက်လျှိုသွင်းကာ ညင်သာစွာ မ,ပြီးနောက် ရေခွက်ကို နှုတ်ခမ်းသို့ တေ့ပေးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ရေအနည်းငယ်သောက်သည်။ သမီး၏လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့အမေ စကားပြောလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ချက် ချင်းပင် ပုလဲ နားလည်လိုက်သည်။ သူမ အနေဖြင့်တော့ အမေ စကားမပြောစေ ချင်။ ဒါပေမယ့် သူ တားမြစ်၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အမေက စိတ်ဆောင်သည်။ စိတ်ကြီးသည်။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှ။ ပြောချင်လျှင် ပြောရမှ။ ဒါမှ အမေ ကျေနပ်လေသည်။

"သမီး သမီး။ သမီးဟာ တကယ်တော့ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်။ အမေတို့ စက္ကော့တစ်ရွာလုံးမှာ သမီးလိုမိန်းကလေးမျိုး တစ်ယောက်မျှ မရှိဘူး။ သမီးမျက်လုံးကလေးတွေဟာ လှသလို သမီ့းမျက်ခုံးကလေးကလည်း လှတယ်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

သမီးနှာခေါင်းကလေးက လှသလို သမီးပါးစပ်ကလေးဟာ လှတယ်။ သမီး သွားကလေးတွေဟာ တကယ့်ကို ပုလဲကလေးတွေပဲ။ သမီးမျက်နှာကလေးဟာ အမေတို့ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးတဲ့ ရုပ်သေးမင်းသမီး အရုပ်ကလေးအတိုင်းပဲ။ ဘာတစ်ခုမျှ အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး"

ပုလဲက သူ့အမေမျက်နှာကို အငိုင်သား ငေးကြည့်နေမိသည်။ 'အမေ ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။ ဘာသဘောနှင့် ပြောတာပါလိမ့်။ ငါ့အဖြစ်တွေကို အမေဟာ ရိပ်များ ရိပ်မိလေသလား'

"သမီးအဖေဟာ အသက်ထွက်ခါနီးအထိ သမီးအတွက် စိတ်မချရှာဘူး။ သေတာတောင် အသေမဖြောင့်ရှာဘူး။ အမေလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်မှာပဲ။ သမီး အတွက် အမေစိုးရိမ်တယ်။ ခုနေများ အမေသေသွားရင် သမီးဟာ သောင်ပြင် လွှတ်တဲ့ခွေးလို ဖြစ်မယ်။ တစ်ရွာလုံးက နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ချင်ကြမယ်"

"နိုင့်ထက်စီးနင်းမယ်။ ဟုတ်လား အမေ"

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပုလဲ လွှတ်ခနဲ မေးလိုက် မိသည်။ ပြီးမှ သူ့အမှားကို သတိပြုမိသည်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် 'အမေ့ရှေ့၌ သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေခြင်းက အကောင်းဆုံး'ဟု ပုလဲ ယူဆ သည်။

"ဟုတ်တယ် သမီး။ ဆွေရယ်မျိုးရယ် မရှိမှဖြင့် လူတိုင်းက အထင်သေး ချင်တယ်။ လူတိုင်းက နှိပ်စက်ချင်တယ်။ သမီးလို မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ပိုဆိုးတာပေါ့။ အမေမရှိတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သမီးမှာ အားကိုးရာ အားကိုးကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း မရှိတော့ ဘူး"

"အို–အမေရယ်။ အမေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အမေ။ အမေ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အမေ။ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ပုလဲ အထိတ်တလန့် လွှတ်ခနဲ ပြောပြန်သည်။ 'အမေ့စကားအဓိပ္ပာယ် သည် သူမအဖို့ စိတ်အားငယ်စရာနှင့် စိုးရိမ်စရာများ ပါကလား'ဟု ပုလဲ တွေးမိသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သူ့အမေသည် အချိန်အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ နေပြန်သည်။ ဆုပ်ထား သောလက်ကိုတော့ မလွှတ်။ အားရှိသမျှ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေတွင် တကယ်တမ်း ပြောပလောက်အောင် အင်အား မရှိတော့ ကြောင်း ပုလဲ သိသည်။

သားအမိ ၂ ယောက်စလုံး စကားမဟဘည့်အခါ အိမ်ငယ်မှာ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ လေတိုး,လေတိုက်လျှင် အိမ်ငယ်၏ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ် များက တဖျတ်ဖျတ် အသံပြုသည်။

"ဆန်ပြုတ်ကလေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလား အမေ"

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ပုလဲက ပြောသည်။ 'မိခင်သည် ဆန်ပြုတ် ကလေး အနည်းအကျဉ်းသောက်လိုက်လျှင် အတော်အတန် အားအင်ပြည့်ဖြိုး လာလိမ့်မည်' ဟု ပုလဲ ထင်သည်။ အဘွားကြီးသည် မနေ့ကတည်းက အစာဆို၍ လုံးဝမစား။

အဘွားကြီးသည် သမီး၏အမေးကို မဖြေဘဲ၊ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေ သည်။ သို့သော် ဒီတစ်ကြိမ် ငြိမ်သက်ပုံမှာ စောစောကထက် အလေးအနက် ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်အားထက်သန်စွာပြောမည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

"အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝခရီးလမ်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်ရမှာပဲ။ အကောင်းနှင့်အဆိုးကို ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့်ကိုယ် ရွေးချယ် ရမှာပဲ။ မိတ်ဆွေနှင့်ရန်သူကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခွဲခြားတတ်ရမှာပဲ"

အဘွားကြီးက ပြောလေသည်။

အဘွားကြီးသည် မာချာစဉ်အခါကပင် အင်မတန်စကားပြောသော အဘွား ကြီး ဖြစ်သည်။ သမီး၏ စိတ်နေသဘောထားကိုလည်း အဘွားကြီးက သိလေ သည်။ သမီးသည် လင်ယောကျ်ား မလိုချင်။ 'သခင်တစ်ခု လင်တစ်ခု'အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား။ အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်မည့်အစားထဲက။

"ပုလိပ်တွေဟာ သမီးကို ခေါ်ဦးမှာလား။ နောက်ထပ်ပြီး မေးလားမြန်း လား လုပ်ဦးမှာလား။ စစ်လားဆေးလား လုပ်ဦးမှာလား။ သမီး ဘယ်လို ထင်သလဲ သမီး"

mgyoe.com

အဘွားကြီးက ထိုစကားကို ကောက်ကာငင်ကာမေးသည်။ အဘွားကြီး အသံသည် အတန်ငယ် တင်းမာနေသည်။ သမီးအား ထိုအမေးကို မေးသည့်အခါ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ အဖြူရောင်ဖောက်နေသော မျက်ခုံးကို ကြုံ့ထားသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အဘွားကြီး အင်မတန် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသည်။ 'ရေကူးညာတင်' စကားမျိုးကို အဘွားကြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စသည် အဖွားကြီး၏ရင်တွင်း၌ မတင်မကျဖြစ်နေဟန် တူသည်။ သူ့သမီးအား ပုလိပ်ဘက်က မေးဟယ်မြန်းဟယ် လုပ်ဦးမှာလား။ ဖမ်းလားဆီးလား လုပ်ဦးမှာလား။ 'အစိုးရနှင့် ပုလိပ်ဆိုသည်မှာ တောထဲကကျားနှင့် ရေထဲကမိကျောင်းထက် ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါမျိုး'ဟု အဘွားကြီး ယူဆလေသည်။

"ကျွန်မနှင့် ဘာဆိုင်လို့တုံး အမေ။ မေးစရာရှိ မေးပါစေ။ စစ်စရာရှိ စစ်ပါစေ။ ကျွန်မ မသိတာ မသိဘူးပေါ့"

"ရွာသူကြီးတွေ, ၁၀ အိမ်ခေါင်းတွေကရော။ မေးကြမြန်းကြဦးမှာလား"

"ဘာဆိုင်တုံး အမေ။ မေးလည်း မေးပစေပေါ့။ ကျွန်မ မသိဘူးပဲ"

ပုလဲက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် နောက်စကားကို ချက်ချင်း ထပ်ဆက်သည်။

"ဒီကိစ္စကြီးကို အမေ့စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းမနေစမ်းပါနှင့် အမေရယ်။ အမေ့ကိုယ်ကို အမေ နေကောင်းအောင်နေစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စ သမီးနှင့် နည်းနည်းမျှ မပတ်သက်ဘူး"

"အစိုးရဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုမှာ သမီး မပါဝင်ဘူးပေါ့နော်။ ဟုတ်လား သမီး"

အဘွားကြီးက စိုးရိမ်သောကကြီးစွာဖြင့် ထပ်တလဲလဲမေးလေသည်။

"ခက်ပါကလား အမေရယ်၊ သမီး ဘာမျှမသိပါဘူး အမေ။ ကဲ- အမေ။ ဆန်ပြုတ် နည်းနည်းသောက်လိုက်နော်။ အမေ့ဝမ်းထဲမှာ အစာမရှိရင် လေထနေမယ်"

အဘွားကြီးက မျက်လုံးကိုမဖွင့်ဘဲ ခေါင်းဆတ်လေသည်။

ထိုအခါမှ မီခင်အပါးမှ ပုလဲ ထခဲ့သည်။

သူမက ဆန်ပြုတ်အိုးကို မီးပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက်တင်နွှေးသည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပြီးနောက် သူ့အမေရှိရာသို့ ယူဆောင်လာသည်။ သူ့အမေအား ထူပေးသည်။ ဆန်ပြုတ်ကို ကိုယ်တိုင် တိုက်ကျွေးသည်။

သူ့အမေအား ဆန်ပြုတ်တိုက်နေခိုက် ထွေရာ ၄ ပါးအကြောင်းများသည် သူမခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဤ ဝင်ရောက်လာသောအကြောင်းများ ထဲတွင် မောင်ညိုအကြောင်းက ဆိပ်ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ မောင်ညို အဘယ်ပုံ သေရသည်ကို ခုချိန်ထိ သူ တွေးလို့မရ။

တစ်ဖန် မောင်ညိုအကြောင်းကိုတွေးမိလျှင် ကျောင်းထိုင်ဦးပဥ္စင်းအား သတိရမိပြန်သည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ ဦးပဥ္စင်းနှင့် သူသည် မတွေ့ကြရသေး။ 'တကယ်လို့များတွေ့ကြလျှင် မောင်ညိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတွေများ မေးဦး မြန်းဦးမှာပါလိမ့်' ဟုလဲက တွေးသည်။ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းတော်နှင့် တွေ့ရမှာ ကိုလည်း ဟုလဲ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်မိသည်။ နောက်ပြီး 'ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရှင်ဓမ္မဝိလာသ အပေါ်တွင် အမှုပတ်နေလေမလား' ဟု ပုလဲ စိုးရိမ်မိသည်။ 'ဆရာတော် ဘာမျှ မဖြစ်ပါစေနှင့်။ ဘေးမသီ ရန်မခပါစေနှင့်' ဟူ၍လည်း ပုလဲ ဆုတောင်းရသည်မှာ အမောပင်။

ယခုရက်ထိအောင်တော့ ပုလိပ်ဘက်ကလူများသည် သူ့အိမ်ပေါက်သို့ လာလည်း မလာ, မေးလည်း မမေး။ သူကြီး, ၁၀ အိမ်ခေါင်း စသူများလည်း မလာမရောက်ကြ။ ထိုအခါ သူမက မိခင်လူမမာကိစ္စကိုသာ ဂရုတစိုက် လုံးပမ်း ရလေသည်။ မောင်ညိုသေဆုံးသည့်အဖြစ်ကိုမူ တစ်ရွာလုံးက ခုချိန်ထိ ပြောနေ ကြဆဲရှိလေသည်။

"ရွာကာလသားတွေဟာ သမီးကို ကြိုက်ကြမှာပဲ။ ပိုးကြပန်းကြမှာပဲ။ သူတို့ဟာ သမီးကို မျက်စိကျကြမှာပဲ။ အသေရရအရှင်ရရ လိုချင်ကြမှာပဲ။ အေး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူတွေဟာ သူတို့လိုချင်တာကို မရပါလား ဆိုမှဖြင့် ရန်လုပ်တတ်ကြတယ်။ များများလိုချင်လေလေ ကြပ်ကြပ်ရန်လုပ်ခံ ရလေလေပဲ"

အဘွားကြီးက ပြောပြန်သည်။ အဘွားကြီးသည် ဆန်ပြုတ်ကို များများ စားစားမသောက်နိုင်။ ၄-၅ ဇွန်းမျှ သောက်သည်။ အမှန်မှာ သူ့သမီး စိတ်ကောင်း

mgyoe.com

ရုံလောက်သောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"အို–အမေကလည်း အမေရယ်"

ပုလဲက လွတ်ခနဲ ပြောမိလိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ။ ငါက ဟုတ်တာပဲ ပြောတာပဲအေ့။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်တလေဟာ ညည်းအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင် စွန့်ဝံ့ကြမယ်။ ချစ်ကြပေသကို"

ပုလဲသည် သူ့အမေစကားကြောင့် အတော်ပင် အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်ရသည်။ 'ခက်များခက်ရချည်ရဲ့။ အမေဟာ ဘာတွေများတွေးမိပြီး ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေတာပါလိမ့်။ ငါ့အပေါ်မှာ အမေဟာ သံသယတစ်ခုခု ရှိနေပြီထင်တယ်' ပုလဲ တွေးလိုက်မိသည်။

"အမေပြောတာ သမီး သဘောပေါက်ရဲ့လား"

သူ့အမေက မေးသည်။

"ဘာကိုလဲ အမေ"

"သြော်–သမီးကို ချစ်ကြတယ်၊ ကြိုက်ကြတယ်၊ လိုချင်ကြတယ်ဆိုတာလေ"

"အမေရယ်"

ပုလဲနှုတ်မှ မြည်တမ်းမိသည်။ အမေ့စကားသည် သူမ၏အတွေးအာရုံကို ပို၍ ကျယ်ပြန့်စေသည်။ ပို၍ နက်ရှိုင်းစေသည်။ ယင်းစကားလုံးများ၏ နောက်ဆက်အဖြစ် အတွေးအတောပေါင်းများစွာက သူမ၏နှလုံးသား၌ ပြေးဝင်ခိုကပ်လာသည်။

'သူတို့ထဲက တစ်ယောက်တလေဟာ ညည်းအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင် စွန့်ဝံ့ကြမယ်။ ချစ်ကြသပေကို' ယင်းစကားလုံးများသည် ရေတံလျှောက်မှ စီးဆင်းလာသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ ပုလဲ၏နားတွင်းသို့ အပြင်းအထန်ရိုက်ခတ်သည်။

'ဟုတ်တာပေါ့ အမေ။ သူတို့အထဲက ခုပဲ တစ်ယောက် သေပါပြီကော။' ပုလဲက ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရင်တွင်း၌ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားလုံး

mgyoe.com

များက အပြင်သို့ ပွင့်ထွက်မလာ။ ထိုစကားကိုသာ ပြောလိုက်ပါက 'သူ့အမေ လူမမာအား သူသတ်သလိုဖြစ်လိမ့်မည်' ဟု ပုလဲ တွေးမိသည်။

သူမသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကမန်းကတန်းယူလျက် မီးဖိုဆောင်ရှိရာသို့ ထခဲ့သည်။ သူ့အမေအနီးတွင် တာရှည်နေလို့ မဖြစ်။ 'တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမိလေမလား' သူထင်သည်။ သို့တိုင် အတွေးအတောတစ်ခုက သူမနောက်သို့ အရိပ်ပမာ လိုက်လာသည်။

'သူ့အတွက် မောင်ညို သေရခြင်းလား။ သူ့အတွက် မောင်ညို သေရခြင်းလား'

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း ငိုင်နေသည်။ အတွေးမျှင် အတွေးစများသည် သူမအား မလှုပ်သာအောင် ဖွဲ့နှောင်ထားသည်။ ပန်းကန်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်အကြွင်းအကျန်ကို အိုးထဲပြန်ထည့်ရန် သော်လည်းကောင်း, သွန်ပစ်ဆေးကြောရန် သော်လည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်မိ။ ငိုင်ငိုင်တွေတွေ ဖြစ်နေသည်။

'သူဟာ ငါ့ကို အင်မတန်ချစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလား။ မူးမူးရူးရူးနှင့် နှမချင်းမစာမနာ စော်ကား အနိုင်ကျင့်တာလား။ မိန်းမတစ်ယောက်က ချစ်အောင်, သနားအောင် ပြောနိုင်တဲ့အစွမ်းအစ သူ့မှာ မရှိဘူးလား။ မိန်းမသားတစ်ယောက်က အားကိုးလောက်အောင်, ယုံကြည်စိတ်ချလောက်အောင် လုပ်ကိုင်ပြနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစကော သူ့မှာ မရှိတော့ဘူးလား။

'သူဟာ နေစဉ်နှင့်အမျှ လှိုင်းကြမ်း, လေကြမ်းထဲမှာ အားစွမ်းထုတ်ပြီး မမောနိုင်မပန်းနိုင် သမ္မန်ခတ်သလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာကို ဖွဲ့ကောင်းကောင်းနှင့် အနစ်နာခံပြီး အသာတကြည်ရအောင် မလုပ်တတ်ဘူးလား။ အဖေဟာ အမေ့ကိုရအောင် ဒီလိုနည်းနှင့် လုပ်ခဲ့သလား။ ယောကျ်ားတိုင်းဟာကော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုရအောင် ဒီလိုနည်းနှင့် လုပ်ယူတာလား'

မောင်ညိုနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးများသည် တလိမ့်လိမ့်တအိအိ ပြုံဆင်းလာသော လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ ပုလဲခေါင်းထဲသို့ အားနှင့်အင်နှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါ မောင်ညို့မျက်နှာကို ပုလဲ မြင်သည်။ မောင်ညို့အသံကို ပုလဲ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကြားသည်။ ခတ်တက်ဆွဲပုံ, အားစွမ်းထုတ်ပုံ, လုံ့လပြုပုံ, တက်ကြွပုံ, ဖျတ်လတ်ပုံ, လှုပ်ရှားပုံ။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု, တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက်။

ဤတွင် မောင်ညိုအပေါ် သနားသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ စိတ်မကောင်းသလိုလိုလည်း ဖြစ်မိပြန်သည်။ 'ယခုအချိန် ယခုအခါတွင် မောင်ညိုတစ်ယောက် လူ့လောက၌ မရှိတော့ပါကလား။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းပါကလား' ဟူ၍လည်း အလေးအနက် အမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။ ထိုအသိစိတ်ကြောင့်ပင် သူမတစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါ တုန်လှုပ်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့အမေလှုမမာက စကား လှမ်းပြောသည်။

"ညည်းအဖေဟာ အမေ့ကို လှုပ်ပို့လှည့်တော့ အရက်တွေ သောက်သောက်လာတယ်။ အမေ သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ။ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့ ချစ်လွန်းလို့ ရဲဆေးတင်လာတာတဲ့"

"ဟင်။ ဟုတ်လားအမေ"

ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲလှည့်လိုက်သလို ပုလဲသည် သူမမိခင်ဆီ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါနှင့် နောက်တော့ အဘဟာ အရက်တွေသောက်ရောလား အမေ" ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

သူမမိခင်သည် အတန်ကြာ စကားမပြန်ဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အဘွားကြီးသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားပြန်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့သမီးနှင့် ပတ်သက်သော ရှေ့ရေးရှေ့ကြောင်းများကို အလေးအနက် တွေးနေဟန်ရှိသည်။

ဟိုစဉ်အခါကမူ အဘွားကြီးသည် သူ့သမီး ပြောသမျှဆိုသမျှကို, လုပ်သမျှကို ဘာမဆို ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း မကျေနပ်လို့တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ့ရောဂါဝေဒနာနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာနားလည်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝတွင် အထီးတည်းကျန်ရစ်မည့် သမီးအား ပြောသင့်သည့်စကားများကို ပြောလိုသေးသည်။ သူဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ဘဝ၏ သုခ, ဒုက္ခကလေးများကိုလည်း အဘွားကြီးက ပြန်လည်ကာ အမှတ်ရချင်သေးတယ်။

mgyoe.com

 e.com SAMPLE BOOK

"ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ နောက်တော့ အလုပ် သိပ်ပင်ပန်းလားပြီလား ဆိုမှဖြင့် 'နည်းနည်းပါးပါးသောက်ပါ'ဆိုပြီး အမေကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းရတယ်"

တအောင့်တဖြုတ်နေပြီးမှ အဘွားကြီးက စကားဆက်သည်။

အဘွားကြီး၏ ထိုစကားများကလည်း ပုလဲအဖို့ အတွေး ကြွယ်ရပြန်လေသည်။ မြောက်မြားစွာသောအတွေးအတောများသည် ပုလဲရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ယတိပြတ် ဟူ၍တော့ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။ ဟိုစစဒီစစ, ဟိုဟာတို့တိ ဒီဟာတို့တိ။

ထိုအခိုက် "ဆွမ်းတော် ကြွလာပြီ ခင်ဗျ" ဟူသော ကျောင်းသားသူငယ်၏ စူးရှသောအသံကို လမ်းပေါ်မှ ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟဲ့–သမီး။ ဦးပဥ္စင်း ကြွလာပြီ။ ဆွမ်းကလေးများ လောင်းဦး။ ဆွမ်း မလောင်းရတာ ၂ ရက်–၃ ရက်ရှိနေပြီ ထင်တယ်"

သူ့အမေက လှမ်းပြောသည်။ ပုလဲ တုန်ခိုက်သွားသည်။ ဆွမ်းလောင်းလျှင် 'ရှင်ဓမ္မဝိလာသနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပါကလား' ဟူသောအသိသည် သူမအား အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသည်။ ဦးပဥ္စင်းအား ပုလဲ မကြည့်ရဲ။ 'မောင်ညို ကိစ္စကို အမေးအမြန်း ပြုလုပ်လိမ့်မည်' ဟု ပုလဲ ထင်သည်။

"တစ်ဇွန်းတစ်ယောက်မ တတ်နိုင်သမျှ လောင်းပါလှူပါ သမီးရယ်။ အမေတို့ရွာမှ ဦးပဥ္စင်းရှိနေလို့ တံငါတစ်ယောက် သေသွားရင် သရဏဂုံ တင်ရသေးတာ"

အဘွားကြီးက ပြောပြန်သည်။

ပုလဲသည် ဆွမ်းတစ်ယောက်မကို ခပ်မြန်မြန်ခူးသည်။ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် မီးဖိုထဲမှ သူထွက်လာခိုက် ဦးပဥ္စင်းသည် အိမ်ငယ်ထက်သို့ ကြွမြန်းလာလေသည်။

စင်စစ် ရွာငယ်အတွင်းသို့ ရှင်ဓမ္မဝိလာသ ဆွမ်းခံကြွသည့်အခါ လမ်းပေါ်သို့ထွက်၍ လောင်းလှူကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီနေ့ကား ဦးပဥ္စင်းသည် ပုလဲမိခင် လူမမာအား သတင်းမေးမြန်းလို၍ အိမ်ငယ်ထက်သို့ ကြွမြန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဆွမ်းပန်းကန်ကို တစ်နေရာတွင်ထားကာ ပခုံးထက်သို့ အဝတ်

mgyee.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပိုင်းတစ်ခု အဆောတလျင်နှင့် တင်လိုက်ပြီး၊ အိမ်ငယ်ခေါင်းရင်းတွင် ဖျာငယ် တစ်ချပ်ကို ခင်းလေသည်။

"ဒါယိကာမကြီး။ အတော် နေမကောင်းရှာဘဲကိုး"

ဦးပဥ္စင်းက စကားစလေသည်။

"မှန်လှပါ။ တပည့်တော်မဝေဒနာဟာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာပါ တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အသက်ရှူရ ကျပ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အမောကြီးမောပါတယ်။ အဲသလိုဖြစ်ပြီးရင် တပည့်တော်မ ငိုချင်တော့တာပဲ။ တပည့်တော်မတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပူချင်တဲ့အခါ မီးထတောက်မတတ် ပူပြီး၊ အေးချင် ပြန်တော့လည်း ကိုယ်ထဲက ရေထွက်လာမလားလို့ အောက်မေ့ရပါတယ် ဘုရား"

အဘွားကြီးသည် ပက်လက်ကလေးနေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ တစောင်းပြု လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက် ၂ ဖက်ကို နဖူးထက်ယှက်ကာ လျှောက်ထားသည်။

ဦးပဥ္စင်းသည် အဘွားကြီးအား အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် ပုလဲသည် ဦးပဥ္စင်းအား ဝတ်ဖြည့်ရင်း အရဲစွန့်လျက် မျက်လွှာကို တစ်ချက် ဝင့်ကြည့်လေသည်။

တည်ကြည်ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် အေးမြငြိမ်းချမ်းခြင်းသည် ရဟန်းတော်၏ မျက်နှာပြင်၌ ပေါ်လွင်နေသည်။ ကရုဏာ၏အငွေ့အသက်တို့သည် ရဟန်းတော် ၏အသွင်၌ ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ဦးပဥ္စင်း၏မျက်လုံးအကြည့်သည် လူမမာဆီသို့ ရောက်နေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာသံသယရှိဟန်, စူးစမ်း လိုဟန်ဟူ၍ကား စိုးစဉ်းသော်မျှ မတွေ့ရ။

အတန်ငယ်ရှိသည့်အခါ ဦးပဥ္စင်းသည် လူမမာအဖွားကြီးအား တရားဓမ္မ အနည်းငယ်ကို ဟောကြားသည်။

ရဟန်းတော်သည် မမြဲသောရုပ်တို့၏ ဆင်းရဲကို ဟော၏။ ဖောက်ပြန် သောသဘောကို ဟော၏။ 'ငါပေတည်း။ ငါပိုင်တည်း။ ငါ၏ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင် တည်း ဟူ၍ စွဲလမ်းထင်မှားခြင်းငှာ မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်' ဟု အကြောင်း နှင့် အကျိုးကို ဟော၏။

ခန္ဓာ ၅ ပါး၌ ပိုင်စိုးသောအတ္တ ဟူသည် မရှိနိုင်။ ခံစားမှု, မှတ်သားမှု,

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု, သိမှု၊ ယင်းသဘောအားလုံးလည်း မြဲလည်း မမြဲ၊ ပိုင်လည်း မပိုင်။ ဘာတစ်ခုမျှ သဘောကျ ဖြစ်မလာ။ ထို့ကြောင့် 'ငါပိုင်တည်း'ဟု စွဲလမ်းစရာ တဏှာလည်း မဖြစ်ထိုက်။ 'ငါပေတည်း' ဟု ထင်မှတ်ရန် မာနလည်း မရှိထိုက်။

'ငါပေတည်း, ငါပိုင်တည်း' ဟု ထင်မှတ်စွဲလမ်းခြင်းဖြင့် အလှမာန်, ဓနမာန်, အရွယ်မာန် တက်ကြွနေသော်လည်း နောက်ဆုံး အနိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ အဖြစ်သဘောနှင့် အပျက်သဘောဆောင်နေသော အနတ္တရုပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားလေသည်။

တရားဆုံးသည့်အခါ အဘွားကြီးသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားရမှ 'သာဓု သာဓု' ဟု တီးတိုးညင်သာ ဆိုလေသည်။ အဘွားကြီးသည် ခုချိန်ထိ နဖူးထက်တွင် လက်အုပ်ချီထားတုန်း။

တရားကိစ္စပြီးသည့်အခါ ပုလဲသည် သပိတ်ထဲသို့ ဆွမ်းကိုလောင်းလှူခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုအခါ သူမက ဦးပဥ္ဇင်းနှင့် အတန်ငယ်နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရလေသည်။

"မိခင်လူမမာကို ဂရုစိုက်ရမယ် မိန်းကလေး"

"မှန်လှပါ ဘုရား"

ပုလဲအသံက တုန်ရင်နေသည်။

မကြာမီ ဦးပဥ္ဇင်းသည် အိမ်ငယ်ထက်မှ ဆင်းသက်ကြွမြန်းသွားလေသည်။

ပုလဲ၏ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုင်ရာမထ ဦးပဥ္ဇင်း၏ နောက်ပိုင်းကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ "ဆွမ်းတော်ကြွလာပြီ ခင်ဗျ" ဟူသော အသံစူးစူးကလေးသည် သူမနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားသည်။ တောက်ပရွှန်းလဲ့သော သူမ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝန်းရစ်နေသည်။

အဘွားကြီးသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားဆဲ။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုဆဲ။ နဖူးထက် လက်အုပ်ချီဆဲ။

အိမ်ငယ်တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်သက်နေဆဲ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၉

ထိုနေ့သည် လကွယ် အဖိတ်နေ့ည ဖြစ်သည်။

ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ကာလသားအသိုက်သည် အိုးကြီး၊ အိုးငယ်များဖြင့် ဟင်းကျွေးဟင်းလျာများကို တရှန်းရှန်းချက်ပြုတ်နေကြသည်။

မနက်ဖြန်သည် လကွယ်ဥပုသ်နှင့် ကူးတို့သမားမောင်ညိုအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ရေတိမ်တွင်နစ်ရရှာသော မောင်ညိုအတွက် ကူးတို့သူကြီး ဦးလာဘက ကမကထပြုကာစီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ညို့ ရက်လည်ဆွမ်းအတွက် ဦးလာဘက ငွေကြေး မ,တည်သည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ဝင်ကြသည်။ ပုလဲသည် 'အမေ့ကောင်းမှု' ဟုဆိုကာ ဆန်တစ်ခွက်နှင့် ပိုက်ဆံတစ်မတ် ထည့်လိုက်သည်။

စကြော့ရွာငယ်တွင် ရှင်ဓမ္မဝိလာသ ကျောင်းထိုင်သည့်အချိန်မှ စတင်လျက် အစဉ်အလာတစ်ခု ထားကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် လပြည့်၊ လကွယ်နေ့များ၌ ငါးဖမ်းသားဖမ်းအလုပ်နှင့် ပိုက်ထိုးကွန်ထိုးအလုပ်ကို ရပ်နားထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ လူကြီးများသည် ကျောင်းဇရပ်တွင် စုဝေးခြင်းပြုကြသည်။ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကြသည်။ ဦးပဉ္ဇင်း၏ တရားအဆုံးအမ၌ နာယူပွားများကြသည်။ ထိုနေ့သည် သူတို့တံငါရွာသူရွာသားများအဖို့ 'အပယ်တံခါးပိတ်သည့်နေ့' ဟု အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

"ဟော့။ မင်းတို့လူစုထဲမှာ လှကွန့်တစ်ယောက် မမြင်ပါကလားကွ။ ဒီကောင် ဘယ်များ ရောက်နေပြန်ပါလိမ့်"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက မီးဖို ၂ ဖိုဘေးတွင် တရှန်းရှန်းချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေကြသော ကာလသားတစ်သိုက်ရှိရာသို့ လှမ်းမေးသည်။

"လှကွန့်လား။ ဒီသခင်ပေါက်စဟာ သူ့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျ။ နေ့လယ်က ထင်းခွဲပေးပြီး ညောင်တုန်းဘက် ခဏဆိုသွားလိုက်တာ ခုထိ ပြန်မလာပါဘူးဗျာ"

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကာလသားခေါင်း စံတုတ်က ပြောသည်။ ကာလသားခေါင်းသည် သူ့လူများအား စီမံခန့်ခွဲရင်း ရွာသား ၄–၅ ယောက်နှင့်အတူ ဇရပ်လှေကားနှင့် ဖိနပ်ချွတ်တစ်နေရာ၌ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ရှိနေသည်။

"ဒီကောင်ဟာ 'သခင်ပေါက်စ ထောင် ဖလ'ဆိုတဲ့ အကောင်ဗျ။ ညောင်တုန်းက သခင်ချမ်းငြိမ်းအိမ်ကို တစ်နေ့မသွားရရင် မနေနိုင်ဘူးလေ"

မီးဖိုအနီးမှ တစ်ယောက်သောကာလသားက လှမ်းပြောသည်။

"မလုပ်ပါနှင့်ကွာ။ ထောင် ဖ လတော့ မကျပါစေနှင့်။ သူ့ခမျာ သခင်ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ သခင်အစည်းအရုံးထဲကို ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးပြီး မရမကဝင်ထားရတာပါ။ ဒါတောင် သူ့မှာ သခင်ရယ်လို့ နာမည်အတိအကျ မတပ်ရသေးဘူး။ ငါသိသလောက်တော့ ညောင်တုန်းက သခင်တွေက သူ့ကို 'ဖိုးမှတ်, ဖိုးမှတ်'လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သခင်တွေ တရားပွဲလုပ်ပြီလားဆိုမှဖြင့် သူက မြို့ထဲ,ရွာထဲလျှောက်ပြီး အော်ရဟာစ်ရတယ်။ နောက်တော့ သောက်ရေခပ်ခိုင်းတာတို့, ဆေးလိပ်မီးခြစ် အဝယ်ခိုင်းတာတို့, အဲဒါတွေ လုပ်ကိုင်ပေးရတယ်"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက ထိုစကားပြောရင်းမှ ကာလသားခေါင်းစံတုတ်၏ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လေသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျ။ မေးစေ့ပေါ်က ကျပ်ပြားလောက်ရှိတဲ့ အမှတ်ကြီး ကြည့်ပြီး 'ဖိုးမှတ်, ဖိုးမှတ်' လို့ ခေါ်ကြမှာပေါ့။ ဒီကောင် သခင်နာမည်တပ်ရင် 'သခင်မှတ်ကြီး'ဆို ကောင်းမယ်။ ဘိုင်စကုပ်ထဲက မှတ်ကြီး လိုပေါ့။ ဟား ဟား ဟား"

တစ်ယောက်သော ကာလသားက ဦးဗလစကားကို ထောက်ခံရင်း တဟားဟား ရယ်လေသည်။

"အေး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်။ ခုနေ လှကွန့်ရောက်လာရင် အတော်ကောင်းမယ်"

အောင်ပြည့်ဆိုသော ကာလသားက ပြောပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သာဖန်က မေးသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"လှကွန့်ရောက်လာရင် မြို့ပေါ်က အခြေအနေလေးဘာလေး သိရတာ ပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်က မင်းတို့ငါတို့နှင့်စာလိုက်ရင် စကားပြောကောင်း မဟုတ်လား။ သူရှိတော့ မပျင်းဘူး။ တဟားဟားရယ်နေရတယ်"

"ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဟေ့"

၄-၅ ယောက်က ထိုသူ့စကားကို တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

စင်စစ် သူတို့တစ်တွေပြောနေသော လှကွန့်မှာ စက္ကော့ရွာသားပင် ဖြစ်သည်။ လှကွန့်တွင် အဖေအမေ မွေးချင်းမရှိ။ အဘိုးဖြစ်သူသော ပိုက်လှေသမားကြီးနှင့် နေရသူဖြစ်သည်။ ပျံလွန်တော်မူသွားသော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးထံ ပရိတ်ကြီး, နမက္ကာယအထိ သင်ကြားဖူးသည်။ လှကွန့်သည် ရွာအလုပ် ရပ်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်တွင်ပြုလုပ်သော တို့ဗမာသခင်များ၏တရားပွဲများကို ကြားသိရသည်မှအစပြုလျက် အင်္ဂလိပ်မုန်းတီးရေး စိတ်ဓာတ်များ ဟိန်းအောင်းလာသူလူရွယ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်မှ သခင်ချမ်းငြိမ်းနှင့် ဆက်ဆံမိကြပြီး သခင်ချမ်းငြိမ်းအားကြည်ညိုကာ နိုင်ငံရေးသမားနောက်လိုက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို နိုင်ငံရေးလှိုင်းတံပိုးများ သိသိသာသာ လှုပ်ရှားနိုးထလာသည့်အချိန်၌မူ လှကွန့်သည် ညောင်တုန်းမြို့ဘက်သို့ နေ့တိုင်းနေ့စဉ် ကူးသန်းသည်။ သခင်ချမ်းငြိမ်၏နေအိမ်သို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ သခင်ချမ်းငြိမ်း နယ်ထွက်၍ စည်းရုံးဟောပြောသည့်အခါ သခင်ချမ်းငြိမ်းနောက်မှ အမြဲတမ်း လိုက်ပါသွားသည်။ သခင်ချမ်းငြိမ်းဟောပြောသော 'အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး။ မြန်မာပြည် ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းဖြစ်ရေး' စသော စကားများကို ကြားရဖန်များလာသည့်အခါ တို့ဗမာသခင်များအပေါ် လှကွန့် အကြည်ညိုကြီး ကြည်ညိုမိသည်။ တို့ဗမာသခင်, သခင်မများ၏ သတ္တိရှိမှု၊ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံရမှုများကို တွေ့ရသည့်အခါ အင်မတန်မှ လှကွန့် အားကျမိသည်။

ကြာတော့။ သခင်ချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကပင် လှကွန့်အား မျက်မှန်းတန်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မိလာသည်။ စူးစမ်း မေးမြန်းလာသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် လူငယ်တစ်ဦး အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာသည်။ သူ၏ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်တပန်းတစ်ဦး အဖြစ် အသုံးပြုလာသည်။ စကြေ့ာရွာတွင် လှကွန့်အား အကြောင်းပြုလျက် သခင်ချမ်းငြိမ်း နိုင်ငံရေးဟောပြောပွဲ ၂ ပွဲ ပြုလုပ်ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လှကွန့်အား ရွာရှိ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများက 'သခင်ပေါက်စ ထောင် ၆ လ' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ 'တစ်မတ်သခင်ကြီး' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ မေးစေ့ပေါ်မှ အမှတ်ကြီးကို အကြောင်းပြုလျက် 'သခင်မှတ်ကြီး' ဟူ၍ လည်းကောင်း နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သို့သော် စကြေ့ာရွာသူကြီး ဦးမောင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကပင် မြို့ပေါ်မှ နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို သိချင်,ကြားချင်ပါက လှကွန့်အား အရေးတယူ ဖိတ်ခေါ်လျက် မေးရမြန်းရ စုံစမ်းရလေသည်။ ယင်းအခါမျိုးတွင် လှကွန့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မုန်းတီးရေးများကို ပြောတတ်ပါဘိခြင်း။

မီးဖို ၂ ဖိုမှ ကာလသားအုပ်စုသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်တလုံးလုံး ဖြစ်နေ သည်။ သူတို့ ချက်ရ,ပြုတ်ရသည်ကလည်း ဘုန်းကြီး ၁ ပါး,စာ, ၂ ပါးစာ မက။ လူ ၁ ယောက်စာ, ၂ ယောက်စာမဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးလောက်နီးနီး ဖြစ် သည်။ စင်စစ် သပိတ် ဟူ၍ချည်း ပြောလို့မဖြစ်။ လကွယ်ဥပုသ်ဖြစ်သောကြောင့် ရွာလူထုသည် ကျောင်းလုံးပြည့်မျှ, ဇရပ်လုံးပြည့်မျှ လာရောက်ကြပေလိမ့်မည်။

ဇရပ်ပေါ်တွင် ကာလသား ၁ ကျိပ်(၁၀)ကျော်လောက်က ကပ္ပိယကြီး ဦးဖိုးနှင့်အတူ အလုပ်များနေကြသည်။ တစ်ချို့က သောက်ရေအိုးများကို ရေဖြည့် တင်းသည်။ တချို့က အမှိုက်သရိုက်များကို လှဲကျင်းသုတ်သင်သည်။ ကျန်သူများ ကလည်း ဖျာခင်းသူခင်း, ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောသူ ဆေးကြော ဖြစ်သည်။

ဇရပ်၏ တံစက်မြိတ်အောက်တစ်နေရာတွင် သူကြီးအိမ်မှ အောက်လင်း မီးကို ထွန်းညှိထားသည်။ မီးရောင်သည် ဇရပ်ပေါ်နှင့် ဇရပ်ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး ထိန်လင်းနေသည်။ ဇရပ်နောက်ပိုင်းနှင့် ဘေးတစ်ဘက်တွင်ကား အမှောင်နှင့်
mgyoe.com

မည်းမည်းဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဘုရားစင်မှ ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်သာ ရှိသည်။ သူကြီးနှင့် ရွာလူကြီး ၄–၅ ယောက်သည် ရှင်ဓမ္မဝိလာသနှင့် တရားဓမ္မအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျောင်းပေါ်မှစကားသံကို ဇရပ်ရှိရာမှ မကြားရ။ ကျောင်းနှင့်ဇရပ်မှာ ပေ ၅၀ ကျော်–၆၀ ခန့် ကွာလှမ်းလေသည်။

ချက်ပြုတ်ရ၍ မီးပူ မောပန်းသည့်အခါ ကာလသားများသည် ပဲကြီးလှော် သုတ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းခါးခါးကို ပလုတ်ပလောင်းစားသောက်ကြသည်။ သံလင်ဗန်းကြီးတစ်ချပ်ထဲတွင် ကြက်သွန်ဥကြီး နိုင်းချင်း, ဆီရွှဲရွှဲနှင့် ပဲကြီးလှော်များ ထည့်ထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကလည်း ၄–၅–၆ အိုး။

စားရင်းသောက်ရင်း ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြသည်။ သူတစ်မျိုးငါတစ်ဖုံ ဖြစ်သည်။ ဘယ်စကားကိုအတည်ယူ၍ ဘယ်သူ့စကား နားထောင်ရမှန်း မသိ။ ထိုအတွင်းမှ ခပ်နောက်နောက် ကာလသားတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

"မောင်ညိုရေ။ မနက်ဖြန် ရက်လည်တဲ့နေ့ကွ။ ဆွမ်းကျွေးပြီးလို့ အမှုအတန်းဝေရင် သာခုခေါ်ရအောင် ခုတည်းက လာဟေ့"

ထိုသူက အကြောင်းစလိုက်သောကြောင့် မောင်ညိုကိစ္စစကား ရောက်ပြန်လေသည်။ တန်ရာတန်ရာ ပြောကြသည်။ ထင်ကြေးပေါက်ကရ ပေးကြသည်။ ငြင်းကြ ခုန်ကြသည်။ စကားစစ်ပွဲ ခင်းကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံး၏ ထင်ကြေးများကလည်း ထင်ကြေးသာ ဖြစ်သည်။ တကယ့်ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်နှင့်ကား လားလားမျှ မသက်ဆိုင်။ ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးကိုပင် မည်သူမျှ စကားဦး မသန်းနိုင်ကြ။

"အိုကွာ။ ငွေကြေးပါတယ်ထင်ပြီး ဓားပြက လုပ်သွားတာကွ"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပါပဲ"

အားလုံးက တစ်ညီတည်း ထောက်ခံကြသည်။

ထိုအခိုက်–

"ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်ဗျနော်"

mgyoe.com

 mgyne.com SAMPLE BOOK

ထိုအသံကို မီးဖိုအနီးရှိ ကာလသားများအားလုံး ကြားလိုက်ရသည်။ ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလ အပါအဝင် ဝိုင်းဖွဲ့နေသောလူအုပ်သည် အသံလာရာ ဇရပ်နောက်ပိုင်းသို့ တစ်ပြိုင်တည်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဇရပ်နောက်ပိုင်းသည် မှောင်ကြီးအတိ ကျရောက်နေသည်။ လက်ဝါးကို ထောင်ကြည့်လို့မှ လက်ကြားမမြင်ရ။ သည်မျှလောက် မှောင်မိုက်သည်။

ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ထိုအခါ သူတို့အားလုံး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်လိုက်မိကြသည်။ သတ္တိခပ်ကြောင်ကြောင် ကာလသားအချို့သည် 'မောင်ညို တစ္ဆေခြောက်လေသလား' ဟု မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကုန်သည်။

"ကူးတို့သမ္ဘန်သမားတစ်ယောက်ဆီမှာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ငွေကြေးပါလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ"

အသံက ဒုတိယမြောက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ဇရပ်နောက်ပိုင်း အမှောင်ထဲမှပင် ဖြစ်သည်။ တံတောင်, တစ်လံမျှ နေ့ရာမလွဲ။

ယင်းနေရာသည် မြစ်ဆိပ်မှနေလျက် ဇရပ်ရှိရာသို့ တက်ရောက်လာနိုင်သည့်လမ်းတစ်သွယ် ရှိသည်။ ထိုမှာဘက်တွင် ထီးရိုးဝါးနှင့် ဝါးပိုးဝါးများပေါက်နေသည်။ တစ်ချို့နေ့ရာများတွင် ဝါးရုံတော ထူထပ်နေသည်။ မြစ်ဆိပ်မှနေလျက် ကျောင်းဝင်းထဲအရောက် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ယင်းလမ်းမှ ဝင်ရောက်လာလိုကလည်း လာပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် မတ်စောက်လှသောကမ်းပါးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်၍ တက်ရောက်လာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လမ်းမှာလူတစ်ယောက်သွားသာရုံ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုမှာဘက်လမ်းကိုကား တစ်ရွာလုံး အသုံးမပြုသလောက် ဖြစ်လေသည်။

"ကဲ။ ကျုပ်မေးတာ ဖြေကြလေ။ ကူးတို့သမားတစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေကြေးတွေပါမယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ"

အမှောင်ထဲမှ တတိယမြောက်အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

"ဟေ့–ဘယ်သူတုံးကွ။ ဟင်"

ဦးဗလက အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ခပ့်ထန်ထန် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

mgyne.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ လက်တွင်းမှတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

ကာလသားခေါင်း စံတုတ်မှာလည်း ဦးဗလနည်းတူ ထလိုက်သည်။ ကာလသားအချို့က ထင်းစများကို ဆွဲကြသည်။ တစ်ချို့က နီးစပ်ရာ တုတ်များ, ဓားများ, မြေကျစ်စာခဲများကို ကောက်ကိုင်ကြသည်။

"ဟေ့။ ဘယ်သူတုံးကွ"

ဦးဗလက မေးပြန်သည်။

"ဟား ဟား ဟား၊ ကျုပ်ပါဗျ။ မောင်ညိုလေ။ အသံကိုတောင် မကျက်မိကြဘဲကိုး။ မောင်ညိုလေဗျာ။ ကူးတို့သမား မောင်ညို။ ဟား ဟား ဟား"

မှောင်ထဲမှ အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ပြီးနောက် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသောသဏ္ဌာန်သည် ဝါးရုံတောများထဲမှ မည်းမည်းမည်းမည်း လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် သူတို့လူအုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။ ထိုသူ့လက်တွင် လှော်တက်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတွင် လုံကွင်းတစ်ထည်ကို ခပ်ကျစ်ကျစ်ပတ်ထားသည်။

ကာလသားများအားလုံးသည် ထိုသဏ္ဌာန်ကို မျက်တောင်မခတ် အသက်မရှူဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ လက်တွင်းရှိ တုတ်များ, ခဲများဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။ ဇရပ်ပေါ်မှ ကာလသားများသည် ဇရပ်အောက်သို့ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြေးဆင်းလာကြသည်။

မကြာမီ မသဲမကွဲအလင်းရောင်ထဲသို့ ထိုသူ ဝင်ရောက်လာသည်။

"ဟား ဟား ဟား ကျုပ် မသေသေးပါဘူးဗျ။ မယုံရင် ကျုပ်ကို ကိုင်ကြည့်ကြပါလား"

"ဟာ။ ခွေးမသား သခင်မှတ်ကြီး"

"ခွေးကောင်။ သခင်ပေါက်စ ထောင် ၆ လ"

"တို့ဖြင့် ဘယ်သူများတုံးလို့။ လန့်သွားတာပဲ တစ်မတ်ကြီးရယ်"

မီးရောင်အလင်းသို့ လှကွန့် ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ရွာကာလသားများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

"မပြောပါနှင့်တော့ကွာ"

mgyoe.com

လှကွန့်က စကားစလိုက်သည်။

"အေး။ မပြောတော့ပါဘူးကွာ"

တစ်ယောက်က နောက်လိုက်သည်။

"တယ်–ဒီအကောင်"

လှကွန့်က ဆိုသည်

"တယ်–ဒီအကောင်"

နောက်တစ်ယောက်က နောက်ပြန်သည်။

လှကွန့်က ထိုသူအား မျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်ပြီး သူပြောရမည့်စကားကို ဆက်လက်ပြောသည်။

"ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ အချိန်မမီမှာစိုးတာနှင့် လှေကို တစ်အားလှော်ချလာရတယ်"

လှကွန့်က ကာလသားခေါင်း စံတုတ်ဘက် မောကြီးဟိုက်ကြီးဖြင့် လှည့်ပြောသည်။ ပြီးနောက် လက်တွင်းမှ လှော်တက်ကို လူအုပ်ရှေ့ပစ်ချလိုက်သည်။

သူ အတော်ကြီးမောဟိုက်လာသည်မှာ မှန်သည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ကုန်းပေါ်သို့ဆွဲတင်ထားသော ငါးထွေတစ်ကောင်ပါးစပ်လို ဟစိဟစို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အသံဖျက်ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ့အသံကို မည်သူမျှ မကျက်နိုင်ဟန် တူလေသည်။

"ကဲပါကွာ။ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့ကိစ္စက တို့တစ်တွေလုပ်ကြလို့ ပြီးပဲ ပြီးပါတော့မယ်။ မင်းက အလွမ်းသယ်မနေပါနှင့်။ အေး–တစ်ခုတော့ ရှိတယ်မောင်။ မနက်ပန်းကန်ဆေးဖို့ကြောဖို့ မင်းတာဝန်"

လူအုပ်ထဲရှိ ကာလသားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

"အေးပေါ့။ မင်းတို့ ဘာင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ကြပေါ့။ လှကွန့်တို့ကတော့ အများဆုံးဖြတ်ရာပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပန်းကန်ဆေးဖို့က ငါတစ်ယောက်တည်း မပြီးပါဘူးကွာ"

လှကွန့်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အိတ်ထဲမှ ဣစ္ဆိတံရှမ်းဖက်လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သည်။ မီးဖိုတွင် သွားရောက်ညှိသည်။ လူအုပ်ရှိရာသို့ နောက်

mgyee.com

gyoe.com
SAMPLE BOOK

တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ လှကွန့်သည် သရက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် သရက်တုံးနှင့် ပိန္နဲတုံးများ ၄-၅-၆ တုံးရှိလေသည်။ သူကြီးဦးမောင်ကြီးက ချည်ဖိးစင်ကြီးများတွင်အသုံးပြုရန် စုဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလကားရသည်တော့ မဟုတ်။ ကျောင်းတွင်း သံဃိက ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ အဖိုးစားနား သတ်မှတ်ရသည်။ ပြီးနောက် ထိုငွေ ထိုကြေးနှင့် ကျောင်းပျက်သော်, ဇရပ်ပျက်သော် ပြုပြင်ရလေသည်။

လှကွန့်သည် ခေါင်းထက်မှ လုံကွင်းကို ဖြုတ်သည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ ချွေးများကို သုတ်သည်။ သူသည် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတတ်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သည်။ ပြောစရာရှိလျှင် ဘယ်သူ့မျှ မငဲ့။ တုတ်ထိုး အိုးပေါက်သမား။ သို့ရာတွင် သူ့ရွာကလေးစက္ကော့နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများကိုကား လှကွန့် သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။

"မြို့ပေါ် အခြေအနေဘယ်လိုလဲကွ"

၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဗလက မေးသည်။

"မြို့ပေါ်မှာလား။ မြို့ပေါ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွပဲဗျ။ ဒီအင်္ဂလိပ် ပြေးခါနီးပါ ပြီဗျာ။ 'ပြည်တင်းရင် မင်း မခံနိုင်' ဆို မဟုတ်လား။ မအူပင်အရေးပိုင်တို့, ရာဇဝတ်ဝန်တို့တောင် မရှိတော့ဘူးလိုလို ကြားတယ်။ မြို့ပေါ်က မြို့အုပ်တို့, နယ်ပိုင်တို့တောင် ရှောင်ကြတိမ်းကြမလိုလို ကြားခဲ့တယ်"

"ဟုတ်ရဲ့လား လှကွန့်ရာ"

၁၀ အိမ်ခေါင်းသည် လှကွန့်စကားကို ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်။

"ကျွန်တော့်ဆရာသခင်ချမ်းငြိမ်းက ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ"

"ကဲ-ကဲ၊ မင်းတို့ စကားပြောနှင့်ကြဦး။ ငါ ကျောင်းပေါ် သွားလိုက်ဦး မယ်။ ဝက်သားအိုးက မီး သိပ်မပြင်းစေနှင့်ကွာ စံတုတ်"

၁၀ အိမ်ခေါင်းသည် စကားဝိုင်းမှ ထသည်။ ကျောင်းရှိရာသို့ ထွက်သွား သည်။

mgyoe.com

ကျောင်းနှင့် ဇရပ်ကူးရာလမ်းသည် အုတ်လမ်းဖြစ်သည်။ အပေါ်နတ်လမ်းမှာ ခနိမိုး။

ဦးဗလအနေနှင့် လှကွန့်ထံမှ ကြားသိရသောသတင်းသည် ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်, ယုံသည် မယုံသည် အပထား။ 'သူကြီးဦးမောင်ကြီးအား ပြောကြားသင့်သည်' ဟု ယူဆသည်။

"ဆိုကြစမ်းပါဦး။ မောင်ညိုသေတာ ဘယ်လို"

ဦးဗလ ထသွားသည့်အခါ လှကွန့်က ခပ်စောစောက စကားကိုပြန်ကောက်သည်။ ထိုအတွင်း ဇရပ်ပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ကာလသားများသည် လူအုပ်ရှိရာသို့ ဆင်းသက်လာကြပြန်သည်။ ကာလသားအုပ်စုသည် အတော်ပင် များပြားလာသည်။ လှကွန့်အသံကို ကျယ်လောင်ဖွာလောင် ကြားရသောကြောင့်လည်း စုရုံးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက 'လှကွန့်လာသော် မြို့၏ ထူးခြားသောသတင်းတစ်ခုခုကို ကြားရလိမ့်မည်' ဟု မျှော်လင့်ထားကြသည်။

မြို့ပေါ်တွင် အခြေအနေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေကြောင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိနေကြောင်း၊ ပစ္စည်းရှိ ကြေးရည်တက်တို့ နေအိမ်များ, ရာမစူပရားမန်းနီးတို့၏ ချစ်တီးတိုက်များ, ဈေးရုံအဆောက်အအုံကြီးများ၏တံခါးများကိုပင် အစောကြီး ပိတ်ထားကြောင်း၊ တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ကြီးများကလည်း ရွှေမှလွဲ၍ အခြားပစ္စည်းများကို အပေါင်အနှံ မခံတော့ကြောင်း၊ နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်များကိုပင် ထုတ်ပြန်ကောင်း ထုတ်ပြန်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်းနှင့် ဈေးသွားဈေးပြန်များထံမှ သတင်းပတင်းများကိုလည်း စကြော့ရွာသူရွာသားများ ကြားသိထားရလေသည်။

"ပြောပါဦး။ မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့တုံး"

ကာလသားခေါင်းစံတုတ်က လှကွန့်ကို မေးသည်။

"အင်း"

လှကွန့်က 'အင်း'ရှည်ကြီး ဆွဲလိုက်သည်။ ပါးစပ်၌ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးဖြစ်နေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်သည်။

mgyoe.com

၅၀ ကျော် ၆၀ ထက် မနည်းသော ကာလသားအုပ်စုသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ လှကွန့် အပျော်အပြက်ပြောတတ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါမျှ သူတို့သည် လှကွန့်ထံမှ ထူးခြားသောစကားများကို ကြားရတတ်ပြန်သည်။ ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် လှကွန့်အမူအရာရော လေသံကပါ ခပ်တည်တည် ပြောင်းလဲသွားတတ်သည်။ ယခုလည်း လှကွန့်က တကယ့်မှင်သေသေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ရွာဘုရား ရွာသား မရှိသေ သေးသည့်တိုင် လှကွန့်ကား မြို့နှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်။ ပြီး နိုင်ငံရေးသမား သခင် ဆိုသူများနှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်သူ။ ထိုအခါ လှကွန့် သူတို့ထက် သာလွန်ကြောင်းကိုကား တစ်ရွာလုံးက ဝန်ခံရပေမည်။

“ကျုပ်ကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို လုံးလုံး မဟုတ်ဘူး”

လှကွန့် စကား စသည်။

“အေးပါလေ။ မင်းအထင် ပြောစမ်းကွာ”

ကာလသားခေါင်းက ဆိုသည်။

“အင်္ဂလိပ်ကုတ်ပြဲ, ပုဆိုးဖင်ပေါက်နှင့် သမွန်သမားတစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေကြေးပါတယ်, မပါဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နှင့် တွေးကြည့်လေဗျာ”

အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ရွက်ခြောက်ကြွေသံကိုပင် ကြားလောက်သည်။ လှကွန့်စကားတွင် အားလုံး စိတ်ရောက်နေကြသည်။ ကပ္ပိယကြီး ဦးဖိုးပင် ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာပြီးနောက် လှေကားထစ်တွင်ထိုင်ကာ လှကွန့်စကား၌ အာရုံဝင်စားနေသည်။

“နောက်တစ်ချက် ငွေကြေးပါတယ်ထင်လို့ လုတယ်ယက်တယ် ထားဦး။ ခုလို လူတစ်ယောက်လုံးကို ဝက်တုပ်ဝက်ချည် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး။ မသကာရင် ရိုက်မယ်နှက်မယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လှေကားထစ်ပေါ်မှ ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးက လှကွန့်စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ ကျန်လူများမှာ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဒီတော့ ကျုပ်က တစ်ခုတွေးတယ်ဗျ ကိုစံတုတ်"

လှကွန့်သည် ဣစ္ဆိတံဆေးလိပ်ကို ဖွာပြန်သည်။ ၃-၄ ဖွာ ဖွာပြီးမှ ရှေ့ဆက်သည်။

"ဒီကိစ္စဟာ ပုလဲနှင့်များ ပတ်သက်နေ"

"ဘာကွ-ဘာ။ ဟာ-ဒီကောင် ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့် ဘာစကားတွေ ပြောတာလဲ"

လှကွန့်စကားမဆုံးမီ ကာလသားခေါင်းက ထိုင်ရာမှထခုန်မတတ် အော်ဟစ်သည်။ ကျန်သောကာလသားများသည် 'ဟာ-ဟင်' နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြသည်။

"မင်း တော်တော် ဖျင်းသေးတဲ့ကောင်ကွာ။ ထွီ-သူ့ခမျာ နေရင်းထိုင်ရင်း အမှု မပတ်ပတ်အောင်ကွာ"

"အေးကွာ။ ဒီကောင် ဘယ်လိုများ သွပ်ချောင်ချောင် ဖြစ်လာတာပါလိမ့်"

"တော်ပြီဟေ့-တော်ပြီ။ ဒီသခင်ပေါက်စ စကားကို ရှေ့ဆက်ပြီး မကြားချင်ဘူးဟေ့"

ကာလသားများသည် လှကွန့်အား တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝိုင်းအော်ကြသည်။ အားလုံးက လှကွန့်အား အရူးအပေါ် လုပ်ကြသည်။

လှကွန့် မျက်စိမျက်နှာနီရဲလာသည်။ စိတ်တိုလာသည်။ ဒေါသထွက်လာသည်။

"ကဲကွာ။ ပုလဲနှင့်ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကများ လုပ်တယ်လို့ ဆိုရင်ကော"

လှကွန့်ကလည်း အညံ့မခံ အလျှော့စား မပေး။ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဖွတ်အတင်း ပြောချသည်။

"အား-ဟေ့ကောင်။ မင်းစကားတွေ ဒီတင် ရပ်လိုက်စမ်း"

"ပုလဲနှင့်ကြိုက်နေတဲ့လူ။ ဟုတ်လား။ တို့ရွာမှာ မရှိသေးဘူးကွ"

"တယ်လေ-ဒီကောင်။ ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ သေတော်ခေါ်ရှောမယ်၊ ဟင်း။ ပုလဲနှင့်ချစ်တဲ့သူလေး၊ ကြိုက်တဲ့သူလေးနှင့်။ ဒင်းပါးစပ်မို့ ထွက်ရက်တယ်။ ရာရာစစကွာ ပုလဲကိုများ"

mgyoe.com

 gyoe.com SAMPLE BOOK

ပုလဲအား ထိခိုက်လာသည့်အခါ ကာလသားအုပ်စုသည် ပျားအုံကို မီးမြှိုက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဆတ်ဆတ်ခါ နာလုံးပေါက်ကြသည်။ တစ်ရွာသားဆိုလျှင် ဒီနေရာ ဒီအုပ်စုတွင် ညက်ညက်ကြေမွသွားလောက်သည်။ သူတို့ ဆုပ်ညှစ်ချေမွ ပစ်ကြလိမ့်မည်။

ပုလဲကို သူတို့အားလုံး ကြိုက်ကြသည်၊ ချစ်ကြသည်၊ ပန်းကြသည်။ ပုလဲကိုရလျှင် ယူမည့်သူချည်းဖြစ်သည်။ 'လက်ညှိုးထောင်ပေ့' ဟုဆိုလျှင် ကာလသားခေါင်း ကိုစံတုတ်လည်း အလုအယက် ထောင်ပေလိမ့်မည်။ တကယ် ဆိုတော့ ဒီရွာတွင် ပုလဲ အလှဆုံး။

"မင်းတို့က ပြောပါဆိုလို့လည်း ပြောရသေး။ ငါထင်တာ ငါပြောတာလေ။ ညီပြဲဟာ ပုလဲကို ဗလက္ကာယလုပ်လို့များ ပုလဲကိုကြိုက်နေတဲ့လူက ခုလို လုပ်သလားလို့ပေ့"

"ဟာ–ပေ့ကောင်။ ရပ်လိုက်စမ်းကွာ မင်းစကား။ ရပ်ဆို အခုရပ်"

သာဖန်ဆိုသော ကာလသားက ထင်းစကြီးတစ်ချောင်းကို စုံကိုင်မြှောက်လျက် အသံပြာကပ်ကပ်နှင့် အော်လေသည်။

"မင်းပြောသလိုဆို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေ့ရမယ်ကွ လှကွန့်ရ။ ကဲ–ဘယ်မှာလဲ ဒဏ်ရာ။ နို့ပြီး ပုလဲဟာ လေ့ကြုံနှင့် လိုက်လာတာကွ"

ကာလသားခေါင်းက ပြောသည်။

"အလကားပါ။ ဒီကောင် တို့များကို သက်သက်အရှုးလုပ်နေတာ"

ကာလသားတစ်ယောက်က အော်ပြန်သည်။

"ပေ့–တောင်တောင်မြောက်မြောက်တော့ မပြောနှင့်။ ဒီကိစ္စဟာ ပုလဲနှင့် ဘာမျှဆိုင်ဘူး"

ကာလသား ၄ ယောက်–၅ ယောက်က တညီတည်း အော်ပြန်လေသည်။ လှကွန့်ကြောင့် လူအုပ်သည် ထိုနေရာတွင် တဆူဆူတရုန်းရုန်း ဖြစ်ကုန်သည်။

"အေးပေါ့ကွာ–အေးပေါ့–အေးပေါ့။ ဒါတော့"

လှကွန့်က အဆုံးမသတ်ချင်သေး။ မပြတ်မသား ထပ်ပြောသည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com SAMPLE BOOK

ထိုအခိုက် ကျောင်းပေါ်မှ ၁၀ အိမ်ခေါင်းဦးဇလ၏ အော်ဟစ်သံကို ၂ ခွန်းဆင့်လျက် ကြားလိုက်ရသည်။

"လှကွန့်-လှကွန့်။ သူကြီး ခေါ်နေတယ်ဟေ့"

"ကဲ-သွားစမ်းကွာသွားစမ်း မောင်မင်းကြီးသား။ မင်းကို ကျောင်းပေါ်က သူကြီး ခေါ်နေတယ်။ မြို့ပေါ်က သတင်းပတင်းတွေ သွားပြောလိုက်ဦး။ ကြွကြွ၊ ခပ်မြန်မြန်ကြွ။ မင်းသွားမှအေးမယ် သခင်ကြီးရေ"

ကာလသားခေါင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ လှကွန့်ပခုံးကို ဖက်သည်။ ကျောင်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သည်။ ကာလသားအုပ်စုကလည်း လှကွန့်အား အော်ရင်းဟစ်ရင်း တွန်းထိုးလွှတ်ကြလေသည်။

သို့နှင့် ကာလသားခေါင်းစံတုတ်နှင့် လှကွန့်တို့ ထွက်သွားသည့်အခါ နောက်ပိုင်းမှ ကာလသားများသည် ဟားတိုက်ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်ကြသည်။

အုတ်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခိုက် ကာလသားခေါင်းစံတုတ်သည် လှကွန့်ပခုံးကိုကိုင်ရင်း အတွေးအတော ၂ ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်းတွေးလိုက်မိသည်။

'လှကွန့်ပြောသလို ဟုတ်များဟုတ်လေမလား။ ဟာ။ သူပြောသလိုလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ'

၁၀

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဇရပ်ပေါ်တွင် ဧည့်ပရိသတ်များဖြင့် ပျားပန်းခတ်နှယ် ရှိလေသည်။ စားကြသောက်ကြ, ပြောကြဆိုကြဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဤလကွယ် ဥပုသ်နေ့ကား အခါတိုင်း လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်နေ့များမှာထက် သာလွန် စည်ကားသည်။ ရွာထဲတွင် လူသံသူသံကင်းမဲ့နေသယောင် ရှိသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင်ကား အသံပေါင်းစုံ လူပေါင်းစုံလျက် ဝီဝီညံနေသည်။

ဇရပ်ရှေ့ပိုင်းတွင် အကျွေးအမွေးပြုသည်။ ကျောင်းအောက်တွင် ဧည့်ခံ

mgyoe.com